

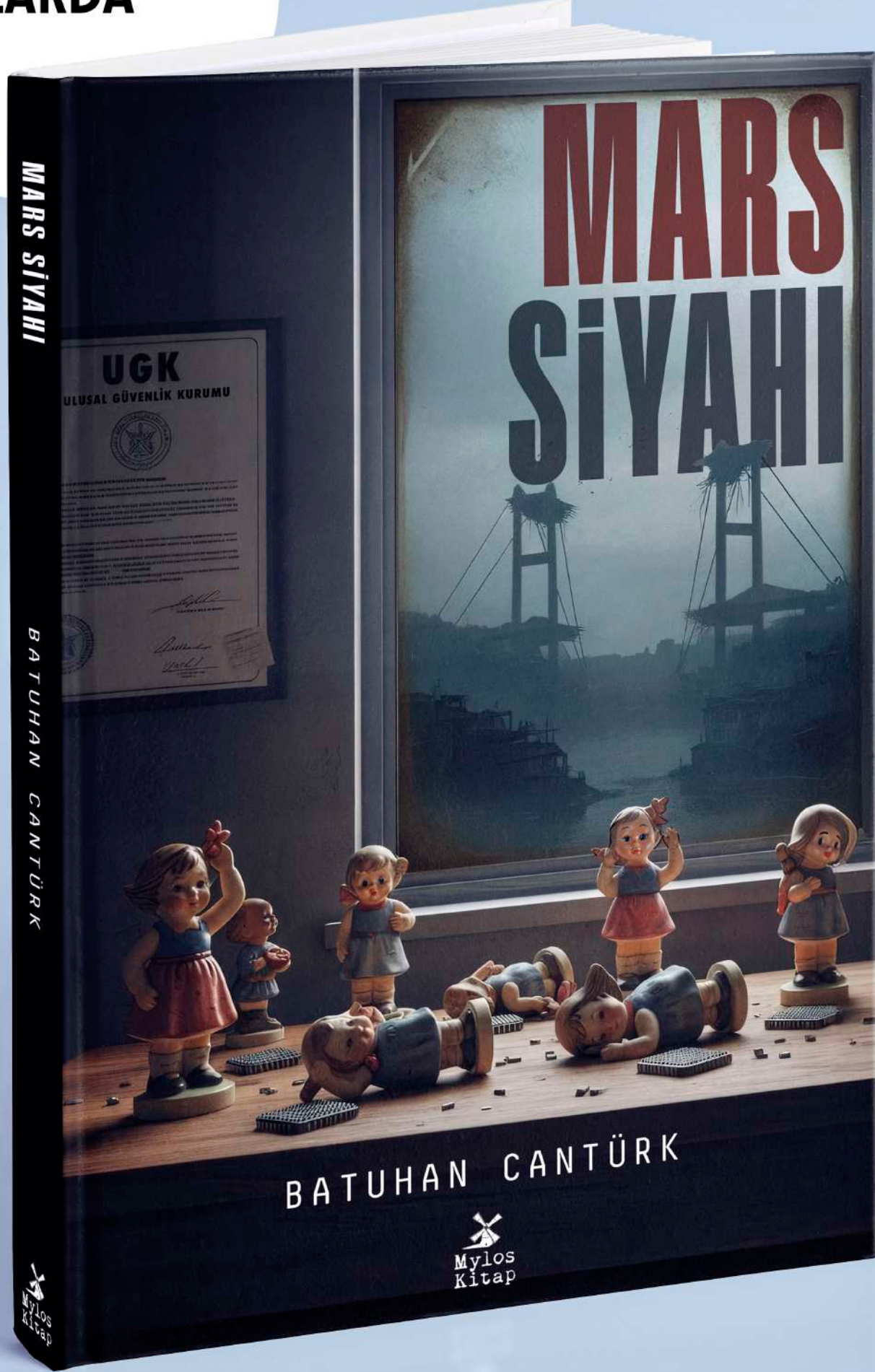
EPISODE

ÖZEL SAYI:
SAYFİYE

MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ BİR
POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE GİZLİ KALAN
TRAYMALARIN, POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.

11 AĞUSTOS'TA
RAFLARDA

EDİTÖR DEN // OBEN BUDAK

Siz de bizimle aynı coğrafyada yaşadığınız için çok parlak bir yaz geçirdiğinizi zan-
netmiyoruz. O yüzden klasik "Yaz nasıl geçiyor?" sorusunu pas geçiyoruz. Amacımız
belli: Biraz nefes aldirmek, biraz kafa dağıtmak. Elinizdeki bu sayı da tam bu ruhla
hazırlandı.

Yazlık Episode'un kreatif tarafı tamamen Yasemin Şefik'e emanet. Sayfaları ka-
rıştırdıkça karşınıza çıkan birçok fikir ve sürpriz konunun devamı da yolda. Yase-
min'in "Rekke" başlıklı yazısı, dizilerde geçen mekânların nasıl ve hangi şartlarda
seçildiğini anlatıyor. İstanbul'da dizi çekimleri için mekân bakmanın organize
haline dair komik ama acı gerçeklerle dolu bir yazı.

Bu ayki favorilerimin bir diğeri ise ressam Ru'nun kaleme aldığı "Ressamlar
neden bir duygunun peşinden gider, senaristler neden travmalarla ilgilenir?"
başlıklı yazı. Bir yanda tuvale duygularını akıtan ressamlar, diğer yanda karak-
terlerini travmalarla yoğuran senaristler... Ortak nokta: Hikâye anlatmak. Günü-
müz dizileri üzerinden ilginç bir karşılaştırma sizi bekliyor.

Sektörel dertlere gelince, Yamaç Okur ve Özlem Özdemir'in sohbeti bu alan-
da adeta bir belgesel niteliğinde. Boğaziçi Üniversitesi'nden *Altıyazı* dergisine,
bağımsız sinemadan Ay Yapım'a, oradan da FARO'nun kuruluşuna uzanan
dopdolu bir üretim yolculuğu ve tabii ki heyecanla beklenen *Veliht* dizisinin
detayları...

Bu sayının konuklarından biri de Mert Fırat. Orçun Onat Demiröz'ün söy-
leşisinde Fırat, yeni projelerinden bahsetti; Tiyatro Kooperatifi'ni anlattı.
Tiyatroya gönül verenler için özel bir bölüm.

Prime Video'nun dünya çapında hit olan dizisi *The Summer I Turned
Pretty*'nin yeni sezonu da mercek altında. Yağmur Çöl, başrol oyuncula-
rı Jackie Chung ve Tom Everett Scott'la oturup yeni sezona dair merak
ettiklerimizi sordu, onlar da büyük bir içtenlikle yanıtladı. Yağmur ayrıca
CNP Film'in kurucu ortaklarından Sadi Canpolat ve parlayan yıldız Sude
Belkıs'la da sohbet etti.

Ben de bu sayı için Londra tarihinin en sıcak günlerinden birinde *Heads
of State* filminin başrolleri John Cena, Priyanka Chopra Jonas ve
yönetmen Ilya Naishuller ile röportaj yaptım. Aslında Idris Elba ile de
konuşacaktık ama ünlü aktör sıcak yüzünden gözümün önünde rahat-
sızlandı ve buluşmamız iptal oldu. 90'ların "best buddy" temalı aksiyon
filmlerini özleyenler bu filmi atlamasın.

Senarist ve dramaturg Emir Kula bu sayıda dikey videoların yükseli-
şine ışık tutuyor. 2025'in ilk yarısında öne çıkan gerçek suç belge-
selleri içinse Yoldaş Özdemir'den analizler var. Modern ilişkilerin
labirentinde kaybolmuş karakterlere dair "Modern Bağlan(a)ma(ma)
Denemeleri" Sevtap Tuzcu'nun kaleminden. Z kuşağının *Sex and
the City*'ye bakışı ise Gökçe Kocaoğlu'nun yazısında.

Türk dizilerinin vazgeçilmez karakterlerini taçlandıran dizi müzikle-
ri, müzik yazarı Sinem Vural'ın incelemesiyle bu sayıda yer bulu-
yor. Hatta bu sayıda yıldız haritaları bile var! Alev Kurtuluş, *Kızılçık
Şerbeti* karakterlerinin burç analizlerini yaptı. Yani diziyi izlerken
bir yandan astrolojik çıkarımlar da yapabileceksiniz.

Bu sayı, sıcaklardan ve gündemden bunalan ruhlara küçük bir
gölgelik niyetine... Hepimize iyi gelir umarız. Geri kalanı için
buzlu kahve ve iyi bir dizi önerisi her zaman işe yarar.

İyi seyirler.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YAĞMUR ÇÖL

yagmur@episodedergi.com

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

ENGİN İNAN, ORÇUN ONAT

DEMİRÖZ, ONUR BAYRAKÇEKEN,

SEVTAP TUZCU

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

ve İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

AĞUSTOS 2025 - SAYI: 60

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

*Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim
ve karakterlerin yayın hakları saklıdır.
Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın
hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı
ve sanal ortamlarda kullanılmaz.*

2025 YAZININ DİKKAT ÇEKEN TV SERİLERİ: PLATFORMLARIN YAZ MENÜSÜ - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	04
İSTANBUL'DA MEKÂN BAKMANIN ORGANİZE HALİ: REKKE - YASEMİN ŞEFİK	08
RÖPORTAJ: JOHN CENA & PRIYANKA CHOPRA JONAS & ILYA NAISHULLER "HEADS OF STATE"	10
RESSAMLAR NEDEN BİR DUYGUNUN PEŞİNDEN GİDER, SENARİSTLER NEDEN TRAVMALARLA İLGİLENİR? - RU!	16
RÖPORTAJ: YAMAÇ OKUR	22
DİZİLER ÜZERİNDEN "MODERN BAĞLAN(A)MA(MA) DENEMELERİ" - SEVTAP TUZCU	30
2025'İN İLK YARISINDA DİKKAT ÇEKEN GERÇEK SUÇ BELGESELLERİ - YOLDAŞ ÖZDEMİR	32
RÖPORTAJ: SUDE BELKIS AKGÜN	34
Z KUŞAĞI 'SEX AND THE CITY'Yİ NEDEN BU KADAR SEVDİ? - GÖKÇE KOCAOĞLU	40
BİR KÖY, BİR DRAM, BİR DE CLOONEY: UZAK ŞEHİR, HOLLYWOOD'A GİDERSE - YASEMİN ŞEFİK	46
RÖPORTAJ: SADİ CANPOLAT	48
FON MÜZİĞİNDEN BAŞROLE: TÜRK DİZİLERİNDE MÜZİĞİN YENİ DİLİ - SİNEM VURAL	52
RÖPORTAJ: JACKIE CHUNG & TOM EVERETT SCOTT "THE SUMMER I TURNED PRETTY"	54
EKRANI DÖNDÜRMEYEN HİKÂYEYE DAL: DİKEY DİZİLER HAYATIMIZA NASIL SIZDI? - EMİR KULA	58
RÖPORTAJ: MERT FIRAT	60
YILDIZLAR KIZILCIK ŞERBETİ'Nİ İZLİYOR: BURÇ BURÇ KARAKTER ANALİZİ - ALEV KURTULUŞ	66

EPISODE

EXPLORING THE WORLD OF CONTENT
FROM TÜRKİYE TO THE GLOBE

Subscribe to our newsletter: episodedergi.com

episodedergi.com ___ [f](#) [t](#) [i](#) ___ [episodedergi](#)

2025 YAZININ DİKKAT ÇEKEN TV SERİLERİ: PLATFORMLARIN YAZ MENÜSÜ

+ YAZI_/_/_ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

2025 yazı hem küresel çapta hem de lokal olarak çok sıcak gelişmelere konu oluyor. Özellikle İsrail'in İran'a açtığı savaşın ardından yaşananlar ve Ortadoğu'daki gerilimin tırmanması ülkemizi de yakından ilgilendiriyor. Açıkçası mevcut konjonktür, ekonomipolitik gündem ve iç siyasetteki ajanda birçoğumuzun anksiyete seviyesini zorluyor, gelecek kaygılarını tetikliyor. Bir yandan da son olarak İzmir ve çevresinde çıkan yangınlar, yeterli müdahale olmadığı için onbinlerce hektarlık ormanlık alanın yok olması kolektif depresyonumuzu körüklüyor.

Yaşam enerjimizin çekildiği, hayata tutunmakta zorlandığımız böylesi bir kriz döneminde ise kaçışı festivallerde, konserlerde, oyunlarda, filmlerde ya da dizilerde buluyoruz veya bulmaya çalışıyoruz. Doğrusu 2025 yazı, müzik festivalleri ve konserler bakımından hayli yoğun geçiyor. Dünya çapında önemli birçok müzisyenin ya da grubun yolu Türkiye'den geçiyor.

Öte yandan sinema açısından da aktif bir yaz sezonu oluyor. *Mission: Impossible - The Final Reckoning*, *Ballerina*, *Materialists*, *28 Years Later*, *F1: The Movie*, *Jurassic World Rebirth*, *Superman*, *Eddington* ve *The Fantastic Four: The First Steps* gibi heyecan verici yapımlar dikkat çekiyor.

Bununla birlikte ekranlardaki takvim de oldukça dolu. Farklı türdeki birçok seri dijital platformlardaki yerini alıyor. Peki, 205 yazına damga vuracak diziler hangileri? Gelin, 2025 yazının öne çıkacak dizilerine birlikte göz atalım ve platformların yaz menüsüne bakalım. Keyifli okumalar!

THE BEAR

Disney+ kataloğunda yer alan *The Bear*, 2022'den beri hayatımızda. Christopher Storer tarafından yaratılan bol "Primetime Emmy" ödüllü seri, bu süreçte başroldeki Jeremy Allen White'ı da bir yıldız dönüştürdü.

Öyle ki Jeremy Allen White serideki "Carmen" karakteriyle ve performansı ile her sezonda biraz daha büyüdü. Müzik dünyasının efsane isimlerinden Bruce Springsteen'i *Springsteen: Deliver Me from Nowhere* filminde canlandırdı ve 2026'da vizyona girecek *Star Wars: The Mandalorian and Grogu*'nun da kadrosuna eklendi.

Son yılların en orijinal serilerinden biri olan *The Bear*, kara komedi motifleri, drama nüansı ve aykırı hikâye anlatımıyla fark yaratıyor. Gastronomi kurallarını yıkan bağımlı punk yıldızı Anthony Bourdain'in mutfak hayatını akıllara getiren seri, "culinary" kültürünü derinlemesine kazıyor. Ayrıca kameraların mutfakta dolaşan bir şef gibi kullanılması da serideki otantikliği artırıyor.

Bununla birlikte her sezonda karakterlerinin arka planını ve iç dünyalarını biraz daha açan *The Bear*, yazarlığı ile parlamaya devam ediyor. *The Bear*, 4. sezonuyla 26 Haziran'da izleyiciyle buluştu.

DEPT. Q

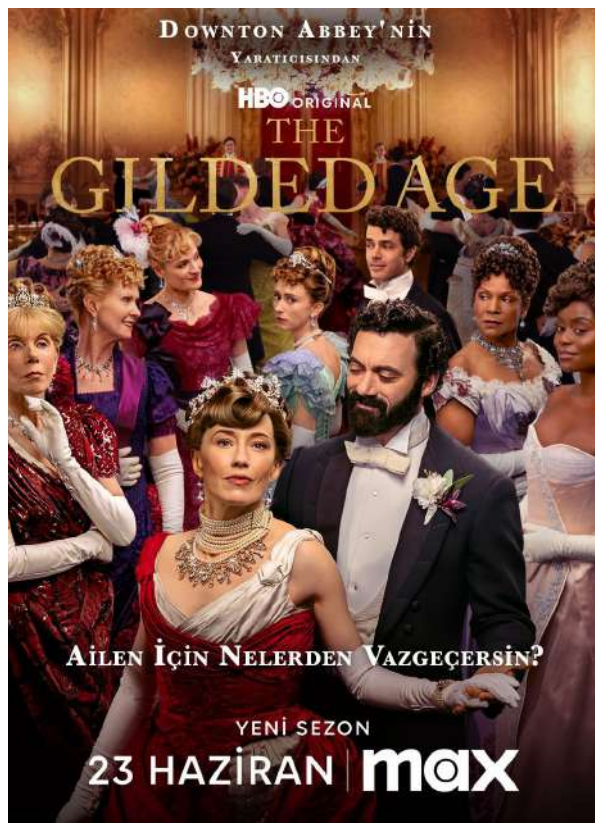
Eğer Kuzey Avrupa ve İngiliz polisiyelerini seviyorsanız Netflix kütüphanesine eklenen *Dept. Q* serisini ıskalamamalısınız. Danimarkalı yazar Jussi Aler-Olsen'in "Department Q" isimli karanlık suç serisinden uyarlanan dizi, İskoçya'nın tarihi başkenti Edinburgh'de geçiyor.

Minority Report, *X-Men: Logan* ve *The Queen's Gambit* gibi ses getiren yapımlarla tanınan Scott Frank'ın yarattığı *Dept. Q*, romanlardaki hikâyeyi İskoç polis teşkilatına taşıyarak farklılaştırıyor. İngiliz aktör Matthew Goode'un başrolünde yer aldığı seri, çözülmemiş vakaları inceleyen bir birimi merkeze alıyor ve karakter çalışmasıyla dikkat çekiyor.

Klasik İngiliz stilizasyonuna ve suç draması kalıplarına sahip olan *Dept. Q*, titizlikle kurulmuş olay örgüsüyle de merak uyandırıyor. Düşük tempolu başlayan seri, olay örgüsünün gelişimiyle ivmeleniyor ve sabırlı olanlara ödülünü veriyor. Serideki İskoç aksanı da cabası!

THE GILDED AGE

HBO'nun popüler dönem serisi *The Gilded Age*, 3. sezonuyla dönüyor. *Downton Abbey* ile tanınan Julian Fellowes'un yarattığı seri, 1880'li yılların New York'unda geçiyor ve "Yaldızlı Çağ" olarak anılan bu dönemin ilişkilerini işliyor. ABD'deki endüstrileşmenin hızlandığı, teknolojik yeniliklerin ortaya çıktığı ve sınıfsal hareketlerin keskinleştiği bu dönemde, eski paranın sahibi aileler ile yeni elitler arasında kültürel çatışmalar yaşanıyor. Özellikle Avrupa'dan yeni kıtaya göçün arttığı bu dönemde burjuva tahakkümü hâkimdi.

The Gilded Age serisi beyaz kültür üzerine inşa edilen ataerkil bir dünyada kadınların ve azınlıkların yer bulma çabasını, etkileyici bir prodüksiyon tasarımıyla sunuyor. Dönem draması sevenlerin mutlaka izlemesi gereken *The Gilded Age*, HBO Max kataloğunda yeni sezonu ile sizleri bekliyor.

SMOKE

Apple TV+ yeni serisi *Smoke* ile *Black Bird* ekibini tekrar bir araya getiriyor. *Mystic River*, *Shutter Island*, *The Drop* ve *Mr. Mercedes* gibi önemli yapımlardan tanınan yazar Dennis Lehane'in yarattığı seri, "true crime" (gerçek suç) hayranları için biçilmiş kaftan. Galli aktör Taron Egerton'ın başrolünde yer aldığı *Smoke*, "Firebug" isimli podcastten uyarlandı. Aynı zamanda "buddy cop" damarına sahip olan seri, travmalarının etkisinde yaşayan kundaklama müfettişi Dave Gudsen ile Michelle Calderone'un hikâyesine odaklanıyor. Şehirde dehşet saçan suçluların peşine düşen ikili, kendi iç dünyaları ve karanlıkları ile de yüzleşmek zorunda kalıyor. Psikolojik çözümlmeleri ve ilginç karakterleriyle dikkat çeken *Smoke*, izleyicileri sır ve şüphe oyununa davet ediyor.

DEXTER: RESURRECTION

Dexter Morgan, TV tarihinin en sevilen seri katilleri arasında yer alıyor. Michael C. Hall'un canlandırdığı ikonik karakter, *Dexter: Resurrection* serisiyle ekranlara dönüşüyor. Paramount+ ve Showtime ekranlarında izleyicilerle buluşacak yapım, Dexter'in günümüzdeki hayatını anlatıyor. Yaratıcı koltuğunda Clyde Phillips'in oturduğu seri, 2021'de yayınlanan *New Blood*'un da devamı niteliğinde. Bununla birlikte *Dexter: Resurrection* öncesinde Dexter'in gençlik yıllarını anlatan, 1990'larda geçen ve karakterin seri katile dönüşme sürecini işleyen *Dexter: Original Sin* yayınlanmıştı.

Öncül bir hikâye olarak sevilen *Dexter: Original Sin*'in ardından ise tekrar günümüze dönüyoruz. *New Blood*'daki olay örgüsünü takip eden yeni seri, Dexter'in oğlu Harrison tarafından vurulmasından sonra yaşananları merkezine alıyor ve New York'ta geçiyor. Öte yandan serinin oyuncu kadrosunda Michael C. Hall'un yanı sıra Uma Thurman, Peter Dinklage, Neil Patrick Harris, Krysten Ritter ve John Lithgow gibi yıldızlar yer alıyor.

SQUID GAME

Netflix kataloğunda yer alan *Squid Game*, Güney Kore'nin sinema ve TV ekranlarında yarattığı devrimin bir ürünü. Öte yandan Güney Kore'nin kendine has kültürel kodları ve otantik stiliyle ana akımı ele geçirmesi rastlantı değil. Yıllardır devam eden bir anlayışın ve üretim mekanizmasının sonucu. Zaten bu devrim sadece sinema ya da TV ekranlarında da gerçekleşmedi, Güney Kore "K-pop" akımıyla müzik listelerini de altüst etmeyi başardı.

Bununla birlikte Netflix'in hâlâ en çok izlenen serisi konumundaki *Squid Game*, 3. sezonu

final yapıyor. Özellikle "sosyal Darwinizm" alt metniyle ve Spinozacı bakış açısıyla parlayan seri, final sezonu ile oyunu daha ölümcül hale getiriyor, karakterlerini daha da zorluyor. *Squid Game*'in yaratıcısı Hwang Dong-hyuk ve oyuncularını ile yaptığımız özel röportajları sitemizden okuyabilirsiniz.

ALIEN: EARTH

Fargo ve *Legion* serileriyle tanınan Noah Hawley'nin yaratıcısı olduğu *Alien: Earth*, sadece bu yazın değil, yılın en merak edilen serileri arasında yer alıyor. Efsane yönetmen ve yapımcı Ridley Scott'ın da yapımcıları arasında bulunduğu *Alien: Earth*, izleyicileri 1979 yapımı kült film *Alien*'in 30 sene öncesine götürecektir.

Aynı zamanda bir prequel hikâye olma özelliği taşıyan *Alien: Earth*'ün orijinal filmdeki retro-fütüristik estetiği de geri döndürmesi bekleniyor. Son olarak Fede Álvarez'in yönetmenliğini yaptığı *Alien: Romulus*, geçen yılın dikkat çeken filmlerinden biri oldu. Gişede de büyük bir başarı elden film, *Alien* kanonuna dair heyecanı da yeniden ateşledi.

Gizemli şirket "Weyland-Yutani"nin ilk dönemlerini ele alacak *Alien: Earth*, terk edilmiş bir uzay gemisinin Dünya'ya düşmesi sonucu ortaya çıkan uzaylı ırkı durdurmaya çalışan bir grubun hikâyesini işleyecek. 8 bölümden oluşan seri, 13 Ağustos'ta Disney+ kataloğuna ekleniyor.

WEDNESDAY

Başrolünde Jenna Ortega'nın yer aldığı *Wednesday*, genç yetişkin serisi olarak bir fenomen konumunda. İlk sezonuyla Netflix'in en çok izlenen İngilizce içeriği olarak rekor kıran *Wednesday*, "Primetime Emmy" ödüllerinde de kendisinden bahsettirmişti. 2. sezon çekimleri geçen yıl tamamlanan seri, bu yazın en çok beklenen yapımları arasında bulunuyor.

Z kuşağı odaklı bir "The Addams Family" spin-off'u olan seri Tim Burton sinemasının temellerine oturuyor. Filmleriyle modern dünyanın sunduğu steril ve tek tip yaşama tepki gösteren Tim Burton, *Wednesday*'in 2. sezonunda da 4 bölümü yönetiyor.

Öte yandan serinin yeni sezonunda daha çok korku öğesi barındırması ve daha karanlık olması bekleniyor. Ayrıca serinin 2. sezon oyuncu kadrosunda yıldızlar geçidi bulunuyor. Başrolde bulunan Jenna Ortega'ya yeni sezonda Steve Buscemi, Christopher Lloyd, Lady Gaga, Billie Piper, Noah Taylor, Evie Templeton, Joanna Lumley, Thandie Newton, Frances O'Connor, Haley Joel Osment, Heather Matarazzo gibi isimler eşlik ediyor. *Wednesday*, 6 Ağustos'ta yeni sezonu ile dönüyor!

PEACEMAKER

DC Studios'un eşbaşkanı James Gunn'ın yaratıcısı olduğu *Peacemaker*, 3 yıllık bir aradan sonra yeni sezonu ile dönmeye hazır. *The Suicide Squad*'in spin-off'u *Peacemaker*, grafik şiddetiyle, gevezeye karakterleriyle ve sarkastik mizahıyla ken-

disiyle dalga geçen sıkı bir yapım. Aynı zamanda TV'deki en rock'n'roll serilerden olan *Peacemaker*, DC'nin *The Boys*'u niteliğinde.

Tabii *Deadpool*'un açtığı yoldan giden ve günümüzdeki eğlenceli antikahraman arketipine çok uygun olan *Peacemaker*, dikkatle seçilmiş soundtrackleriyle de fark yaratıyor. Serideki 80'ler hard/glam rock vurgusu gerçekten çok keyifli. Hem Firehouse, Y&T, The Quireboys, Cinderella gibi grupların müziklerini duyuyorsunuz hem de bu gruplar üzerinden dönen muhabbetlere tanıklık ediyorsunuz. Eğer alaycı, serseri ve rock'n'roll dolu bir seri izlemek isterseniz *Peacemaker* tam size göre.

CHIEF OF WAR

Chief of War, Apple TV+ kataloğuna eklenecek yeni serilerden. Başrolünde ünlü oyuncu Jason Momoa'nın bulunduğu yapım, 18. yüzyılın sonlarında geçiyor. Öte yandan Jason Momoa, *Chief of War*'dan önce Apple TV+'ın bilim-kurgu türündeki serilerinden biri olan *See*'de de yer almıştı ve bu seri olumlu eleştiriler almıştı.

Chief of War, Jason Momoa için daha özel anlamlar taşıyor. Hawaii doğumlu oyuncu, seride hem başrolü üstleniyor hem de yaratıcılardan biri olarak yer alıyor. Batı sömürgecilğine karşı yerli halkı birleştirmeye çalışan ve işgalcilere karşı direnen bir karaktere hayat veren Jason Momoa, gerçek olaylar üzerinden emperyalist güçlerin yarattığı savaşı mercek altına alıyor.

Serinin oyuncu kadrosunda Jason Momoa'nın yanı sıra Cliff Curtis, Luciane Buchanan, Temuera Morrison, Te Ao o Hinepehinga, Kaina Makua, Moses Goods, Siua Ikale'o, Brandon Finn, James Udom, Mainei Kinimaka, Te Kohe Tuhaka ve Benjamin Hoetjes gibi isimler yer alıyor. Dizinin tema müziği ise tüm zamanların en ünlü film bestecilerinden birisi olan Hans Zimmer'e ait. *Chief of War*, 1 Ağustos'ta ilk bölümüyle yayınlanıyor.

İSTANBUL'DA MEKÂN BAKMANIN ORGANİZE HALİ

REKKE

+ YAZI_/_/_ YASEMİN ŞEFİK +

İstanbul... Tarihiyle, silüetiyle, bir yanda martı bir yanda motor sesiyle dizilerin gözdesi olmuş bir şehir. Ama bu şehirde bir dizi çekmek mi istiyorsun? Önce bir "rekke" yapacaksın. Hani şu lokasyon bakma işi. Yani kâğıt üstünde öyle. Gerçekteyse bazen John Wick misali keşif, bazen mafya filminde yan rol arayışı...

Eskiden "rekke" demek; gün doğmadan çantayı kapıp İstanbul'un ara sokaklarına düşmek, en iyi çay nerede içilir, hangi manzara "drone'a şık durur", hangisi "yönetmenin içini açar" sorularının peşine düşmektir. Şimdi? Şimdi ise önce mahallenin muhtarı, sonra oradaki oto yıkamacı, ardından "Abi buraların eski sahipleri biziz!" diyen bir grup ağabeyin gönlünü almak gerekiyor.

"Burada çekim yapamazsınız," diyen biri çıkıyor mesela. Neden? "Çünkü geçenki dizide bizim dükkân gözükmedi." Bir başkası: "Burada çekilecekse benim yeğen de dizide oynasın." Yönetmen: "Yeğen kaç yaşında?" "Altı buçuk ama karizma var, karizma!"

Artık bazı mahallelerde Kültür Bakanlığı'ndan, Valilik'ten, Emniyet'ten hatta belediyeden alınmış tam teşekküllü izinlere rağmen asıl izin orada yaşayanlardan alınıyor. Evet, evrak tamam ama, "Abi bir de bizimle konuşsaydınız ya!" diyen mahalle büyükleriyle eksik kalan o sosyal protokol tamamlanmadan sete başlamak zor. Bu işin raconu var: Mahalleye selam verilmeden kamera döndürülmez. Çay içmeden tripodla el sürülmez. Hatta bazı yerlerde, "bizim çocuklar da sette olsun" beklentisiyle yan rollere "ekstra" cast desteği vermek isteyenler de mevcut.

İstanbul'da artık bazı mahallelerde rekke yapmadan önce "mekân sahibi" değil, "mahalle sahibi" ile konuşuluyor. Bir nevi "saha izin belgesi". Konum atılıyor ama Google Maps değil, WhatsApp'tan. O da "Bizden habersiz kimse sokakta tripod açamaz" mesajıyla geliyor. Riske giren sadece ekip değil, bazen drone da oluyor; zira "uçan kamera" mahallelinin mahremiyetini deliyor diye yere indirilebiliyor.

Bir çekim günü düşünün; her şey ayarlanmış. Işık, oyuncular, kahve molası... Ama bir kişi eksik: Mahalle abisi. Gelmeden başlamak yasak. Zira, "Burada daha geçen hafta Netflix çekim yaptı, üç gün yol kapandı, bize de yemek getirdiler," deniliyor. Yemek getirmemişseniz? Kamera kapattırılır. Drone uçurmak istiyorsanız? Önce bir kilo baklava.

Rekke artık sadece mekân bakmak değil, bir çeşit diplomasi. Mahalleyle barış antlaşması imzalamak gibi. Her semtin ayrı bir protokolü var. Balat'ta çay içmeden mekâna bakılmaz. Kurtuluş'ta simit ikram

edilmezse görüşme kısa sürer. Kadıköy'de ise "Senaryoda mahalle nasıl gösterilecek?" diye senaryo analizi yapılır.

İşin ilginç yanı, bu süreç aslında İstanbul'un mikro iktidar yapısını da gözler önüne seriyor. Devletin resmi kurumlarından izin alsanız da esas denetim "sokak iktidarlarında" gizli. Bu mahalle yapılarında görünmeyen bir hiyerarşi var: Emekli minibüsçüden esnaf abiye, kiraat hane müdaviminden apartman yöneticisine kadar herkesin fikir beyan etme hakkı var. Çünkü mahalle artık sadece bir yaşam alanı değil, aynı zamanda bir otorite alanı.

Öte yandan mahalleli görünür olmak istiyor gibi dursa da aslında çoğu zaman sadece huzurunu istiyor. Yolun üç gün kapanması, sabaha kadar süren gece sahneleri, jeneratör sesi, kabloların kaldırılma yayılması, çocuğun uyuyamaması... derken "Biz bu diziyi hiç istemiyoruz!" noktasına gelen yerler de çok. Görünmek güzel de görünürken yaşanan konforsuzluk, İstanbul'un yorgun semtlerinde tahammül eşliğini aşabiliyor.

Bazı mahallelerdeyse işler bambaşka bir boyuta varıyor. Eski İstanbul sokaklarında çekim yapan birçok set ekibi, "sürpriz figüran" olarak sahneye girenlerle mücadele ediyor. Mesela biri bir anda kadraja girip havaya ateş açabiliyor. Çünkü o mahallede "böyle şeyler oluyor". Bir başkası setteki oyunculara sigara uzatıyor, karşılığında repliğini bekliyor. Bir anda tependen çöp boşaltılabilir çünkü "gıcık" olduğu bir oyuncu var. Absürt ama öyle...

İşte bütün bunların ortasında dizi çekmek sadece sanatsal değil, sosyopolitik bir eyleme dönüşüyor. Her çekim mekânla, mahalleyle, o günkü havayla, belediye görevlisiyle, zabıtasıyla ortak bir üretim halini alıyor. Diziler bir yandan dünyaya İstanbul'u pazarlarken öte yandan İstanbul'un kendisiyle yapılan zorlu bir pazarlığın ürünü haline geliyor.

Ama tüm bu koşullara rağmen İstanbul hâlâ sahneye çıkmaya hazır. Arka planda Galata Kulesi, fonda vapur düdüğü, uzakta martı sesleri... Kamera "kayıt" dediğinde her şey unutulur. Mahalleli dahil herkes oyuncu olur o anda. Dizi başlar, dünya izler. Ama biz biliriz: O sahenin arkasında bir "rekke" kahramanlığı, birkaç diplomatik hamle, bolca gönül alma ve epeyce sinir yıpranması vardır. Rekke yapmak İstanbul'da artık sadece bir ön hazırlık değil, bir karakter testi. O testten sağ çıkan ekipler bilir: İstanbul hem başrolde hem de en zorlu figüran!

Ve son olarak, Rekke anıları olan yapım ekiplerinin anlatacaklarını merakla bekliyorum. :)

EPI
-SO-
-DE

heads of state

PRIME VIDEO

RÖPORTAJ

JOHN CENA PRIYANKA CHOPRA JONAS ILYA NAISHULLER

ÖZLENEN AKSİYON GERİ DÖNDÜ!

+ RÖPORTAJ: OBEN BUDAK +

Günümüz filmlerinin en büyük problemi size bir duyguyu geçiremiyor olmaları. Artık stüdyo ortamında her şeyi yapmak mümkünken işin hissiyat kısmı büyük ölçüce ıskalanıyor. Ama Prime Video'nun yeni yapımı *Heads of State*'i izlerken 80'ler, 90'lara ışınlanacağım ve o zamanki taze heyecanlarımı koltuğumda oturarak yaşayacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu. Çocukluğumda izleyip bayıldığım arkadaş temalı aksiyon filmlerini bu sefer Amerikan başkanı ve İngiltere başbakanını başrole koyarak uyarlamışlar. Günümüz kasıntı aksiyon filmlerinin aksine her sahnesinde aklımızı başımızdan alıp bir de güldürmeyi başarmışlar. Gerçekten eğlenceli bir film. John Cena ve Idris Elba arasındaki kimya çok komik. Özellikle John Cena'nın filme kattığı doğal komedi ekrana yoğun bir keskinlik getiriyor. Daima gösterişli Idris Elba, bir başka şık ve sakin performansını bu filmde sergiliyor ve hikâyeye derinlik katıyor. Priyanka Chopra Jonas ise gerçek bir aksiyon starı olmuş bu filmle beraber. Sert bir kadın karakteri canlandırıyor ve bu filmdeki oyunculuğu oldukça havalı. Chopra'nın dövüş sahneleri aşırı gösterişten uzak. Akrobatik gösteriler ya da bol dublörlü sahneler değil de Jason Bourne ya da Ethan Hunt benzeri bir sertlik içeriyor.

Akıllıca yazılmış, zekice mizah ve iyi uygulanmış olay örgüsüyle sizi baştan sona meşgul eden *Heads of State*'i izlemeden önce başrol oyuncularını John Cena, Priyanka Chopra Jonas ve yönetmen Ilya Naishuller yaptığımız röportajı okumakta fayda var.

JOHN CENA & PRIYANKA CHOPRA JONAS

Bu filmi izlerken çok eğlendim. Basın grubunda sinemada izlediğim için çok mutluyum açıkçası. Tam sinemada izlemelik bir filmmiş. Üçünüz ekranda harika bir uyum içindesiniz. Bunu nasıl başardınız? Var olan bir arkadaşlık mı yoksa sette gelişen bir kimya mı bu?

John Cena: Aslında her ikisinin de biraz olduğunu düşünüyorum. Burada işlerini çok ciddiye alan üç profesyonel var ve üç profesyonelin hedefi hangisinin daha popüler olduğu değil, elimizden gelen en iyi projeyi yapmak. Çünkü o zaman daha fazla iş yapabiliriz. Priyanka ve Ilya'da en çok hayran olduğum şey, ikisi de çok cömert performans sergiliyorlar. Herkese parlama şansı veriyorlar ve bu da herkesin en iyisini ortaya çıkaracağı anlamına geliyor. Bu kesinlikle çalacağım harika bir taktik ama bence böyle bir ortama girdiğinizde ve bunu bile rek sete girdiğinizde hiçbir tehdit kalmıyor. Hepimiz sadece herkesin mümkün olan en iyi işi yapmasını istiyoruz. Bence başlamak için harika bir yer.

Priyanka Chopra Jonas: Evet, aslında çok yoğun duygular vardı. Çok destekleyici bir setti. Herkes birbirini destekledi. Ve bence bu size birbirinizle eğlenmek için alan sağlıyor.

Aranızdaki o enerjiyi hissettik. Zor bir iş yapmışsınız, hem ciddi, hem komedi. Komedi aksiyonla harmanlamada sizin için en büyük zorluk neydi?

Priyanka Chopra Jonas: Aman Tanrım, bu zor. İyi bir aksiyon komedisi yapmak zordur. Seyirciyi güldürmek istersiniz ancak çok fazla güldürmek de istemezsiniz çünkü konunun ciddiyetini korumak önemlidir. Karakterin amacını asla bozmak veya tabiri caizse dördüncü duvarı yıkmak istemezsiniz. Yani zor bir teknik.

John Cena: Evet, evet. Aslında komedi zordur. Bu zordur çünkü mizah çok tekniktir ve çok fazla düzenlemeye bağlıdır. Yönetmenimiz Ilya'nın her şeyin bir dökümünü yaptığını hatırlıyorum. Mesela sadece bağlam dışında yaptığınızda ve bunu yapmak zorunda olduğunuzda zor oluyor ama bu gerçekten komik de görünüyor. Bu tekniği Ilya'nın çok iyi anlaması beni çok mutlu ediyor.

Gerçekten komik, inanın bana çok eğlendik. Hem komik hem de aksiyon sahneleri sırasında koltuğumun ucunda, bir sonraki adımda ne olacağını merak ediyordum. Bu sahnelere hazırlanmanın en zorlayıcı veya şaşırtıcı yönü neydi?

Priyanka Chopra Jonas: Benim için en büyük sürpriz, ne kadarının pratik olduğunu, ne kadarının gerçekten yapabileceğimizi görmektir. Gerçek setler gibi. Bunu kapalı bir ortamda yapsaydık ve arka planda yeşil ekran olsaydı, yine de canavarın içinde olurduk. Her şey pratik olurdu.

John Cena: Air Force One seti pratikti. Replikler muhteşemdi. Birçoğu beklediğimden daha gerçekti. Zirvemizin yeri olarak Liverpool'da devasa bir hükümet binası bile aldık, orada sadece çekim yapıp çılgınca büyük aksiyonlar gerçekleştirebildik.

Priyanka Chopra Jonas: Evet, filmin pratik doğasına şaşırdım.

Her sahnede dublör kullanmıyorsunuz değil mi?

Priyanka Chopra Jonas: Her zaman dublör ekiplerin var. Ve bence sahneyi kendin yapsan ya da dublörün belirli kısmını yapsa da yine de her sahne için birlikte çalışmalısın çünkü onlar uzmanlar, profesyoneller ve sana en iyi şekilde nasıl yapacağını ve en iyi şekilde nasıl görüneceğini öğretiyorlar.

John, siz Bay Elba ile birlikte filmdeki düşman-müttefik dinamiğini çok iyi kurmuşsunuz. Bu gerilimi yaratmak için nasıl çalıştınız?

John Cena: Çekim yaparken hikâyede nerede olduğunu hatırlamak çok önemli. Her şeyi sırayla çekmezsin. Ve ekranda iyi bir kimyaya sahip olmanın en güzel yanı, bunun ortaya çıkması ve ikinizin de bundan keyif almasıdır. Ama aynı zamanda arkadaşız. Ve bazen o çiti çok çabuk onarmak zordur. Tanışma sahnemiz çekilirken birbirimize sert davrandık bu yüzden. Çoğu zaman her şeyi senaryo sayfa sırasına göre çekmiyoruz, evet ama karakter gelişimini de sıraya koymalısınız. Sadece senaryoda nerede olduğunuzu kendinize sürekli hatırlatın.

Priyanka sizin açılış sahneniz gerçekten muhteşemdi ve araba kazası sahnesi de öyle. Karakteriniz Noelle aksiyonu dengiliyor ve her iki lideri de kontrol altında tutuyor. Sizce onun en güçlü özelliği nedir?

Priyanka Chopra Jonas: Bence onun en güçlü özelliği sadece barışı korumak istemesi, işini iyi yapması ve bunu biliyor. M16'te çalışan veya çalışmış biri olarak, eğer başkan ve başbakan dünyanın en çok aranan iki kişisiye asker olarak siz tekinsiz ve onun tek itici gücü onları güvenliğe ulaştırmak! Romantizm, mizah, kelime oyunları gerçekten önemliydi ama sadece yapması gereken tek şeyin onları güvende tutmak olduğunu akılda tutmalıydı.

Senaryoyu ilk okuduğunuzda hangi sahne en çok heyecanlandırdı?

Priyanka Chopra Jonas: Ben başkanın uçağı, Air Force One sahnesini okudum ve şöyle düşündüm, bunu nasıl çekeceksiniz?

John Cena: Evet, her zaman merak ediyordum, bunu nasıl yapacağız? O sahne, bunu nasıl yapacakları hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşündüğüm sahneydi. Vay canına! Gerçekten, gerçekten harikaydı. Yani bütün Hava Kuvvetleri, 360 derecelik bir dönüşle her tarafı dolaşan bir set gibiydi, çılgıncaydı.

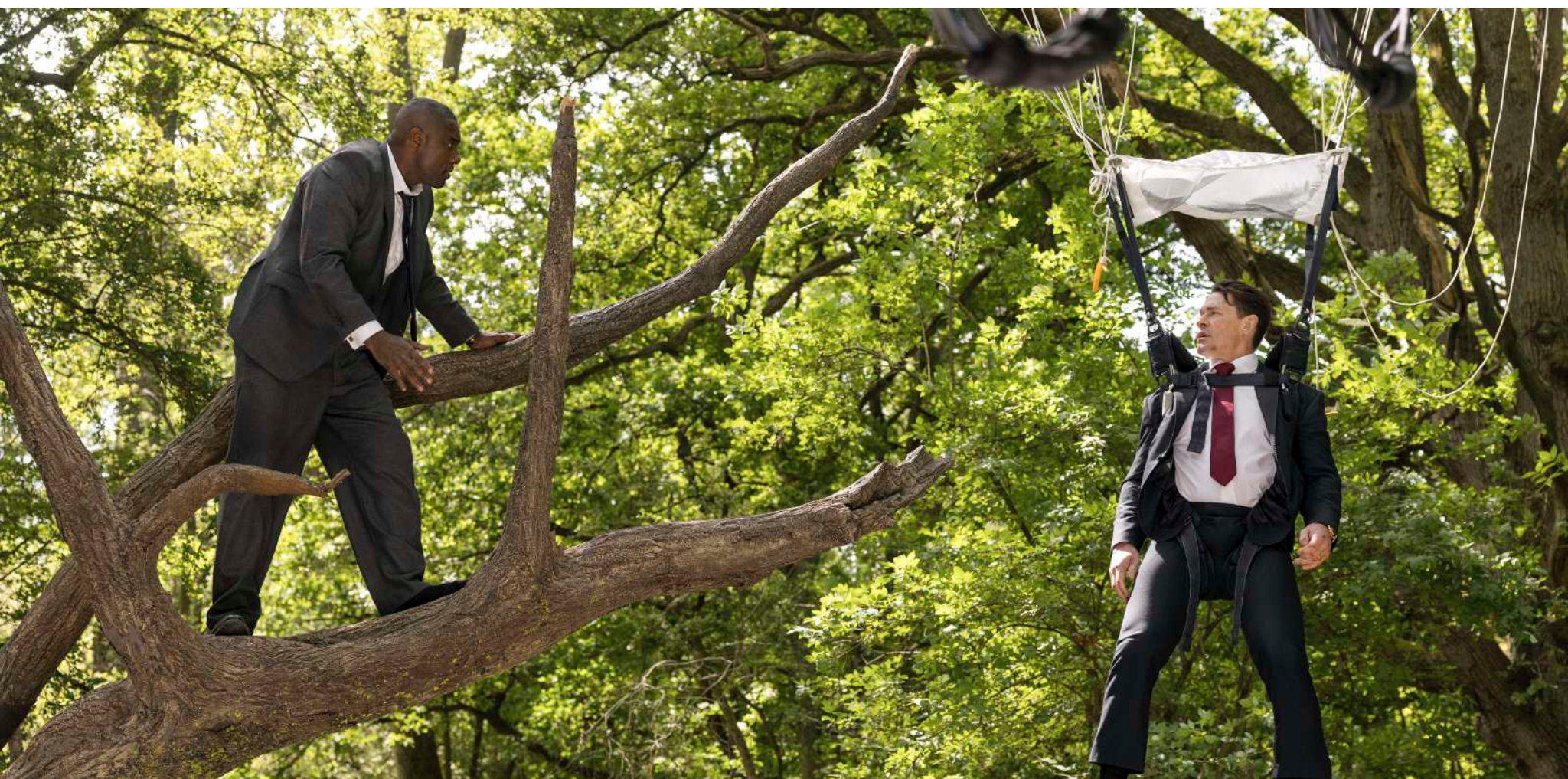
Evet, gerçekten harikaydı. Ve son sorum, gülmekten çekemediğiniz sahneler oldu mu? Komedi zamanlaması o kadar iyi planlanmıştı ki hiç beklemediğimiz yerlerde kahkaha atarken buluyorduk kendimizi.

John Cena: Ah, sette çok eğlendik. Gerçekten eğlendik. Hoşuma giden şey, muhabirlerden ve izleyicilerden sürekli duyduğumuz şey, "dostum, çok eğlendik ve çok güldük." Ve çoğu zaman setteki kimyayı, iç şakaları ve aramızdaki dostluğu alıp bunları size verip parlamasına izin vermek zor oluyor. Tekrarlanan şu mesajı duymayı seviyorum, "Devlet başkanlarını izlerken çok eğlendim, aksiyon hiç kesilmedi, koltuğumun kenarındaydım ve çok güldüm..." Çünkü bu, ekrandan geçirmeye çalıştığımız şeyin ekrandan geçtiği anlamına geliyor.

EPI-
-SO-
-DE

ILYA NAISHULLER

Yönetmen Ilya Naishuller ile ustası olduğu aksiyon sineması, oyuncular arasındaki arkadaşlığı test etmesi ve *Heads of State*'in harika müzikleri hakkında konuştuk. Amazon MGM Studios'un taptaze aksiyon-komedisi, bu türü sevenlerin kısa sürede benimseyeceği sahici bir dinamiğe sahip.

Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Gerçekten harika bir film-di. Bunun için teşekkür ederim. 80'ler ve 90'lar aksiyon komedilerini onurlandırmak istediniz. Bu nostaljik stili modern aksiyonla karıştırmanın en zor kısmı neydi?

Bunun tek bir özel kısmı olduğunu düşünmüyorum. Bence sadece aksiyona veya komediye çok fazla girmeden ve dengeyi sağladığınızdan emin olmanız gerekiyor. Filmli kafanızda tekrar tekrar izlemeniz ve sadece düşünmeniz gerekiyor. Bir nevi ip üstünde yürüyorsunuz ve ne yaptıklarını bilen ve orada olmak isteyen harika bir oyuncu kadronuz olduğunu biliyorsunuz. Bunu çok daha kolay hale getiriyor. Her şakanın birkaç versiyonunu yaptık, daha uzun, daha kısa, belki eski bir şaka. Ve montajı yaparken neyin en çok vurduğunu hissediyorsunuz. Daha önce hiç filmlerden şaka kesmek zorunda kalmamıştım.

Gerçekten mi?

Çünkü çok fazlaydı. Belirli bir noktamız vardı, üç tane üst üste gibi. En iyisini seçiyorsun. Onu tutuyorsun ve bu yeterli oluyor çünkü diğer filmlerim komedi gibiydi, biraz daha hafifti. Burada seni güldürmeye çalışıyoruz, bu yüzden test gösterimleri yapmak ve neyin gerçekten işe yarayıp neyin yaramadığını görmek harikaydı. Ayrıca John ve Idris'i unutmamak lazım. Kes demezsem devam edecek kapasitede oyuncular.

Idris Elba, doğaçlama yeteneğini hafife alıyor, John Cena dersin 25 yıldır sahnede. Evet, güreş tiyatrodur, aksiyon tiyatrosu ama tiyatrodur. Yani John ne kadar iyi olduğunu biliyor. Idris dramatik bir aktör olarak harika ama bence ne kadar komik olabileceğini gerçekten hafife alıyor.

John Cena ve Idris Elba arasındaki kimya filmin anahtarı gibi. Bir yönetmen olarak nefretten dostluğa giden yolculuklarını nasıl inşa ettiniz?

Küçük bir grafiğim vardı, çok erken yaptığım küçük bir hile kodu. Ama doğal kimyaları da var çünkü *Suicide Squad* filminde daha önce birlikte çalışmışlardı. O dönemde bu ikiliye bir film yapmaya karar vermiştik. Birbirine gerçekten saygı duyan, birbirinin başarılı olmasını isteyen iki yıldızımız var.

O filmten sonra dost mu olmuşlardı peki? Tamam, çok iyi oyuncular ama sanki başka bir yakınlık var.

Sana kısa bir hikâye anlatayım. İlk çekim gününden bir gün önce John, karısı ile bana kahvaltıya gelecekti, Idris'i de çağırdık. Sabah sekiz, sabah insanı değilim, sadece erken çalışma programına giriyorum, olması gerektiği gibi. Karım, "Ilya, mimosa ister misin?" diyor. Kokteyllerden hiç anlamıyorum. Bu yüzden, "Oh, portakal suyu olmalı, her neyse," diyorum. Alıyorum ve hemen sarhoş oluyorum. Yani bu ikisiyle ilk kez bir aradayım. İkisiyle de ayrı ayrı tanıştım ama eşlerinin orada olduğu ilk sefer bu. Çabucak sarhoş olduğum için hiç konuşmadım, sadece izledim. Ortadaki gerçek arkadaşlığın miktarını gözlemledim. Bunu her seferinde yapacağım artık, aktörleri alıp sarhoş olacağım ve sadece çenemi kapatıp onları izleyeceğim.

Düşününce harika bir teknikmiş. Siz aksiyon sahnelerinizle tanınıyorsunuz ama buradaki karakterler çok derin. Sizin için aksiyon mu karakterler mi önemliydi?

Bu filmin orijinal planı bir aksiyon gerilim filmiydi. Ve gemiye bindiler, ikisi de eski askerdı. Ve ben de, "hayır, onu eski bir film yıldızı yapalım," dedim. Ve ne yaptığını bildiğini sanıyor ama bilmiyor. Bu çok daha ilginç. Tökezleyen karakterler görmek istiyorum. Başarısız oluyorlar, ayağa kalkıyorlar ve tekrar başlıyorlar. Bence bu sadece daha ilişkilendirilebilir olmakla kalmıyor, aynı zamanda insanların görmesi için iyi bir model. Vazgeçmeyen ve bir hedefi olan biri, özellikle de halkını önemseyen bir politikacıysa bunda çok mantıklı ve bir bakıma güzel bir şey var. Yani önce karakterler; aksiyon her zaman karakterlere hizmet eder ve yanlış yapmazsınız.

Ve siz filmi aslında 90'ların "best buddy" filmlerine bir aşk mektubu olarak adlandırıyorsunuz. Bu kısım benim için gerçekten harika. Bu eski kafa eğlenceli film tadını geri getirmenizde sizin için en iyi kısım neydi?

Aslında çok basit. O filmleri düşündüğümde ve hepsini tekrar izlemeden önce, sadece hafızamdan, hissiyat nedir diye düşündüm. Hissiyat ve kullandığım terim sentetik olmayan sıcaklık. Çünkü günümüzde çok sayıda sıcak film yapılıyor. Ama bence çoğu sadece sayfada sıcak ama gerçekten sıcak hissettirmiyor. Oysa eski filmlere sadece tempoları, etkileşim biçimleri, mükemmel olmamaları nedeniyle bakıyorsunuz, gerçekçilik var. Ben hem bunu yapıp hissiyatı alacağım hem de modern bir lensle çekeceğim dedim. Sadece "Oh, büyük yıldızlarımız ve büyük patlamalarımız var" demek yerine filmi o dönemdeki gibi eğlenceli hale getirdim.

Son olarak filmin müzikleri hakkında konuşmak istiyorum. Hepsi sizin zevkinize göre mi seçildi yoksa bunun için de bir ekibiniz var mıydı? Çok iyi seçimlerdi, o yüzden soruyorum.

Hayır, tüm itibarı almak isterdim ama hayır. Tom Harrison Reed editörümüzü. Oturup 300-400 harika şarkı diledik ama sahneyi yansıtmıyordu. Sonra Bonnie Tyler'ı açtı ve ben de "Total Eclipse of the Heart"ı seviyorum dedim, bence olağanüstü bir melodi. Sahnelerin üzerinden şarkıları dinledik ve yerleştirdik.

“RESSAMLAR NEDEN BİR
DUYGUNUN PESİNDEN
GİDER,

SENARİSTLER
NEDEN TRAVMALARLA
İLGİLENİR?”

+ YAZI //_RU! +

H iç düşündünüz mü? Bir tabloya baktığınızda neden içinizde tuhaf bir sessizlik olur? Ya da bir dizinin sahnesi, yıllar sonra hâlâ neden boğazınızda düğüm gibi durur? Bir hikâyeyi hatırlamanın iki yolu vardır; ya bir cümleyle ya da bir yüz ifadesiyle. Sanat tarihi boyunca ressamlar duyguyu yüzlere, zamana ve renge döktü; senaristler ise karakterlere, mekânlara ve sahnelere. Ancak ikisinin ortak bir noktası var: Hatırlanmak değil, hissedilmek istemeleri.

Çünkü ressam duyguyu dondurur, senarist travmayı akıtır. Biri bir anı sabitlemek ister; bakınca o duyguda kalasınız diye. Diğeri bir hikâyeyi açmak ister; karakterin içindeki düğüm çözülene kadar. Ressamlar, bir yüz ifadesinde utancı, bir gölgede yalnızlığı, bir renkte özlemi ararlar. Onlar duyguyu görselleştirir. Çünkü resimde duygu hep sessizdir.

Senaristler ise karakterin içine girer. Duygunun nereden geldiğini sorar. Bir adam neden öfkeli? Bir kadın neden susar? Senarist bilir ki, hiçbir şey sebepsiz değildir. Her kahkahanın arkasında bir yarılma, her suskunlukta bastırılmış bir çığlık vardır. Ve onların işi bu travmaları açığa çıkarmaktır. Yani resim duyguyu saklar, senaryo duyguyu deşifre eder.

Ressam, “Onun kalbi kırık,” der, fırçayla. Senarist ise “Kim kıldı? Ne zaman? Neden hâlâ iyileşmedi?” diye sorar, kelimeyle. Yani biri zamanı donduruyor, diğeri çözmeye çalışıyor. Bu yüzden bir resme uzun uzun bakarken sessizleşiriz. Ama bir dizide bir sahne gelir, boğazımıza oturur. Çünkü biri bize dışımızdan dokunur, diğeri içimizden geçer.

Sanatın her dalı, ruhun başka bir kapısını çalar. İşte bu yazının da kalbi burada atıyor: Bir duygunun resmiyle bir travmanın sahnesini yan yana koyduğumuzda, gözümüzle gördüğümüzle kalbimizle hissettiğimiz aynı anda konuşmaya başlar ve bize bir soru sorarlar:

“Bu his tanıdık geliyor mu?”
Sizin sahneleriniz, sizin tablolarınız hangisi?

EZEL
CARAVAGGIO - JUDITH BEHEADING
HOLOFERNES (1598-99)

Bir ölüm anını resmetmek kolay değildir. Caravaggio, Judith'in Holofernes'in başını kestiği o anı seçtiğinde bize sadece bir cinayet değil, bir çarpılma da gösterir. Karanlık fonun içinden patlayan ışık, Judith'in tereddütsüz eli, ama hâlâ korkaklık gördüğümüz bakışı...

İki kişi vardır ama üç duygu: Güç, pişmanlık, korku. Ve bir sessizlik: Kestikten sonra ne olacak? Judith'i masum, Holofernes'i sadece kurban sanmak kolaydır. Ama Caravaggio figürleri basit anlatmaz. Her yüz çizgisi, kararın gölgesiyle titrer.

Tıpkı *Ezel*'de olduğu gibi.

Ömer'in ihanete uğrayıp Ezel'e dönüşmesi, bir başkalaşım değil; bir biçim değişimi değil. Bu bir Judith anıdır. Sahnenin dışında kalan eller, onu dönüştürmüştür. Ve o artık bıçak tutan taraftadır. Ama Caravaggio'nun tablosuna dikkatli bakarsanız keskin bıçaktan çok, Judith'in yüzündeki "sonuç" ifadesi kalır sizde. *Ezel*'de de aynı olur. İntikam alınır ama içi dolmaz. Ömer'i geri getirecek tek şey adalet değil; zamanı geri almak, ihaneti hiç yaşanmamış saymaktır, bu ise mümkün değildir. *Ezel* dizisindeki başkarakter, haksızlığa uğramış ve intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir adamdır. Caravaggio'nun "Judith Beheading Holofernes" tablosunda betimlenen Judith ise zorunluluktan ve adalet arayışından yola çıkarak güçlü ve kararlı bir şekilde düşmanını alt eder. Her iki figür de güçsüzlükten güçlenmeye, ihanetten yeniden doğuşa uzanan bir dönüşüm hikâyesini temsil eder. Judith'in cesareti ve kararlılığı, *Ezel*'in intikam yolunda gösterdiği sarsılmaz iradeye paraleldir. Tablo ve dizi, adalet arayışını ve bu uğurda girilen içsel savaşları sahneye koyar. Hem Judith hem de Ezel, karşılarına çıkan engellere rağmen kendi doğrularını gerçekleştirmek için sınırları zorlar; bu yüzden ikisi de hem trajik hem kahraman figürler olarak algılanır. Bu bağlamda Caravaggio'nun dramatik ışık oyunları ve gerçekçi betimlemeleri, *Ezel*'in karanlık ve gerilim dolu atmosferiyle uyum içindedir. İhanet, intikam, güç ve teslimiyet temaları bu iki eserde bir araya gelir ve izleyicide derin bir duygusal rezonans yaratır. Caravaggio gibi, kahramanlığı sorgular hale getirir. "Ne pahasına, ne için?"

Judith başını çevirir, Ezel bakışlarını indirir. İkisi de işini yapar ama asla eskisi gibi olmaz.

YALI ÇAPKINI
EGON SCHIELE - SEATED
WOMAN WITH BENT KNEE
(1917)

Bedenin taşıdığı utançla arzusunun birbirine dolandığı bir portre. Egon Schiele'nin "Bükük Dizli Kadını" sadece çıplaklıkla değil, korunmasızlıkla ilgilenir. Figür yere yakın, içe kapanık ama gözleri hâlâ karşıya dik. Bu kadın ne teslim olmuş ne de kaçmış. Kırılmış ama hâlâ güçlü. Utangaç ama kendini göstermeye kararlı. Şehvetli değil, çıplak çünkü artık saklayacak bir şeyi kalmamış.

Bu tabloyu ilk gördüğünüzde belki rahatsız olursunuz. Ama birkaç saniye sonra aslında orada çok tanıdık biri oturuyor gibi gelir: Seyran. *Yalı Çapkını*'nın ilk bölümlerinden itibaren biz Seyran'ı güçlü, sabırlı ve gururlu biri gibi tanırız. Ama Schiele'nin kadın figürü gibi, onun da pozisyonu sadece bir duruş değil, bir dirençtir. Yere yakın oturması onu ezilmiş kılmaz; aksine göz hizası değiştikçe gerçek bakış başlar.

Seyran da bakışını indirirken aslında her şeyi görür. Bir evi, bir adamı, bir geleneği ve kendi bedenini. Senaryo boyunca Seyran'ın ev içindeki konumu, figüratif bir kısıtlama gibi çizilir. Ama asıl hareket, onun bakışlarındaki yavaş ama geri dönülmez değişimde yatar. Şehmuz'la, Halis Ağa'yla, Ferit'le hatta kendisiyle olan ilişkisi bu içsel figürün etrafında döner.

Schiele'nin kadını gibi, Seyran da çıplak değildir; soyunmuştur. Ve bu iki hal arasında fark vardır: Biri izlenmek için, diğeri özgürleşmek için yapılır.

HATIRLA SEVGİLİ
EDWARD HOPPER - ROOM IN
NEW YORK (1932)

Edward Hopper'ın "Room in New York" (1932) tablosu, New York'taki küçük bir apartman dairesinde yan yana oturan ama birbirine duygusal olarak uzak duran iki kişiyi betimler. Aralarındaki mesafe ve birbirine kayıtsızlıkları, modern hayatın bireyler arasında yarattığı soğukluk ve iletişimsizliği simgeler. Işık ve gölge kullanımıyla Hopper, izleyiciye hem fiziksel hem de ruhsal bir izolasyon duygusu yaşatır. Mekanın kapalı ve kısıtlı yapısı, karakterlerin kendi iç dünyalarına kapanmışlıklarını vurgular. Burada, birlikte olmanın getirdiği yalnızlık ve iletişim eksikliği ön plandadır.

Bir odada iki kişi oturur. Ama tabloya dışarıdan bakan biri daha vardır. Kadın pencereye yakın; adam, gazeteye gömülü. Sessizlik, odanın en ağır mobilyasıdır. Ama asıl ağırlık, pencereden bakan gözetleyici gözdedir. Bu üçüncü göz, *Hatırla Sevgili* izleyicisi için Ahmet'tir. Hopper'ın "New York'ta Bir Oda"sı, birlikte olmanın değil, birlikte yaşayamamanın resmidir.

Yasemin ve Nejdet içeridedir artık. Zaman, hayat ve kabulleniş, onları aynı odaya yerleştirmiştir.

Ama Ahmet hâlâ o camın ardındadır. Yüzünü göstermeyen ama varlığını hissettiren bir silüet gibi. Geçmişin gölgesi gibi. Sevdanın tamamlanmamış hali gibi.

Yasemin pencereye yakın durur çünkü geçmişe bakmadan duramaz. Nejdet gazeteye gömülür çünkü o bakışa dayanamaz. Her şey susar ama hiçbir şey bitmez.

Senaryo bu üç karakteri aynı kareye nadiren koyar. Ama duygu düzleminde her zaman birlikte dirler. Yasemin, ait olmayı seçmiştir. Nejdet, ait olamasa da sevmeyi seçmiştir. Ahmet ise... dışarıda kalmayı, gözetmeyi, ama asla tamamen gitmemeyi. Hopper'ın tablosu, "birliktelik"le "uzaklık" arasındaki çizgiyi flulaştırır. Tıpkı bu hikâye gibi.

Asıl mesele odada kimin olduğu değil, kimin hâlâ camdan baktığıdır. *Hatırla Sevgili*, sadece aşkın değil, zamanı paylaşamayan üç insanın anlatısıdır.

AŞK-I MEMNU
JOHN EVERETT MILLAIS - OPHELIA (1851-52)

Suyun üstünde yüzen bir beden. Çiçekler arasında, gözleri açık, elleri açık. Millais'in "Ophelia"sı yalnızca bir ölüm anını değil, suskun bir teslimiyeti resmeder. Bu bir boğulma değil, bir bırakış. Yasın içinde bile zarafet vardır. Ve zarafetin içinde sessiz bir isyan. Ophelia aşk, ihanet ve akıl hastalığının arasında sıkışmış; ruhsal bir kırılma ve teslimiyet içindedir. Ophelia, *Hamlet*'in dünyasında hep "yardımcı" bir kadındı. Sevd, bekledi, kullanıldı, suçlandı. Sonra sustu. Ve en çok sustuğunda, en güzel haliyle resmedildi. Tıpkı Bihter gibi.

Aşk-ı Memnu, görünüşte bir yasak aşk hikâyesidir. Ama aslında bir kadın figürünün nasıl sistemli biçimde yalnızlaştırıldığını anlatır. Bihter kendi arzusu yüzünden değil, o arzuyu taşıdığı için cezalandırılır. Millais'in Ophelia'sı gibi, Bihter de son sahnede güzelliğinden hiçbir şey kaybetmez. Ama gözleriyle artık başka bir yere bakıyordur. Hayır, ilk bakışta bu bir pişmanlık gibi görünse de aslında anlaşılmamışlığın bakışıdır. Bihter ile "Ophelia" tablosundaki figür arasında derin bir bağ vardır; ikisi de aşkın, ihanetin ve toplumsal baskıların yarattığı kırılma ve çaresizliği temsil eder. Her iki kadın da zarif ve narin görünüşlerinin altında yoğun bir içsel fırtına taşır. Aşkları tarafından yaralanmış, yalnızlıkla yüzleşmiş ve sonunda teslimiyetle kendi trajik sonlarına yürümüşlerdir.

Toplumun kadınlara biçtiği kısıtlayıcı roller ve beklentiler, Bihter'in sarayda, Ophelia'nın ise Shakespeare'in sahnesinde yaşadığı psikolojik çöküşü tetiklemiştir. Bu nedenle Bihter ve Ophelia yalnızca bireysel trajediler değil, aynı zamanda kadın kimliğinin sınırları, bastırıldığı ve kırıldığı evrensel temaların simgesidir. Senaryo boyunca Bihter yalnız kalır. Behlül kaçır, Firdevs annedir ama değildir, Adnan ise zaten bir gölge. O yüzden Ophelia gibi, Bihter de suya tek başına girer. Çünkü ne sevilmiştir doğru düzgün ne de affedilmiştir. Millais, Ophelia'yı çiçeklerin arasına koyarak onun ölümü değil, hak ettiği huzuru anlatır. *Aşk-ı Memnu* da son cümlesini Bihter'e vererek aynısını yapar.

"Beni affet, Bihter."

MASUMLAR APARTMANI
PAULA REGO - THE FAMILY (1988)

Bir evin içi sadece eşyalarla değil, gizli geçmişlerle doludur. Paula Rego'nun "The Family" tablosu bu sessiz yükleri açık eder. Bir adam yatıyor, belki hasta, belki yorgun. Kadınlar ayakta. Biri ona bakıyor, biri ona sırtını dönmüş. Küçük bir kız, sahneyi uzaktan izliyor. Bu bir aile portresi değil, bir duygusal enkaz.

Rego burada aileyi kutsamaz. Aksine kadınların omuzlarına çöken görünmez mirasları resmeder. İşte tam da bu yüzden bu tablo, *Masumlar Apartmanı*'nin görsel karşılığıdır.

Safiye o ayaktaki kadındır; düzeni korumaya çalışan. Ama o düzen, annesinin dayattığı şekliyle varlığını sürdürür. O yüzden Safiye aslında her gün yeniden annesi olur. İstemedi. Bilmedi.

Gülben, tablonun kenarındaki küçük kız gibidir: Her şeyi görür ama kimse görmez onu. O büyür, susarak büyür. Ve ne zaman konuşsa sesini kendi bile tanımaz. Han ise... orada olmayan bir başka adamın varlığıyla savaşır. Ama bu tabloyu taşıyanlar erkekler değildir. Tıpkı dizide olduğu gibi: Yük kadınlardır ama o yük asla onların değildir.

Senaryo, psikiyatri üzerinden bir anlatı sunsa da özünde bu bir "ailesel hafıza anlatısı"dır.

Bir kadının annesinden aldığı korkuyla kardeşlerini koruma çabası arasındaki ince ipte yürür herkes. Rego'nun figürleri gibi, *Masumlar Apartmanı* da kimseyi netleştirmez. İyi-kötü, sağlıklı-hasta çizgileri siliktir. Çünkü herkes biraz yaralı, herkes biraz kurbandır. Ve kimse tam olarak özgür değildir.

Bu tablo, tıpkı dizi gibi, şu soruyu açık bırakır:

"Bu evden kim çıkacak?
Ve çıktığında hâlâ aynı kişi mi olacak?"

YAPRAK DÖKÜMÜ
ILYA REPIN - THEY DID NOT EXPECT HIM
(1884-88)

Bir kapı açılır, bir adam içeri girer. O an hiçbir şey söylenmez ama her şey anlatılmış olur. Ailenin tüm bireyleri korku ve saygı arasında kendi konumlarına göre yer bulur.

Repin'in "They Did Not Expect Him" tablosu, Rus toplumunun vicdanı, sürgün, aile bağları ve politik travmalar üzerine çokkatmanlı bir anlatı sunar. Bu eser, bir insanın dönüşü kadar bir evin içine sızan suçluluk, inanç, umut ve utanç duygularını görsel olarak işler. Yüzler ifşa olmuş gibi. Kadın ayağa kalkar; şaşkınlık mı, öfke mi, özlem mi belli değildir. Diğerleri oturur ama koltuklar artık güvenli değildir.

İşte *Yaprak Dökümü* de tam olarak böyle başlar: Bir adamın ilkesiyle bir evin gerçeği çatıştığında. Ali Rıza Bey kapıyı hep kapalı tutmak ister. Dışarının çürümüşlüğü içeri sızmasın diye. Ama aslında dışarı dediği şey, çoktan içeriye sızmıştır. Ali Rıza Bey'in korktuğu ne varsa artık evin içindedir. Evlatlarının korkuları, bastırılmış arzuları, yüzyıllık "doğru"ların artık geçmemesi...

Repin'in tablosundaki adam bir geçmişi temsil eder. Geri dönmüştür ama ait değildir artık.

Ali Rıza Bey gibi. İyi olmak, doğru olmak, namuslu olmak... Ama bunların hepsi başka bir çağda kalmıştır. Fikret, Necila, Leyla... Her biri bir yapraktır. Ve rüzgâr sadece dışarıdan değil, evin içinden eser.

Senaryo boyunca ev yavaş yavaş boşalır. Ama asıl çöküş, insanın içindedir. Ali Rıza Bey hasta düşer, çocuklar uzaklaşır. Ama suçlu yoktur aslında. Sadece değişmeyen bir baba ve değişmek zorunda kalan evlatlar ve aile düzenidir. Repin, resminde konuşmayan ama birbirine bakan karakterler çizer. Dizi de aynısını yapar. Çünkü bazen asıl hesaplaşma sessizlikte olur. Ve en sonunda şu duygu kalır:

İyi insan olmak yetmez.
 Zamanı da anlamak gerekir.

KUZEY GÜNEY
SALVADOR DALÍ - THE ELEPHANTS (1948)

"Bazı evler küçüktür; içinde büyüymeyen iki dev yaratır." İki dev figür.

Salvador Dalí'nin "The Elephants" tablosunda uzun ve örümcek bacaklı iki fil görürüz. Üzerlerinde ağır yükler genellikle obeliskler ya da sembolik mimari formlar taşımaktadırlar. Bu filler, yerle temas etmeyecek kadar uzun bacaklara sahip olmalarına rağmen sarsılmaz şekilde dimdik ayakta dururlar. Çevre, rüya atmosferinde; zaman durmuş gibi, mekân gerçek dışı ve ağırdır. Yükselen, incecik bacaklarıyla gökyüzüne uzanan ama her an devrilecekmiş gibi duran iki fil. Sırtlarında taşlar, kuleler, yükler... Ama asıl ağırlık, yere basamayan gerçekliktir.

Bu iki figürü, Kuzey ve Güney gibi düşünün. İki kardeş. Aynı evde doğmuş ama farklı kaderlere, farklı kimliklere savrulmuş iki adam. Tablonun ortasındaki ev, onların çocukluğu. Fiziksel olarak küçük, duygusal olarak sıkışık. İkisinin de içine sığmadığı bir yer.

Senarist gözüyle baktığınızda şu soruyu sormalısınız: "Bu iki karakter neden birbiriyle çarpışır?" Cevap basittir: Çünkü birbirlerini değil, aynı baba figürünü farklı şekillerde temsil ederler. Güney, ailenin umudu. Kuzey, dışlanan, bastırılan öfke. Ama ikisi de aynı evin yansımasıdır.

Bu tablo bir çöküşün zarafetidir. İnce bacaklar estetik değil, çaresizliğin ifadesidir. Kuleler ihtişam değil, beklentilerin baskısıdır. Kuzey'in yükü görünmezdir. Seilmeyen çocuğun iç sesi, asi bedeninde yankı bulur. Güney'in yükü görünür. Toplumun bittiği "doğru adam" kimliğini taşır. Ama ikisinin de yürüdüğü zemin aynı: Aile içinde bastırılmış kimlik mücadelesi.

Bu yüzden birbirlerine bakarlar ama yaklaşılamazlar. İkisinin arasında duran ev, onları ayıran travmanın anıtıdır. Ve sonunda şu sahne kalır zihnimizde: Birbirine paralel yürüyen ama asla buluşamayan iki karakter. Senaryo ilerledikçe duygular çatallaşır. Tablonun üstünde kuleler yıkılır. Ama hiçbirinin yeri yoktur. Çünkü o ev, artık o iki kardeş başka kişilerdir.

FATMAGÜL'ÜN SUÇU NE?
FRIDA KAHLO - THE BROKEN COLUMN (1944)

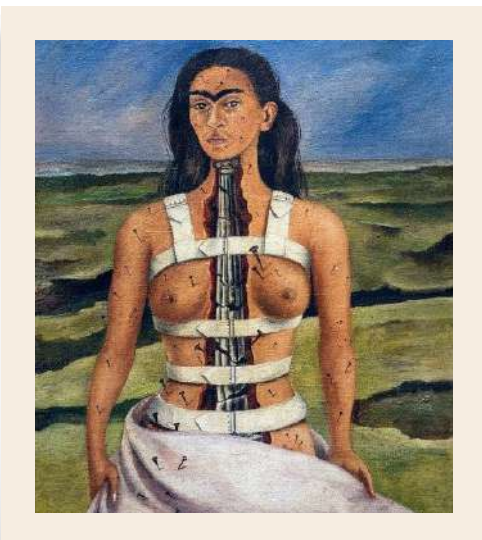
"Bazen bir beden taşıdığı yük, bütün bir toplumun sessizliğidir."
Frida Kahlo'nun "The Broken Column" tablosunda göğsü yarılmış bir kadın dimdik durur.

Omurgası yerine demir bir sütun vardır ama o da parçalanmış. Yani ayakta duruyor gibi görünen beden aslında içten içe kırılmıştır. Tıpkı Fatmagül gibi. Senarist gözüyle baktığınızda Fatmagül, hikâyenin merkezine yerleştirilen bir mağdur değildir. O, sessizliğe karşı çıkan, toplumun görmek istemediği gerçeğe yüzleşen bir karakterdir. Bu yüzden hikâye sadece bir tecavüz değil; bir yok sayılmanın, yalnız bırakılmanın ve en çok da utancın yanlış yere yüklenmesinin öyküsüdür. Küratöryel bakışla "The Broken Column" kadının travma sonrası bedenine bir monolog gibidir. Omurgası çökük ama ayakta durmakta ısrarcı. Üzerinde çiviler acının dışsallaşmış hali. Gözlerinden yaşlar süzülür ama ifadesi dimdik: "Ben buradayım. Yaralıyım ama yaşıyorum."

Fatmagül de böyle bir beden. Sesi alınmış, adı kirletilmiş ama hayatta kalmayı seçmiş. Ve asıl suçun kimde olduğunu defalarca hatırlatmış bir kadın figürü. Tabloda kadın çıplaktır. Çünkü travma insanı yalnız bırakır. Fatmagül de o çirliçiplak yalnızlığın içinden geçer. Ama sonra ses bulur, yüzleşir, iyileşmez belki ama iyileştirmeyi seçer.

Bazen bir dizi sadece anlatmaz... Hatırlatır. Belki de bu yüzden ressamın duyguyu anda bırakma çabası tam bu sebebiyle Fatmagül karakteri ile özleşir. Çünkü Fatmagül, kendini yıkan o anı baştan sonra dondurur yüzünde ve bu yüzden bir kadının hikâyesinden çok daha fazlasıdır:

Fatmagül bir toplumun yüzünü çevirdiği gerçeği, göz hizasına getirir.

BEHZAT Ç.
FRANCIS BACON - HEAD VI (1949)

Francis Bacon'un "Head VI" (1949) tablosu, modern sanat tarihinin en çarpıcı, en çığlık atan ve en rahatsız edici portrelerinden biridir. Bacon, bu eserle sadece bir yüzü değil, varoluşsal bir dehşeti, bastırılmış bir çığlığı, otoriteyle birey arasındaki travmatik ilişkiyi resmetmiştir.

İşte Behzat tam olarak bu figürdür. Francis Bacon'ın "Head VI" tablosu ile Behzat Ç. karakteri arasında kurduğumuz bağ, yalnızca görsel ya da duygusal değil, aynı zamanda varoluşsal düzeyde bir karşılaşmadır. Bu iki figürün ruh hali, zamanın ve sistemin içinde sıkışmış bireyin çığlığını taşıyor. Behzat Ç., kızının ölümüyle başlayan içsel çöküşünü hiçbir zaman tamir edemez. Her cinayet dosyası, her yüzleşme vicdânında yeni bir oyuk açar. Bu yıkım hali, Bacon'ın "Head VI"te betimlediği parçalanmış yüzde de vardır. Tabloya bakıldığında figürün gözleri silinmiş, yüzü çökmüş gibidir, adeta kimliği dağılmış, varlığı belirsizleşmiştir.

Behzat, içinde bulunduğu sisteme karşı derin bir çatışma yaşar. Devletin bir memuru olsa da onun adalet anlayışına inancı zayıflamıştır. Ancak sistemden kopamaz; aidiyet ile yabancılaşma arasında sıkışmıştır. Bacon'ın figürü de tam anlamıyla bu çıkmazlığı yansıtır. Kafes gibi görünen çizgilerle çevrelenmiştir; sanki sistemin içinde hapsolmuş ama onunla özdeşleşmemiştir.

Konuşmak Behzat için zordur. Aslında çok şey söylemek ister ama kelimeleri öfkeye, küfre ve suskunluğa dönüşür. Gerçek duygularını bastırır çünkü açıldığında neyle karşılaşacağını bilmez. Bacon'ın figürü tam bu noktada eşleşir: Açık bir ağızla çığlık atıyor gibi görünse de bu ses izleyiciye ulaşmaz. Tablo, bir çığlığın içe gömülmüş halidir. Kimlik karmaşası Behzat'ın en derin çatışmalarından biridir. "İyi bir adam mıyım?" sorusu, onun iç dünyasında her gün yeniden yankılanır. Ne tam bir kahraman ne de bir suçludur. "Head VI"teki figür de aynıdır: Yüzü net değildir, silinmiş gibidir. Tanımlanamaz. İnsan olduğu bellidir ama insanlığın dışında kalmıştır. Ve en çok da yalnızdır. Behzat, sevdikleriyle hep mesafeli yaşar. Sevgi onun için bir kırılma noktasıdır: Severse kaybeder, kaybederse ölür. Kimseyi yanında tutamaz. Bacon'ın figürü gibi, Behzat da loş bir mekânda, sessizlik ve karanlık içinde var olur. Kalabalıkların içindeki yalnızlığın resmidir ikisi de. Bacon'ın figürü gibi, Behzat da asla düz çizgilerde durmaz. Hep sarsılmıştır, hep bulanıktır, hep öfkeli.

Ama işte tam da bu yüzden:
Gerçektir.

MUHTEŞEM YÜZYIL
JACQUES-LOUIS DAVID - THE CORONATION OF
NAPOLEON

“Taç başa değil, stratejiye yakışır.”

Muhteşem Yüzyıl dizisi, Osmanlı tarihinin en bilinen dönemlerinden birini yalnızca anlatmaz, dramatik gerilimle yeniden kurar. Anton Hickel’in tablosu, Hürrem ve Kanuni’yi resmetmiş olabilir ancak dizi, saraydaki her figürün bir taç adayı olduğunu gösterir.

Burada önemli bir fark başlar: Şimdiye dek Türkiye’nin kült dizilerini sanat tarihiyle eşleştirirken diziler için dışarıdan seçilmiş tablolarla bağ kurduk. Ancak *Muhteşem Yüzyıl*, hikâyesi anlatılan kişilerin zaten sanatta var olmuş temsilleriyle birlikte gelir. Örneğin Karl Anton Hickel’in “Roxelana and Suleiman the Magnificent” adlı tablosu, Hürrem Sultan ve Kanuni’nin tarihsel kimliğini görselleştiren nadir çalışmalardan biridir. Bu tabloyu diziyle eşleştirmek ilk bakışta doğru gibi görünse de dizinin yapısal gerçekliği bizi daha bütüncül bir bakışa zorlar.

Çünkü *Muhteşem Yüzyıl*, yalnızca iki figürün değil, çok daha büyük bir iktidar ağının anlatısıdır.

Hürrem’in güce yürüyüşü, Mahidevran’ın tutunduğu gelenek, Valide Sultan’ın suskun stratejisi, Vezir İbrahim’in gölgede yükselişi, Şehzade Mustafa’nın trajik sonu...

Tüm bu karakterler, gücün yalnızca tahtta değil, çevresinde döndüğünü anlatır.

Bu bağlamda yalnızca tarihsel değil, dramatik karşılığı da olan bir sanat eseriyle eşleşmek gerekirse önerilen tablo şu olur: Jacques-Louis David’in “The Coronation of Napoleon” tablosu. Bu tablo, dizinin dramatik yapısıyla daha bütüncül örtüşür. Sadece Kanuni Sultan Süleyman ve Hürrem Sultan’ın destansı aşkı ya da Osmanlı’nın zirve yıllarının görkemli sahnelenmesi değildir mesele. Aslolan, bu anlatının her bir karakteriyle iktidarın nasıl inşa edildiğini, nasıl sarsıldığını ve nasıl kişiselleştiğini göstermesidir.

Bu tablo, ilk bakışta Fransız tarihine dair gibi dursa da aslında evrensel bir güç sahnesidir.

Napolyon’un taç giyme anını resmederken sadece bir adamı değil, o adamın etrafındaki herkesin güçle kurduğu ilişkiyi göz önüne serer. Taç, başa takılır ama etrafındaki tüm figürlerin bakışı, sessiz bir şekilde o anın önemini inşa eder.

Tıpkı *Muhteşem Yüzyıl*’daki saray gibi. Süleyman, tıpkı Napolyon gibi, salt bir padişah değil; kendi iktidarını kuran, şekillendiren ve yeniden tanımlayan bir liderdir. O da gücünü yalnızca ilahi hakla değil, sahnedeki duruşu, çevresindeki figürlerle ilişkisi ve stratejik hamleleriyle pekiştirir. Süleyman’ın tahta geçişi sadece siyasi bir olay değil, saray içinde dönen güç oyunlarının ve kişisel iktidar mücadelelerinin zirvesidir. Hürrem, Napolyon’un taç giyme töreninde, sahnedeki aristokratlar ve din adamları gibi, gücün görünmeyen mimarı ve stratejisti konumundadır. O, sadece sultanın yanında duran bir figür değil, tahtın kendisi kadar önemli hatta bazen ondan bile daha etkili bir güç odağıdır. David’in tablosundaki aristokratların mesafeli duruşları ve yüz ifadelerindeki ince gerilim, Hürrem’in sarayda kurduğu stratejik ağı ve iktidar oyunlarını hatırlatır. Taç başa takılır ama gerçek güç, o taç etrafında dönen sessiz ve keskin hamlelerde gizlidir. Dizideki mekânlar, sessizlikler, bakışlar ve politik hamleler; David’in

tablosundaki figürlerin duruşlarıyla örtüşür. Valide Sultan’ın göz ucuyla süzülen bir kararı, David’in tablosundaki kadrajdaki aristokratların mesafeli duruşuna benzer. İbrahim’in gölgede bekleyen sabrı, tablonun arka planında bekleyen figürlere dönüşür.

Şehzade Mustafa, bu kompozisyonun en dramatik figürlerinden biridir. David’in tablosundaki taç giyme sahnesini izleyen, ama doku-namayan sessiz karakterler gibi... Mustafa, halkın gözündeki sultan olmasına rağmen sarayın gözünde potansiyel bir tehdittir. Onun yüzüne düşen gölge, tıpkı tablonun en arka planında kalan ama varlığıyla huzursuzluk yaratan yeniçeri figürleri gibidir. Onun ölümü yalnızca bir karakterin değil, tahtın kurallarının da değiştiğini gösterir. Vezir İbrahim Paşa, resmin en karmaşık yüzlerinden biri olarak belirir. Bir zamanlar Kanuni’nin dostu, yol arkadaşı, gölgesi... Ama sonra gölgesi fazla büyür, bir figür olmaktan çıkıp yeni bir merkez olmaya başlar. Tablodaki kilise figürlerinden birinin, elinde tutulan haçla değil de bakışlarıyla etki kuran sessiz bir vaiz gibi, İbrahim Paşa da sarayda varlığıyla ikna eder, kelimeleriyle değil. David’in tablosundaki gibi, iktidarın sahnesinde uzun süre kalan figürler bazen kendi sembollerinin altında ezilir.

Burada anlatılan sadece iktidar değil, gücün kimlik değiştirmesi, el değiştirmesi ve çoğul bir formda beden bulmasıdır. Bu yüzden tablo, kişisel değil yapısal bir anlatı sunar.

Hürrem sadece bir aşk figürü değil, bir sistemin içine yerleşen bir strateji aklısıdır.

Şehzade Mustafa bir trajedi değildir yalnızca; halkla saray, hakla entrika arasındaki çatışmanın cisimleşmiş halidir. İbrahim Paşa ise sadakatle gücün sınırı arasındaki çizgide yürüyen bir figürdür ve o çizgi, bazen bir celladın gölgesinde kaybolur.

Küratöryel olarak ise David’in tablosu sadece tarihin değil, duyguların da kontrol edildiği bir sahneye dönüşür. Tüm jestler bilinçlidir. Tüm mimikler politiktir. Tüm sessizlikler, bir karar kadar etkileyicidir. Bu yüzden *Muhteşem Yüzyıl*, bir dönem dizisinden çok daha fazlasıdır.

O, dramatik olarak işlenmiş bir sanat enstalasyonudur. Kostümleriyle bir tabloyu andırır, oyunculuklarıyla bir klasik tiyatro metnine dönüşür, çatışmalarıyla bir tragedya duygusu yaratır.

Ve belki de bu yüzden, bu diziyi izleyen herkes, kendi içindeki iktidar, korku, aşk ve hırs mekanizmasına bakar. Çünkü her zaman tahtta olan kazanmıyor.

Bazen en sessiz kalan, sahnenin en çok konuşulan figürü oluyor.

“SEKTÖRÜN ESAS SORUNU ‘İYİ PROJE GELİŞTİREMEMEK’”

YAMAÇ OKUR

+ RÖPORTAJ: ÖZLEM ÖZDEMİR
FOTOĞRAF: TOLGA YAŞAR +

Boğaziçi Üniversitesi’nden *Altyazı* dergisine, bağımsız sinemadan Ay Yapım’a, oradan da FARO’nun kuruluşuna uzanan bir üretim yolculuğu... Yapımcı Yamaç Okur’la sinema ve televizyon arasında kurduğu yaratıcı dengeyi, sektörün dönüşümünü, proje geliştirme anlayışını ve heyecanla beklenen yeni dizisi *Veliaht*’ı konuştuk. Genç yapımcılar ve içerik üreticileri için ilham verici bir söyleşi...

Yamaç Bey, öncelikle yapımcılığa nasıl başladınız? Buradan başlamak isteriz.

Boğaziçi Üniversitesi’ndeki öğrencilik yıllarım, ağırlıklı olarak öğrenci kulüplerinde, özellikle de Sinema Kulübü’nde geçti. Dergicilik, atölye çalışmaları, makinistlik, film gösterimleri derken zamanımın büyük kısmını sinemaya ayırıyordum. Mezun olduktan sonra pek çok Boğaziçili gibi özel sektörde işe başladım. Ancak sinema peşimi bırakmadı.

İstifa ettikten sonra Mithat Alam’ın öğrencilerinden oluşan bir grupla birlikte, idealist bir yaklaşımla *Altyazı* Aylık Sinema Dergisi’ni kurduk. Aynı dönemde Mithat Bey, Boğaziçi Üniversitesi’nde Mithat Alam Film Merkezi’ni açtı. Biz de öğrencileri olarak merkezde aktif rol aldık. Birkaç yıl içinde *Altyazı* ve Film Merkezi birbirine entegre oldu. Derginin imtiyaz hakkını merkeze devrettikten sonra yaklaşık on yıl boyunca Film Merkezi’nde yöneticilik yaptım. Bu dönem benim için çok kıymetlidir; birçok öğrencinin sinema tutkusuna yön vermeye çalıştık. Merkez, İstanbul’un kültür-sanat hayatında önemli bir yere geldi, *Altyazı* ise sinema yayıncılığında hem ulusal hem uluslararası ölçekte bir referans haline geldi. Bu süreçte ilgim, sinemanın sadece sanatsal değil, yapımcılık ve dağıtım gibi endüstriyel yönlerine de kaymaya başladı. Mithat Alam Film Merkezi’nin kurumsallaşmasının ardından yine Mithat Bey’in öğrencilerinden oluşan bir ekiple ilk yapım şirketimiz Bulut Film’i kurduk. Yapımcılık serüvenim böyle başladı.

Bağımsız film şirketimiz Bulut Film’i 2007’de kurduğumuzda Türk dizilerinin de yükseliş dönemi başlamıştı. O dönemde rahmetli Seyfi Teoman’ın, Emin Alper’in ve birçok yönetmenin ilk filmlerinin yapımcılığını yaptık. 2015’e kadar dokuz uzun metraj film yaptık ve bunların altısı prömiyerlerini Berlin Film Festivali’nde yaptı. Bulut Film kısa sürede bağımsız film yapımcılığında önemli bir marka haline geldi. Ama bir sıkıntımız vardı. Yurtdışında çok sevilen ve ortak yapımlarla hayata geçirdiğimiz bu filmlerin Türkiye’deki seyircisi ne yazık ki çok azdı. Bu durum da beni yapımcılıkta alternatif arayışlara itti.

Televizyonla ilişkiniz nasıl başladı? Ay Yapım'da ilk projeler nasıl şekillendi?

Dürüst olmak gerekirse 30'lu yaşların sonuna kadar televizyona ve genel olarak ana akım işlere oldukça mesafeli biriydim. Daha çok sinemadan ve edebiyattan besleniyordum. Seyircimizin çok sevdiği birçok kült yerli diziyi hiç seyretememiştım.

Bulut Film'i ayakta tutmakta çok zorlanıyorduk. Bağımsız film yapımıcılığı bir yandan çok zamanımızı alıyordu bir yandan da para kazanmıyorduk. Ana akım tarafında neler yapabileceğimi düşünürken 2015'te Ay Yapım'ın sahibi Kerem Çatay'la tanıştım. Ay Yapım o dönemde dizi yapımıcılığındaki en parlak dönemini yaşıyordu. *Kuzey Güney* yeni bitmişti; *Medcezir*, *Karadayı*, *Kara Para Aşk*'in son zamanlarıydı. *Kara Sevda* henüz başlamıştı. Kerem Çatay'la ilk konuşmamızda bana, "Sen Boğaziçi Üniversitesi mezunusun, bu dünyaya girmek istediğine emin misin?" demişti. Televizyon gelişen bir alandı, burada daha farklı bir background'dan gelen bir yapımcı olarak farklı işler yapılabileceğini düşündüm. Ay Yapım'da ilk işim Onur Ünlü'nün *Kırık Kalpler Bankası* idi. Onur o sırada Ay Yapım için kendi yazdığı *Beş Kardeş* dizisini çekiyordu. Dizinin yapımcısı Esi Gülce projeden ayrılınca Onur'un filminin de yapımcısı olmam nedeniyle dizinin son 6 bölümünün yapımcılığını devraldım. Keza benzer bir durum Berkun Oya'nın yazdığı, Mehmet Ada Öztekin'in yönettiği *Analar ve Anneler* dizisinde de oluştu. Dizinin yapımcısı Manolya Şen diziden ayrılmıştı ve yapımcı aranıyordu. Bu dizinin de son beş bölümünün yapımcılığını yaptım. Bu iki dizinin de dünyasını ve ekibini ben kurmamıştım. İşleri devraldığım da her iki işte sıkıntılar vardı. Her iki işin de reytingleri düşüktü ve finale doğru ilerliyorduk. Açıkçası televizyona bu iki işle başlamak benim için çok öğretici oldu, bu diziler benim için adeta laboratuvar gibi oldular. "Daha iyi nasıl yapabiliriz?", "Nasıl bir dünya kursak bu işler daha başarılı olabiliriz?" gibi sorular üzerine kafa yoruyor ve dizi yapımıcılığında kendi yolumu bulmaya çalışıyordum. Yapımıcılıkta başarısız olan işlerden çıkarılacak birçok ders olduğunu düşünüyorum. Başarısızlıkla yüzleşmek çok önemli. Bu işlerden sonra kendimi, dünyasını kuracağım bir diziye hazır hissediyordum.

Ay Yapım bir aile şirketi. Ekrem Çatay'ın deneyimi, Kerem Çatay'ın gençlik enerjisi ve yapımcılık becerisiyle yönetiliyordu. Bu denli başarı kazanmış ve kendi alanında lider şirketlerden biri haline gelen bir yapım şirketine kurumsallığın bu denli az olması beni epey şaşırtmıştı. Sonrasında bu durumun Ay Yapım'a özgü değil, tüm sektörün içinde bulunduğu bir durum olduğunu fark ettim.

Bu yapıda size nasıl bir alan açıldı?

Büyük stüdyolarda inhouse çalışan yaratıcı yapımcılar vardır. Türkiye'de büyük yapım şirketlerinde genellikle şirket sahipleri aynı zamanda projelerin yapımcılığını da yürütüyor. Ay Yapım'da idari yapımcılar projelerden sorumluydu. Yaptığım filmlerden, sektörel deneyimimden dolayı bana idari yapımcıya göre daha fazla alan tanındı. Kerem Çatay'la aramızda bir güven ilişkisi oluştu. Çalıştığım projelerde sadece projeleri yönetmek değil, tüm kreatif aşamalarda bulundum ve kendi yapımcılık vizyonumu bu projelere katmaya çalıştım. *İçerde* dizisi, geliştirme sürecinin sonuna doğru dahil olduğum ama en başından itibaren dünyasını kurma şansı bulduğum ilk dizi oldu. Yönetmeni Uluç Bayraktar ile de ilk kez bu projede çalıştık.

Televizyonla aranızdaki mesafe nasıl kapandı?

Çok çalışarak. Sinema alanında deneyimli bir yapımcıydım ama televizyon ile sinemanın dinamikleri o dönemde bir hayli farklıydı. Hatta ekipleri de farklıydı. Zaman içinde farklar kapandı. İlginç bir şekilde ana akımda yapımcılığını yaptığım diziler başarılı oldu. Her bir işi nasıl farklılaştırabilirim diye kafa yordum. Sonuçta bir sezonda elliye yakın dizi gösteriliyor, aynı gün aynı saatte birçok rakibiniz var. Yaptığım işler başarılı oldukça alanım genişledi ve zaman içinde kendi yolumu buldum.

Bağımsız film yapımıcılığında seyirciyle bağ kurmakta çok zorlanıyorduk. Filmlerimiz dünyayı dolaşıyordu, birçok ülkede önemli festivallerde gösteriliyordu. Ama kendi ülkemizde çok kısıtlı bir seyirciye erişebiliyorduk. Oysa televizyonda bir fragman yayınlayıp bir gecede milyonlara ulaşabiliyorsunuz. Seyirciyle bu direkt bağ beni çok etkile-

di. Seyirciye ulaşabilmek için her mecrayı kullandım.

Ay Yapım'da 2015'ten 2022'ye kadar, 7,5 yıl boyunca aralıksız çalıştım. İki yüz elliye yakın dizi bölümünün yapımcılığını yaptım. *İçerde*, *Çukur*, *Alev Alev*, *Uç Kuruş...* İlginçtir, yaptığım dizilerin hepsi bir yere geldi. Daha önemlisi bu dizilerin hepsiyle bir bağ kurabildim. Sadece dizilerle beslenmemek için sinemayla bağımı hiç kesmedim. Bu dizileri yaptığım dönemde birçok sinema filmi de yaptım. Onur Saylak ile Hakan Günday'ın *Daha* romanını sinemaya uyarladık. Ercan Kesal'ın otobiyografik romanından uyarladığı ilk uzun metrajı *Nasipse Adayız*'ın yapımcılığını yaptım. Ahmet Katıksız'ın yazıp yönettiği kaliteli gişe sineması denemesi *Bizim İçin Şampiyon*'un yapımcılığını yaptım. Uluç Bayraktar'la dizi projesi sonrasında ilk uzun metrajı Mehmet Eroğlu'nun romanından uyarladığımız *9,75*'i yaptık. Hakkı Kurtuluş ve Melik Saraçoğlu'nun *Birlikte Öleceğiz* filmi son yaptığım sinema filmi oldu.

Peki, kendi yapım şirketinizi kurmaya ne zaman ve nasıl karar verdiniz?

Dizi konusunda belirli bir tecrübeye ulaşmıştım. Ay Yapım'da çalışmanın belirli bir konforu vardı ancak orada yapımcılığını yaptığım projelerden bir pay alabilme olanağının olmadığını gördüm. Risk alma zamanının geldiğini düşündüm. Yapımıcılık derslerinde öğrencilerime hep söylediğim gibi, "yapımcı risk ve inisiyatif alıp projeyi yaratan kişidir." Risk almaya karar verdim. Kerem Çatay'la konuştuk, "Emin misin?" dedi. Bir süre Ay Yapım'daki odam boş kaldı (gülüşmeler). O dönemde farklı kanallardan ve yapım şirketlerinden teklifler geliyordu ama yenilikçi bir yapı kurabileceğim bir yapım şirketi çok daha cazip geldi.

Yeni bir yapı kurmak ciddi bir sermaye de gerektiriyor. Bu süreci nasıl yönettiniz?

Elbette sadece bilgi, network ya da deneyim yetmiyor. Finansal tarafı da çok güçlü yönetmeniz gerekiyor. Bu dönemde farklı ortaklık görüşmelerim oldu. Mehmet Eryılmaz'la ortak bir dostumuz Ersan Çongar vasıtasıyla tanıştık. Ersan ve Mehmet, Robert Kolej'den yakın arkadaşlar. Mehmet'in girişimcilik ve finans geçmişiyle benim yapımcılık tecrübem örtüştü. Hayata ve sektöre bakışımızın örtüştüğünü fark ettik. Ve uzun yürüyüşler sonrasında FARO'yu birlikte kurduk.

Ortaklık vizyonunuz nasıl oluştu?

En başta şunu söyledim: "Beş yıl sonra ben olmasam da bu şirket sürdürülebilir olmalı." Bu yüzden ilk yaptığımız şey, sağlam bir kurumsal yapı kurmak oldu. Önceliğimiz yapımcıları ekibe katmaktı. Uzun bir işe alım süreci sonunda Zeynep Can ve Zeynep Ekmekçi'yi ekibimize kattık. İkisi de benim Ay Yapım'a geldiğim dönemdeki gibi. Gençler, ciddi bilgi birikimleri var ve yapımcılık hisleri ve potansiyelleri kuvvetli. Daha sonra iki genç yapımcı FARO'ya dahil oldu. Ayrıca iki dramaturg katıldı aramıza, ki bu benim için çok kıymetliydi. Çünkü sektörün en büyük sorunlardan biri, gelen projelerin doğru şekilde okunamaması ve değerlendirilememesi. Ve tabii ki projelerin sağlıklı bir şekilde geliştirilememesi.

Bu gerçekten çok sık yaşıyor.

Evet, çok değerli bir proje geliyor ama vakit ya da odak yoksa o iş kaçıyor. Genç bir yazar size ulaşmak istiyor ama aradaki duvarlardan dolayı tanışamıyorsunuz. Halbuki o kişi belki de şirketin yönünü değiştirecek büyük bir iş getirecek. Bu yüzden yapımcı kadrosunu hep yaratıcı tarafta olan kişilerden oluşturmaya çalıştık. Gençlere ve yeni isimlere kesinlikle daha fazla şans vermek gerekiyor.

FARO ismi nasıl ortaya çıktı?

İsmi, ortağım önerdi. Türkçede bir karşılığı yok. İspanyolca "deniz feneri" anlamına geliyor. Ama Türkçedeki "far" kelimesi "faro" kelimesinden geliyor. Ayrıca Ingmar Bergman'ı çok severim. Onun yaşamış olduğu Fårö adasına çağrışım yapıyor FARO kelimesi. Ayrıca adımız ve soyadımızla ilgisi yok ve evrensel, akılda kalıcı bir kelime.

“GENÇ BİR YAZAR SİZE ULAŞMAK İSTİYOR AMA ARADAKİ
DUVARLARDAN DOLAYI TANIŞAMIYORSUNUZ. HALBUKİ
O KİŞİ BELKİ DE ŞİRKETİN YÖNÜNÜ DEĞİŞTİRECEK BÜYÜK
BİR İŞ GETİRECEK. BU YÜZDEN YAPIMCI KADROSUNU
HEP YARATICI TARAFTA OLAN KİŞİLERDEN OLUŞTURMAYA
ÇALIŞTIK. GENÇLERE VE YENİ İSİMLERE KESİNLİKLE DAHA
FAZLA ŞANS VERMEK GEREKİYOR.”

“OYUNCU SEÇİMİNİ ÇOK ÖNEMSIYORUM. AUDITION SÜRECİ AYLAR SÜRDÜ. HER ROL İÇİN DOĞRU KİŞİYİ BULMAK LAZIM. TÜM OYUNCULARLA UZUN UZUN PROVALAR YAPTIK. TİYATRO SAHNELERİ KİRALANDI. HAZIRLIK DÖNEMİNİ İYİ GEÇİRDİĞİMİZİ DÜŞÜNÜYORUM.”

FARO’nun ilk yılı nasıl geçti?

İlk yılı tamamen proje geliştirmeye ayırdık. Sektörde hâlâ en büyük eksik güçlü projelerin geliştirilememesi. Senaristlere yeterince alan ve bütçe ayrılmıyor. Herkes “senarist yok” diyor ama bu insanlar nasıl yetişecek? Bunun için yeterli zaman, doğru bir yaklaşım ve bütçe gerekiyor. Biz de bunu sağlamaya çalıştık. Bugüne kadar 11 farklı yazar odası kurduk. Bazı fikirler bize ait, bazıları da doğrudan yazarlardan geliyor. Daha sonra birlikte geliştiriyoruz. Yazar odalarındaki hedefimiz, iki bölüm kuvvetli senaryo ve güçlü bir “bible” ile finaline kadar planlanmış, meselesi olan projeler üretmek.

Bu geliştirme süreci sadece dijital platformlar için mi geçerli yoksa ulusal kanallara da iş üretiyor musunuz?

Aslında ilk yaptığımız proje *Magarsus* bir dijital diziydi. Yunus Ozan Korkut ve Mustafa Yürüktümen yazdılar, Yunus Ozan yönetti. İlk sezonu BluTV’de, ikinci sezonu HBO Max’e yapıldı. Dijitalde çok sevilen özel bir iş oldu. Ama FARO’da asıl odağımız televizyon dizileri. Çünkü bu projelerin yurtdışı satışı var ve yapım şirketleri açısından çok daha önemli. Televizyon dizilerinde kazanacağımız başarıyla ileride bağımsız projelerimizi de hayata geçirebileceğiz.

Televizyon dizilerinin uluslararası satış potansiyeli de yüksek.

Kesinlikle. Yazar odalarını ulusal televizyonlara dizi üretmek hedefiyle kurduk. Birçok farklı yazarla çalıştık. Aralarında çok deneyimli yazarlar da vardı, ilk dizilerini yazarlar da. Şirketin ilk iki yılında otuza yakın yazarla çalıştık. Her yazar odasının proje geliştirme süresi değişiyor. Örneğin *Veliaht* projesi neredeyse 1,5 yıl sürdü. Bu süreçte hikâyeler şekil değiştiriyor, yazarlara alan tanımak gerekiyor. Çünkü iyi bir yapımcı, ne istediğini bilen ve yazarı doğru yönlendiren kişidir.

Sektörde uyarlamalar da yaygınlaştı.

Doğru. Bazı şirketler neredeyse sadece yurtdışından alınan formatlarla iş yapıyor. Elbette başarılı işler de var. Ama biz özgün projelerle ilerlemeyi tercih ediyoruz. Türkiye’de yeterince yaratıcı yazar var, edebiyatımız kuvvetli. Gençlere daha fazla güvenmemiz gerekiyor.

Bu yaklaşımınız beni gerçekten etkiledi. Yazarlara verdiğiniz değeri net bir şekilde hissediyorum.

Yazarlara daha fazla alan açmak zorundayız. Yılda yaklaşık 50 dizi üretilen bir TV sektörü var. Bu dizilerin kaba bir hesaba sadece %20-%25’i tutuyor. Televizyon yazarlarından bir haftada 120 sayfalık iyi senaryolar yazmalarını bekliyoruz. Ve bunu yıl boyunca yapmalarını... Bir yazar, hayatı boyunca kaç iyi senaryo yazabilir? Bu inanılmaz bir emek. Bu insanların korumak, pamuklara sarmak gerekiyor. FARO’da elimizden geldiğince her projeye bir geliştirme bütçesi ayırıyoruz.

Veliaht projenizle devam edelim. Önce OGM ile birlikte yola çıktığınızı konuşuldu ama şimdi tek başınıza yapıyorsunuz.

Televizyon sektörüne baktığınızda güçlü yapım şirketlerinin sayısı iki elin parmaklarını geçmez. Bu şirketler neredeyse kanallar kadar kuvvetli. OGM, Star TV’nin prime time’ını yöneten bir şirketti. Biz de Star TV’ye birkaç proje sunduk, *Veliaht* öne çıktı. Onur Güvenatam projeyi okuduğunda projenin ışığını hızlı bir şekilde hissetti. Projeyi birlikte yapmaya karar verdik FARO ve OGM olarak. Projenin de geçtiğimiz sezon yılbaşında yayında olması planlanıyordu. Ancak sonrasında sektörde ciddi bir reklam krizi çıktı ve Star TV yeni bir proje almadı uzun süre. Projenin yönetmeni belliydi, oyuncu anlaşmaları yapılmıştı. Ama iş birdenbire boşlukta kaldı. Bunun üzerine projeyi Show TV’ye götürdük, çok beğendiler. Ve proje yeni sezonun beklentisi yüksek işlerinden birisi olarak anılmaya başlandı.

Yönetmen Sinan Öztürk’le tekrar bir araya geldiniz sanırım.

Evet, Sinan’la uzun süre Ay Yapım’da çalıştım. *Çukur* dizisi Sinan’ın kurucu yönetmen olarak ilk projesiydi. Sonra *Üç Kuruş*’ta da birlikte çalışmaya devam ettik. Sinan edebiyattan ve sinemadan beslenen, klasik televizyon kalıplarının dışında bir yönetmen. Ama aynı zamanda ciddi bir televizyon tecrübesi var. FARO’daki ilk projemiz de Sinan’la çalışmayı çok istedik. Şartlar denk geldi ve yine birlikteyiz.

Veliaht’ın ilk teaser’ı yayınlandı ve merak uyandırdı. Diziyle ilgili neler paylaşabilirsiniz bizimle?

Dizinin ilk fikrini *Karganın Uykusu* bağımsız filminden tanıdığım genç yönetmen Tunahan Kurt getirdi. Tunahan’ın filmini çok beğenmiştim. Son dönemlerde izlediğim en iyi ilk filmlerden biri. Adana’dan çıkan, cebinde bir sürü hikâyesi olan ve ileride adını sık duyacağımız bir yönetmen.

Tunahan bize ilk olarak *Bir Başkasının Hayatı* adında bir dijital proje olarak getirmişti bu projeyi. Ama sonra bir gün bana Esenler Otogarı’ndan bahsetti. O an bir şimşek çaktı. Otogar, bir dünya yaratmak için çok kuvvetli geldi bana. Her projede yeni bir resim arayışında oluyorum. Dizilerde İstanbul’da hep aynı resimleri görmeye başladık. Birkaç yıl önce Tarsus’a gitmişim ve orası için bir dizi yazdırıyordum.

Hikâyeyi nasıl geliştirdiniz?

Başlangıçta Tunahan’ın içinde olduğu bir yazar grubu ile çalıştık. Necip Güleçer, Harun Korkmaz ve Tunahan Kurt’la başladı ilk çalışmalar. Sonra Harun kendi projelerini çekmek için yazar odasından ayrıldı. Daha önce birlikte çalıştığım yazarlardan Berrin Tekdemir yazar odasına dahil oldu. Uzun bir geliştirme dönemi oldu. Birinci bölüm senaryosu epey zor çıktı. Ama projenin içine girildikçe ne kadar dışı bir hikâye olduğunu hep birlikte gördük. Çalıştıkça daha çok sevdik. Bir yandan da projenin çekimlerinin ertelenmesi yazar odası için bir avantaj oldu. Projeyi daha iyi bir yere getirebilmek için çok daha fazla zamanımız oldu.

Hikâyenin merkezinde ne var?

Esenler Otogarı'nı yöneten Karslı bir ailenin hikâyesini anlatıyoruz. Bir iktidar savaşı hikâyesi. Ailenin babası Zülfikar Karslı otogarı da yöneten bir lider. Ancak hikâye başladığında Zülfikar hastalıkla boğuşuyor, gücünü kaybetmiş. Ailesi tam olarak durumdan haberdar değil. Bu sırada dışarıdan bir tehdit yaklaşıyor. Aksaray'da Yabancılar Otogarı diye bilinen ufak bir otogar var. Belediye kentsel dönüşüm kararı alıyor ve bu otogar tüm yazıhaneleri ve dükkânlarıyla Esenler'e taşınıyor. Bu otogarın başındaki Yahya ile Karslı ailesi arasında karanlık bir bağ var. Esas çatışma orada başlıyor.

Anladığım kadarıyla Zülfikar'ın oğlu işleri devralacak durumda değil.

Evet, en çok çalıştığımız karakterlerden biri oğlu Zafer oldu. Zafer küçük yaşlardayken gözlerinin önünde annesi öldürülüyor. O günden sonra büyük bir travma geçiriyor ve evin bahçesinden dışarı çıkamıyor. Yıllardır evden çıkmamış bir yetişkin ama dış dünyayla teması olmadığı için bir çocuk gibi kalmış. Dış dünyayı hiç görmemiş ama hayatı filmlerden öğrenmiş bir karakter.

Gerçekten ilginç. Yine de aile onu otogarin başına geçirmeyi mi planlıyor?

Otogarda seçim zamanı yaklaşıyor. Eğer Zafer ortaya çıkmazsa aile büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak. Herkes Zafer'in yurtdışından gelip işlerin başına geçmesini bekliyor. İşte burada Akın Akınöz'ün oynadığı Timur karakterinin yani veliahtın hikâyesi başlıyor.

Oyuncu kadrosu oldukça iddialı görünüyor.

Bir televizyon dizisinde bu kadar yetenekli ve deneyimli oyuncularla çalıştığım için çok şanslıyım. Bir koleji ruhu oluşturmaya çalışıyoruz sette. Ailenin babası ve otogarin lideri Zülfikar Karslı'yı ise Ercan Kesal canlandırıyor. Otogarin başına geçecek Timur karakterini Akın Akınöz, otogardaki güç dengesini değiştirecek Yahya karakterini Erkan Kolçak Köstendil oynuyor. Ailenin gelini Serra Arıtürk, ailenin çocukları da Derya Karadağ, Hazal Türesan, Bora Akkaş ve Dilara Yılmaz'dan oluşuyor. Ayrıca bir damadımız var Erdem Şenocak'ın oynadığı. Kadroda Tansu Biçer de var. Ercan Kesal'ın sağ kolunu, Vezir karakterini oynuyor. Oyuncu seçimini çok önemsiyorum. Audition süreci aylar sürdü. Her rol için doğru kişiyi bulmak lazım. Tüm oyuncularla uzun uzun provalar yaptık. Tiyatro sahneleri kiralandı. Hazırlık dönemini iyi geçirdiğimizi düşünüyorum.

Dizilerde karakterlerin yolculuğu çok önemli.

Evet, aslında tam olarak bu; karakterleri izliyoruz. Eğer karakterlerin bir dönüşümü yoksa, onlarla özdeşleşemiyorsak, onları merak etmiyorsak diziyi de oturup izlemiyoruz. En çok dikkat ettiğim konu bu. *Veliaht* bu açıdan zengin bir proje. Neredeyse yirmi civarında kuvvetli hikâyesi olan karakter var. Bu hikâyelerin seyirciyle buluşmasını heyecanla bekliyorum.

Bu sayede farklı izleyici kitlelerini de diziye çekiyorsunuz. Türkiye'de herkes diziyi sadece başroldeki kadın ve erkek için izliyor gibi bir yanılsama var ama öyle değil. Yan karakterler çok önemli. Bazen izleyicinin esas bağ kurduğu karakter onlar oluyor.

Kesinlikle. Tabii bir yandan ekonomik gerçekler de var. 5-6 karakterle uzun soluklu bir hikâyeyi taşımak mümkün değil. Birkaç ana karakterle ilerleyince

hikâyede tekrar riski oluşuyor. Seyirci sıkılıyor. Bu yüzden çok karakterli diziler, eğer dünyaları doğru kurulursa çok avantajlı. Başta izleyici için içine girmesi biraz zor olabilir ama bu dünyaya alıştıktan sonra bu karakterlerin her birinin hikâyesini merak etmeye başlıyor seyirci.

Çukur projesi çekilmeye başlandığında dizinin tutacağına inanç tam net değildi ama ben nettim. Benim için ince ayrıntıları düşünmüş, sağlam bir işti. Proje yavaş yavaş büyüdü. Umarım *Veliaht* için de böyle olur. Fısıltı gazetesinin devreye girmesi çok önemli.

Son yıllarda tutan tüm işler böyle oldu zaten. *Kızılıcak Şerbeti*, *Uzak Şehir*, hepsi düşük reytingle başladı ama sonra yükseldi.

Kesinlikle. Yapımcının risk alması çok önemli. Eski, deneyimli yapımcılardan Gold Film'in sahibi Faruk Turgut'un yaptığı son iki işe bakalım: *Kızılıcak Şerbeti* ve *Kızıl Goncalar*. Bıçak sırtı iki iş. İlerlemek için farklı şeyleri denemek ve risk almak gerekiyor. *Veliaht*'taki zengin dünyaya ve yaratıcı ekibe çok güveniyorum. Tabii ki stresliyim. Bu proje, başka işlerimizin de önünü açsın istiyorum. Şu anda elimdeki geliştirdiğimiz projelere çok güveniyorum. Umarım onların da zamanı gelecek.

Yeni sezonda bu projeler için harekete geçecek misiniz?

Öncelikle yeni sezonda *Veliaht*'la başlayıp izleyiciyle bağ kurmak istiyoruz. Belki yılbaşına doğru bir iş daha eklenebilir. Elimizdeki işlere güveniyoruz. Ancak sektörün bu düzeninde yeni bir yapım şirketine yer açmak çok da kolay değil.

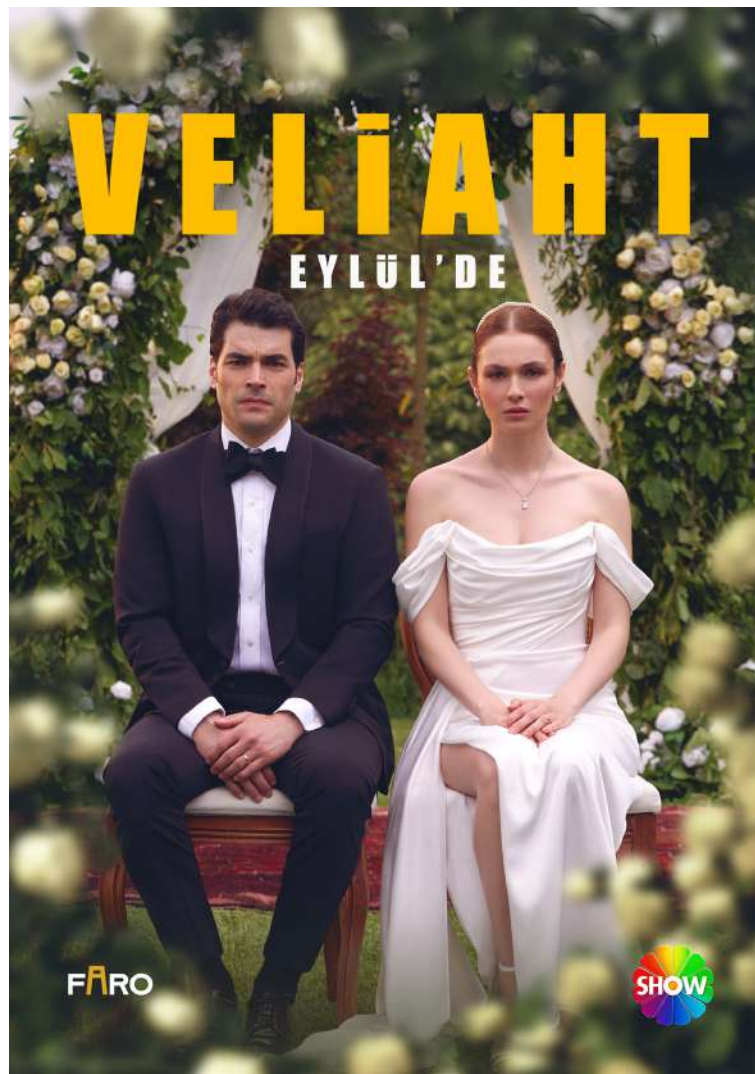
Sektörde ciddi bir ekonomik kriz yaşanıyor, yeni formüllerle bölüm maliyetlerine çözüm bulunulmaya çalışılıyor. *Kral Kaybederse*, Netflix'te ertesi gün yayınlanıyor, *Eşref Rüya Prime Video*'da.

Evet, bu sene sektör için bir yol ayrımı oldu. Şu anda çok yönlü bir krizle karşı karşıyayız. Birincisi, ülkenin ekonomik krizi. Bölüm başı 250 bin dolarlık maliyetler şimdi 500-600 bin dolara çıktı. Dijital platformlar geldikten sonra oyuncuların alternatifleri arttı. Bütçeler de arttı. Oyuncu ve ekip maaşları ciddi şekilde yükseldi. Ama bu arada reklam gelirleri bu oranda artmadı. Televizyonların reklam gelirleri de bu ekonomik krizden çok fazla etkilendi. Artık kanallardan gelen yapım bütçeleri işlerin maliyetine yetmiyor. Çoğu proje ciddi zararla başlıyor. Bu noktada yurtdışı satışları ve dijital kanallardan elden edilen gelirler çok kritik hale geldi.

Bir yandan diziler ülkemiz için çok büyük bir yumuşak güç. Türkiye'nin hâlâ bu kadar turist alıyor olması, bu ekonomik krize rağmen, biraz da bu diziler sayesinde. O yüzden bu gücü korumamız lazım. Bütçelerde bazı güncellemeler yapılması şart. Dolar bazında bu kadar artış sürdürülebilir değil.

Bu durumu ilgili meslek birlikleri ya da yapımcılar birliği çözebilir mi?

Belki ama sektördeki yapım şirketleri bir araya gelip çoğu konuda ortak karar alamıyorlar. Büyük bir rekabet söz konusu. Dolayısıyla mesleki örgütlenmeler de pek kuvvetli değil. Ayrıca dizi sektörü kanallardaki reklam sıkıntısı ve artan bütçeler nedeniyle sıkıntılı bir döneme girmiş durumda. 2024-25 sezonunda dizi sektörü %20 civarı daraldı. Yaz dizileri iki yıldır neredeyse kalmadı.

Peki, *Veliaht* için dijital yayın anlaşması yaptınız mı?

Şu an yalnızca Show TV ile anlaştık. Ama ekonomik koşullar bizi başka yayıncılarla da anlaşmaya zorlayabilir. *Kral Kaybederse*'nin Netflix'te, *Eşref Rüya*'nın Prime'da yayınlanması gibi örnekler artacak gibi görünüyor. Çünkü bu işler platformlarda da çok izleniyor. *Çukur* şu an Prime Video'da ilk 10'da. Biteli kaç yıl oldu ama hâlâ izleniyor. Yani doğru içerik, platformda da kendini gösteriyor.

Kanallar dizileri azaltıp programlara döner mi sizce?

Dizi alışkanlığı oturdu Türkiye'de. Seyirci birkaç bölümde diziyi izleyip izlemeyeceğine karar veriyor genelde. Bu yüzden her sezon birden fazla yüksek işin çıkması önemli. Yapımcıların daha fazla risk alması, proje geliştirmeye daha fazla emek harcaması lazım. Çünkü iyi proje ön çalışmayla ortaya çıkıyor. Proje geliştirmeye sabır ve yatırım şart.

Yurtdışı satış için bir distribütörle mi çalışacaksınız yoksa kendi biriminizi mi kuruyorsunuz?

Bu projede Global Agency-İzzet Pinto ile çalışacağız. Son dönemde Ay Yapım, Med Yapım ve OGM gibi şirketler kendi satış şirketlerini kurdular. Bu bana sağlıklı gelmiyor. Satış şirketlerinin yapım şirketlerinden bağımsız olmasını rekabet açısından daha doğru buluyorum. Bu yüzden Echho Rights, Inter Medya, Global Agency gibi yurtdışı satış şirketlerinin ayakta kalması önemli. Herkes kendi satış birimini kurarsa bu satış şirketleri sektörde var olamaz hale gelir ki, bu da kimseye fayda sağlamaz. Dizi sektörünün kendini yenileyebilmesi ve başarının sürdürülebilir olması önemli. Bence herkes kendi işini yapmalı. Yapımcı yapımcılığını, satış şirketi satışlarını... Rekabeti canlı tutmamız gerekiyor. Başarı temelli bir büyüme şart. Tekelleşmeyi mümkün olduğunca engellememiz gerekiyor. Umarım daha sağlıklı bir noktaya evrilir her şey.

Biraz da *Magarsus*'u konuşalım. Favori yerli dizilerimden biri...

Yunus Ozan Korkut, işin yazarlarından biri. Yine Adana'dan çıkmış yetenekli bir yazar, yönetmen. Elimden geldiğince sektöre kazandırmaya çalıştığım bir isimdir. Ozan'ın 2016'da *Benim Varoş Hikâ-yem* belgeselini izlemiş ve çok etkilenmiştim. "İstanbul'a gel, birlikte çalışalım," dedim. *Çukur*'da ona normalde olmayan bir unvan yarat-tık. Dizinin üçüncü yönetmeni oldu. Sonrasında Ozan yavaş yavaş kendi ayakları üzerinde durmaya başladı ve sektörde yönetmen olarak ken-dine bir alan açtı.

Magarsus'u Ozan ve Adana'dan çocukluk arkadaşı Mustafa Yürüktü-men birlikte yazdılar. Hikâye kısmen onların da geçmişine dayanıyor; çiftçi ve tüccar aileler. *Magarsus*'un temel çatışması da buradan geliyor. Ozan'a dedim ki, "Bu proje çok kuvvetli, özel bir proje ama hemen

olacak bir şey değil, zaman ister. Eğer acelen varsa BluTV seni başka yapımcıyla eşleştirsin. Ama birlikte dünya kurmak istiyorsan ben varım."

O sıralar FARO'yu kurma aşamasındaydım. Yükü paylaşmak adına sinema ve dijital dizi tecrübesi olan yapımcı dostum Serkan Çakarer'i projeye dahil ettim. Platformun bize güvenmesi önemliydi. *Magarsus*, yapımcı-platform işbirliğinin iyi örneklerinden biri oldu. Çok iyi oyuncularla ve bir ekiple iki sezon çektik. Ozan ve Mustafa bu süreçte çok emek verdiler. Hep birlikte bir evren yarattık. İkinci sezonu bu yıl bahar aylarında yayınlandı.

Hikâye bazında da öyle, dijital platformlar daha cesur olacak derken televizyon daha farklı işler yapmaya başladı. *Kızılıcak Şerbeti*, *Kızıl Goncalar* gibi. Dijital ise romantik komediye kaydı. *Magarsus* bu açıdan çok farklı ve değerli.

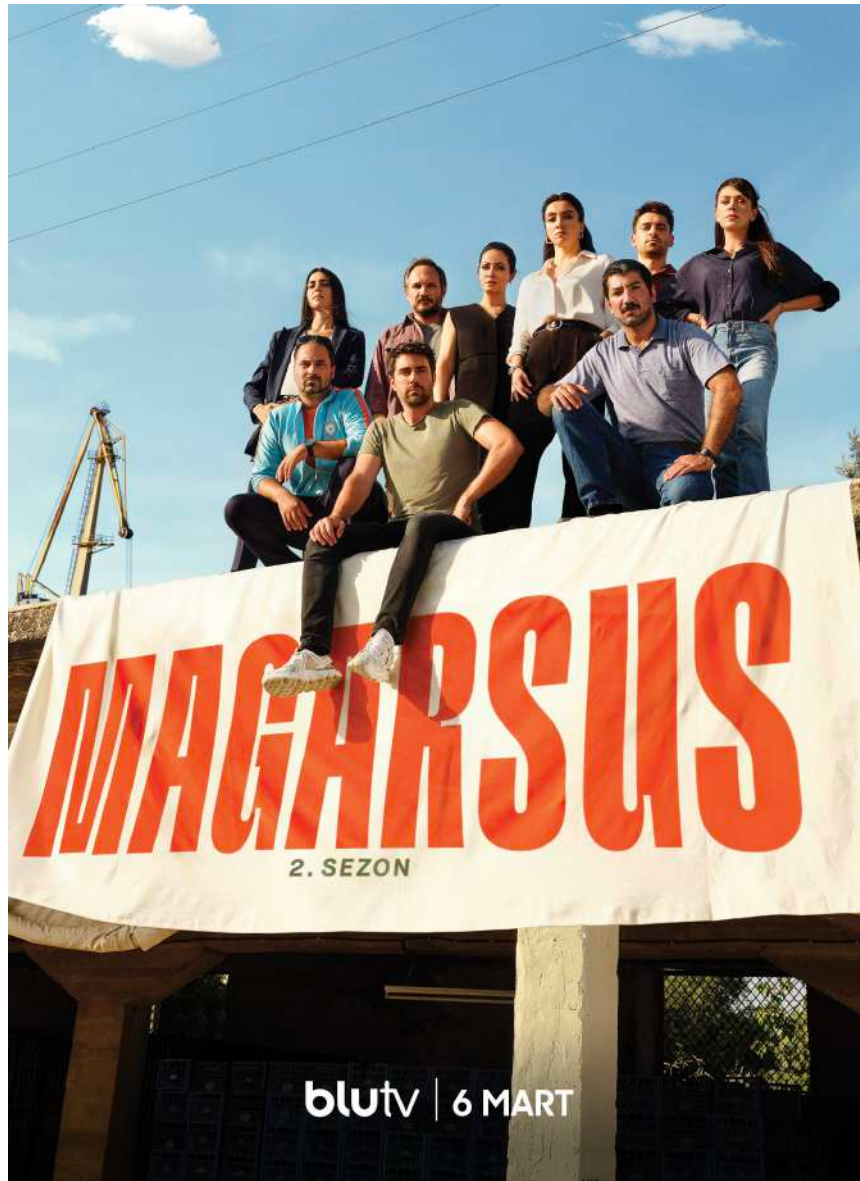
Biz hem dijital hem TV için işler geliştiriyoruz. Dijital projelerimizi sunduğumuzda çoğu zaman, "Senaryo çok iyi ama Türkiye'den böyle bir iş bakmıyoruz," yanıtını alıyoruz. Dijital platformdaki işleri daha konvansiyonel buluyorum. Daha az risk alıyorlar. *Magarsus* bu alınan riskin iyi bir örneği aslında. Dijital platformlar da televizyonlardaki ana akım seyirciyi çekmeye çalışıyorlar. Ama Türkiye'de televizyonlar hâlâ çok kuvvetli. Üstelik seyretmesi ücretsiz.

Magarsus'un başarısı da bunu gösteriyor. Seyirci karakterleri takip ediyor, onlarla bağ kuruyor.

Evet; Beton, Turgut, Tansu... Hepsinin bir dönüşüm hikâyesi var. Bu dönüşüm seyirciyi içine çekiyor. Hikâye güçlü olunca patlama sahnesi olmasa da etki yaratıyor. Çünkü asıl mesele "evren yaratmak". Kanal ya da platform, evren kurabilecek bir yapımcı bulduğunda yatırım yapmalı. FARO'nun ilk projelerinden biri *Yenişehir*'di. Yunus Ozan Korkut'la ve kurduğumuz yazar odasında Ber-rin Tekdemir ve Yeşim Arslan'la birlikte Tarsus'ta geçen bu hikâye üzerine çalıştık. Ozan "bir ilçenin dönüşüm hikâyesi" diye özetlemişti projeyi. Bence harika bir çıkış noktası. Kanallar bu tip hikâyeleri riskli bulabiliyorlar. Oysa doğru bir evren kurarsanız 30 değil, 150 bölüm bile çıkartırsınız. *Kızılıcak Şerbeti* bunun iyi örneği.

Haklısınız. Peki, *Magarsus*'un 3. sezonu olacak değil mi?

İkinci sezon yayını yeni bitti sayılır. İkinci sezon çekim onayı ilk sezon yayınından epey sonra gelebilmişti. Hikâye açık uçlu, devam edebilir ama platformun kararına bağlı. Burada izlenmeler kadar, dizinin ne kadar abone getirdiği ve maliyet hesabı da kritik. Bir yandan çok güzel iki sezon geçirdik. Burada bitse de üzülmem. İleride *Magarsus*'u televizyona bir dizi olarak uyarlamayı da planlıyorum.

“FARO’DA ÖNCELİĞİMİZ TELEVİZYON DİZİLERİ. HER YIL İKİ İŞ HEDEFLİYORUZ. SONRA ÖZGÜN DİJİTAL PROJELER GELİYOR. DİJİTALDE FARKLI VE CESUR İŞLER ÜRETMEK İSTİYORUZ. EĞER TELEVİZYON İŞLERİNDEN GELİR SAĞLARSAK SİNEMA FİLMERİNE YATIRIM YAPACAĞIZ.”

FARO’da dizi dışında film, belgesel ya da format projeleriniz olacak mı?

FARO’da önceliğimiz televizyon dizileri. Her yıl iki iş hedefliyoruz. Sonra özgün dijital projeler geliyor. Dijitalde farklı ve cesur işler üretmek istiyoruz. Eğer televizyon işlerinden gelir sağlarsak sinema filmlerine yatırım yapacağız. Kalıcı olan sinema. Emin Alper’in, Kaan Müjdecî’nin ve genç yönetmenlerin filmleri hâlâ beni heyecanlandırıyor.

FARO’da genç yazarlarla ilgili proje yürütüyorsunuz bir de...

Evet, her ay yazarlara açık çağrı yapıyoruz. “Genç yazarlar” diyoruz ama kendini genç hissedenen herkes başvurabilir. Ayda 15-20 proje geliyor, dramaturglarımız bunları okuyup 5-6’sını seçiyor. Sonra yazarları davet edip projelerini dinliyoruz. Genç yönetmenlere, yazarlara alan açmak gerekiyor. Yazarla tanışmak istiyoruz. Sosyal medya hesaplarımızdaki çağrılar takip edebilir ilgilenen yazarlar. Bence sektörün esas sorunu “iyi proje geliştirememek”. Senaryo iyi olabilir ama arkasında güçlü bir fikir yoksa yetmez. Her şey oyuncu seçmekle, iki ismi bir araya getirmekle bitmiyor. İyi bir proje geliştirilirse o zaten iyi senaryoya dönüşür. Senaryo iyiye iyi oyuncu gelir, iyi yönetmen gelir. Bu bir bütün. Mekân, bütçe, hazırlık... Hepsi önemli.

Ben de birkaç yıldır bunu anlamaya çalışıyorum; kârlı, büyüyen bir sektör ama içerik üreticilerine dair yatırımlar yok denecek kadar az.

Gerçekten anlaması zor. Çok küçük bir yatırım bile sektörü dönüştürebilir. Belki sinemadan geliyor olmam bana bu disiplini kazandırdı. Biz bir filmi yıllarca tartışarak, didinerek yaparız. Televizyonda da aynı ciddiyetle çalışmak gerek.

DİZİLER ÜZERİNDEN "MODERN BAĞLAN(A)MA(MA) DENEMELERİ"

+ YAZI_/_SEVTAP TUZCU +

"G erçekten bağ kurabiliyor muyum yoksa sadece kısa süreli teması mı seviyorum?"
Bunu terapist odasında değil, gecenin üçünde dizi izlerken sorgulamak daha kolay geliyor: Bir yudum şarap, biraz cips, biraz kriz...

Son zamanlarda ekran başında izlediğim karakterler sanki bağ kurma biçimlerinin canlı laboratuvarı: *Hacks*, *Fleabag*, *The Bear*, *College Friends*, *Mozart in the Jungle*, *Sex and the City* ve tabii ki en sonda yerli sahneden İrem Sak'ın kaleminden *Modern Kadın*.

HACKS: "YAKLAŞMA, ŞAKA YAPAR GEÇERİM."

Deborah Vance... Bir yandan alkışlara bağımlı, bir yandan gerçek bağlardan ölümüne kaçan bir sahne kraliçesi.

Ava ise bağ kurmak için orada ama her seferinde alay ederek kendini sabote eder.

İkisi de tipik kaçınan bağlanma uzmanı; sürekli "seni istiyorum" der, sonra "fazla yaklaştın" deyip kılıçları çeker.

Onlar için bağ kurmak: Bir şaka, bir göz kırpması, bir geçici tirat. Hepimiz ortak bir mizah diline sahip olmanın tadını öyle ya da böyle almışızdır.

FLEABAG: "SABOTAJ, SEN ZAHMET ETME BEN BOZARIM."

Fleabag, aşkı çırılçıplak ister ama yaklaştığında kendi elleriyle kapıyı çarpar. İçinde fırtınalar kopar, dışarıya hep "umursamıyorum" maskesi takar.

Açık, dürüst ve komik ama bir o kadar kaotik.

O, düzensiz bağlanma stilinin Londra sokaklarında dolaşan en seksi hali.

THE BEAR: "BİR TABAK, BİN KRİZ"

Carmy, bağ kurmayı mutfakta arar: Kesme tahtası, çelik bıçak, ter, öfke ve sabır.

Birlikte kriz yaşamak, birlikte üretmek... Sevgi, mutfak yangınlarına karışır. Bağ kurmak onun için bir yandan kurtuluş, bir yandan boğulma tehdidi.

Travmalarının gölgesinde düzensiz bağlanma dansı yapar. *The Bear*'de Carmy'nin mutfakta kurduğu bağ aslında en samimi bağlanma yöntemlerinden biri olsa da özel hayatına bunu aktaramaz olmakla birlikte travmaları ve içsel fırtınalarıyla düzensiz bağlanmanın modern bir sembolü.

FRIENDS FROM COLLEGE: "GEÇMİŞTE ASILI KALAN BAĞLAR"

Eski dostlar, eski sevgililer, eski hatalar... Birlikte büyümek yerine eski anıları kucaklar, yeni krizler yaratırlar. Bağ kurmaya çalışırken birbirlerine tutunur ama elleri hep kaygıyla titrer. Kendine karşı bile samimi olamazken en yakın dostları Tipik bir kaygılı-bağımlı bağlanma panayırı.

MOZART IN THE JUNGLE: "BAĞ KURMA SENFONİSİ"

Rodrigo... Tutkulu, yaratıcı, kaotik. Bağ kurmak ister ama yaratıcı özgürlüğüne zarar gelmesinden korkar. Hailey... Bir yandan "ben de varım" demek ister, bir yandan bağımsızlığından ödün vermemeye çalışır. İkisi de müziğin ortasında bağ kurmaya çalışır, sonra kaçış melodisi çalarlar. Burası tam bir kaygılı + kaçınan bağlanma orkestrası.

SEX AND THE CITY & AND JUST LIKE THAT: BAĞLANIRSALAR BAĞLANIRIM. BAĞLANMAZLARSA BAĞLANMAM. Carrie... Bir türlü tam bağlanamayan, bağlandığında da "Acaba bir şeyler mi eksik?" diye düşünen bir kadının sonsuz hikâyesi. Big'e bağlanmak isterken aslında Manhattan'a, tasarım stilettoları, brunch masalarına ve gittiği her davette karşılaştığı aşına simalara bağlanır. Bağ kurmaktan korkarken bile bağlanmaya çalışır. Bunlar bir nevi çekingen-kaçınan bağlanma danslarıdır ve topuklular üstünde "Dikkat kaygan zemin" ibaresini görmezlikten gelmektir.

GIRLS: "KIRIK KALP MANİFESTOSU"

Hannah ve arkadaşları bağ kurmanın, kopmanın ve geri dönmenin sayısız versiyonunu yaşar. Bir sabah birinin yatağında uyanırlar, akşam bir başka kişiden kaçarken bulurlar kendilerini. Bağ kurma denemeleri, içsel "Ben kimim?" krizlerinin bir parçasıdır. Orada bağ kurmak bazen bir şiir, bazen bir rezillik, bazen de sadece bir Instagram postudur.

MODERN KADIN: "EVDE KALDI AMA KOMİK"

Pinar... Hem kendini "bağımsız" ilan eder hem de annesinin "Evde kaldı ama komik!" cümlesinin gölgesinde dolanır. Ne annesinin, ne patronunun ne de iş arkadaşlarının onay pususundan çıkabilir. Alain de Botton'un "kişisel hikâyeyi kolektif onay için nasıl maskelediğimiz" üzerine yaptığı analizlere çok uyar. Ayna karşısında kendisiyle yaptığı konuşmalarda bile her daim toplumun yargılayıcı yankısı yer alır.

"Türkiye'de bağlanmak, ailelerin gözünde 'evde kalmış' olmaktan korkarken kendi içimizde de hep bir yerlerde kaybolmaktan korkmaktır."

HEPİMİZ PINAR, BİRAZ CARRIE, BİRAZ DEBORAH'IZ

Kimimiz mizahın arkasına saklanır, kimimiz şehirde kendini kaybeder, kimimiz bir mutfakta bağ kurmaya çalışır. Ama hepimiz, bağlanmayı bir tür kişisel evrim olarak yaşarız.

SON PERDE: BAĞ KURMAK FİNAL DEĞİL, PROVA

Tüm bu diziler bize aynı şeyi fısıldıyor: Bağ kurmak bir son durak değil, sonsuz bir prova. Belki bir gün, bağ kurmayı bir ilişki "başarısı" olarak değil; bir içsel keşif, bir yolculuk, bir "kendini yavaş yavaş sevmek" olarak görürüz.

Bağ kurma şekillerin nedir? Gerçek anlamda bağlanabiliyor musun yoksa sadece geçici duraklara mı sığınıyorsun? En önemli kendinle kurduğun bağın ne kadar sağlıklı olduğudur.

"Çünkü belki de asıl bağ, kendimizle kurduğumuz bağıdır. Ve bu bağ her şeyin perdesini açar."

2025'İN İLK YARISINDA DİKKAT ÇEKEN GERÇEK SUÇ BELGESİLLERİ

+ YAZI_/_YOLDAŞ ÖZDEMİR +

2 025'in ilk altı ayında dijital platformlarda ilgi çekici gerçek suç belgeselleri yayınlandı. Bu dönemde birçok yeni belgesel, gerçek hayatta işlenmiş suçları, suçlu profillerini ve adalet sisteminin dinamiklerini derinlemesine inceliyor. Platformlar yeni sezona hazırlanırken gözden kaçırılmaması gerektiğini düşündüğüm belgeselleri derledim. Keyifli izlemeler!

THE BAKERSFIELD 3: A TALE OF MURDER AND MOTHERHOOD

2018 ilkbaharında Bakersfield, California'da bir ay arayla iki gencin kaybolması (Micah Holsonbak ve Baylee Despot) ve bir gencin öldürülmesi (James Kulstad) birbirinden bağımsız görünür. Fakat gençlerin anneleri, çocuklarının durumuna ilişkin Facebook'ta paylaşım yaptığında 7 yıla varan birlikteliklerinin kapısını açmışlardır. Bakersfield 3 grubunu oluşturan anneler Di Byrnes, Cheryl Holsonbak ve Jane Parrent, çocuklarını arama sürecinde nasıl bir araya geldiklerini, geciken soruşturma ve şoke edici bilgilerle nasıl başa çıktıklarını anlatıyorlar. HBO Max'te yayınlanan belgesel sadece bir suç soruşturmasını değil, ailelerin gücünü de bize gösteriyor.

GONE GIRLS: THE LONG ISLAND SERIAL KILLER

Temmuz 2023'te Long Island seri katili olma suçlamasıyla Rex Heuermann tutuklandı. 2010'da Shannan Gilbert'in kayıp ihbarıyla başlayan süreç nihayet sona ermişti. Peki, bir soruşturma neden 13 yıl sürmüştü? Katil çok mu zeki idi de hiçbir iz bırakmamıştı? Onu gören bir insan yok muydu? Tanıkların ifadesi neden dikkate alınmamıştı? Polis, "riskli iş" dediği için, kaybolan seks işçilerini arayacak

kaynak bulunamıyor muydu? Emniyet ve savcılık arasında 2010'da başlayan sürtüşmeler soruşturmayı etkilemiş miydi? 2022'de yeni emniyet müdürü ve yeni savcıyla olay nasıl çözülmüştü? Amerika'nın en büyük bütçeli emniyet müdürlüğündeki yolsuzluklar mı soruşturmayı geciktirmişti? Netflix'te yayınlanan belgeselde Liz Garbus hem yapımcı hem yönetmen olarak belgesele imzasını atıyor ve tüm bu soruların yanıtlarını, çürümüşlüğü sonuclarını bize gösteriyor.

DEVIL IN THE FAMILY: THE FALL OF RUBY FRANKE

Güzel evler, bakımlı insanlar, çok çocuklu mutlu aileler, şükür duaları, kursuz hayatlar... Son yıllarda sosyal medya ve YouTube videolarıyla bize gösterilen muhteşem hayatların acı gerçekleri Ruby Franke'nin tutuklanmasıyla açığa çıktı. *Devil in the Family: The Fall of Ruby Franke* belgeseli Franke ailesinde yaşananları, hem paylaşılmamış bin saati aşkın video hem de tanıklarla seyirciye sunuyor.

Disney+'ta yayınlanan belgesel, ebeveynlerin çocukları da kullanarak sosyal medyayı kazanç haline getirmesinin sonuçlarını göstermesinin yanında tarikat kurma hevesindeki insanların da manipülasyonunu gözler önüne seriyor.

ROMANTİK DOLANDIRICI: KİM BU JASON PORTER?

Deneyimli bir lüks emlak komisyoncusu olan Heather, çekici ve gizemli Jace'te aşkı bulduğuna inanır. Jace'in geçmişiyile ilgili anlattıkları birbirini tutmamaktadır ve tüyler ürpertici bir keşifle dünyası sarsılır. Jace, olduğunu iddia ettiği kişi değil, Jason Porter adında hüküm giymiş bir suçludur. Jason Porter'in gerçek kimliğinin açığa çıkmasıyla Heather, onun geride bıraktığı aldatmalar zincirini, dağılmış hayatları ve çalınmış servetleri keşfeder. Jason'ın kandırdığı kadınların hikâyelerindeki parçaları bir araya getirince tüyler ürpertici gerçek ortaya çıkar. Belgesel, Prime Video'da yayında.

THE FOX HOLLOW MURDERS: PLAYGROUND OF A SERIAL KILLER

Fox Hollow Çiftliği'nde insan kalıntıları bulunduğunda, araştırmacılar zengin bir iş adamının savunmasız eşcinsel erkekleri nasıl avladığını ortaya çıkarır. Fox Hollow Çiftliği'nin yeni sahibi, gerçekte ne olduğu ve bir seri katilin tek başına hareket edip etmediği hakkında soruları gündeme getirir. Hamilton County Adli Tabibi Jeff Jellison, 2022'de Fox Hollow Çiftliği'nde bulunan kalıntıları belirleme çabalarına yeniden başladığını duyurduğunda dikkatleri üzerine çekti. Çözülmemiş dava araştırmacısı Steve Ainsworth, Fox Hollow cinayetlerindeki potansiyel bir suç ortağı hakkında yeni ipuçları ortaya çıkararak kanıtları yeniden inceler. Merak uyandıran belgesel, Disney+'ta yayında.

NEREDESİN AMY?

23 Mart 1998'de, 23 yaşındaki Amy Bradley bir yolcu gemisinde ailesiyle tatil yaparken hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolur. Yapılan kapsamlı aramalara rağmen Amy'ye ulaşılamazken gemi bir sonraki liman olan Curaçao'ya yanaşmıştır. 2400 yolcu, adayı keşfetmek üzere gemiden inerken Amy'nin kalabalığın içinde hiç bulunamaması ihtimali vardır. Saatler geçer ama ondan hâlâ haber yoktur. Denize düşmüş olabileceğinden korkulur ama ceset bulunmaz. FBI ve yerel yetkililerin başlattığı soruşturma ile Amy'yi arama çalışmalarının kapsamı genişlerken artık herkes potansiyel şüphelidir. Yıllar geçtikçe farklı yerlerde Amy'yi gördüğünü söyleyenler çıkar. Yıllardır çözülmemeyen bu vakayı derinlemesine inceleyen üç bölümlük belgesel dizisi Netflix'te yayında.

NORA DALMASSO CİNAYETİ: BİR YILAN HİKÂYESİ

Arjantin'in en meşhur suç vakalarından biri, Nora Dalmasso'nun vahşice öldürülmesinden yaklaşık 20 yıl sonra daha önce hiç anlatılmadığı şekilde ekranlara taşınıyor. Ailesiyle yapılan özel görüşmeler, kapsamlı kişisel arşivler ve arkadaşları, avukatları, soruşturmacılar ve gazetecilerle yapılan röportajlar eşliğinde Nora Dalmasso hakkındaki gerçeği arayan dizi, aydınlatılmayan bu suçu derinlikli bir yaklaşımla mercek altına alarak Arjantin'i derinden sarsan bu kadın cinayetine yeni bir bakış açısı getiriyor. Ailenin yargılanmasıyla başlayan süreçte medyanın etkisini de inceleyen belgesel, Netflix'te yayında.

GRENFELL TOWER YANGINI

Netflix'te yayınlanan belgesel, 2017 yılında meydana gelen Grenfell Tower yangınına yol açan ürkütücü olaylar zincirini mercek altına alıyor. Film, faciadan yıllar önce şirketler ve hükümet tarafından alınan kararları ortaya çıkararak bu trajedinin nasıl önlenilebileceğini ve 72 insanın hayatının nasıl kurtarılabileceğini gözler önüne seriyor. Ayrıca hayatta kalanlara, hayatını kaybedenlerin yakınlarına ve itfaiyecilere kendi hikâyelerini anlatma fırsatı sunuyor.

THE MORTICIANS

Los Angeles'ta bir ailenin işlettiği ve yıllarca ahlaken şüpheli, insanlık dışı uygulamalarıyla tanınmış bir morgun tüyler ürperten hikâyesini anlatan belgesel dizisi HBO Max'te yayınlanıyor. Belgesel dizi, kâr için aileleri ve merhumları istismar eden Lamb Cenaze Evi'ni inceliyor. Cenaze Evi sahibi David Sconce cesetleri parçalamak, toplu yakma törenleri düzenlemek ve rakip cenaze levazımatçıları için kiralık katil tutmak suçlarından suçlu bulunmuş ve beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Dizide Sconce, gazeteciler ve Lamb Cenaze Evi mağdurlarıyla yapılan röportajlar yer alıyor.

EPI
-SO-
-DE

sude belkıs akgün

RÖPORTAJ

adidas

SUDE BELKIS EVRENİNE GİRİŞ - 101:

"SOSYAL MEDYADAKİ SEVGİ DE NEFRET DE GÜVENİLİR DEĞİL,
GÜN SONUNDA GERÇEK OLAN SENSİN."

RÖPORTAJ: YAĞMUR ÇÖL

FOTOĞRAF: AZİZ HUSEYNOV @refatch.ph

Sude Belkıs'ı geç tanıdım desem yalan olmaz. 14 Mayıs 2023 seçimlerinden hemen önce bir yayınında, "Açılın, ben sandık müteahhitiyim!" dediği kısa bir kesitle herkesin olduğu gibi benim de keşfetime düştü. Ardından Twitch yayınlarını ve YouTube kanalını takip etmeye başladım.

Bu röportaj ise Sude'nin bu sene başladığı, kendi tabiriyle "vlog ve dizi gibi" akan projesi *Hasçelikler and the City* vesilesiyle gerçekleşti. Hasçelikler, tam ihtiyacımız olan zamanda geldi; kısa sürede sosyal medyada patladı, FOMO'yu iliklerimize kadar hissettirdi.

Sude Belkıs'la kamera önü ve kamera arkası kariyerinin başlangıcından *Hasçelikler and the City*'ye kadar pek çok konuyu konuştuğumuz çok keyifli bir sohbet gerçekleştirdik. Sude'nin sıradaki projesini büyük bir merakla bekliyorum. Kendisi de bu kez yepyeni bir kulvarda, öncekiyle kıyaslanmayacak bir şey yapacağının ipuçlarını verdi.

Keyifli okumalar...

Sude Hanım, birçok alanda bu denli üretken olduğunuzdan size biraz fazla soru soracağım ama öncelikle sizi daha yakından tanımak isterim. Bir ajans geçmişiniz olduğunu biliyorum. Peki yayın, dizi ve film yolculuğunuz nasıl başladı? Nasıl başladınız bu işe?

Aslında uzun süre kamera arkasındaydım ve proje yöneticiliği yaptım. Ama her zaman kamera önünde olmayı da seviyordum. Aslında hiçbir zaman bu şekilde bir kamera önü görünürlüğümün olacağına ihtimal vermiyordum. Ne kadar istesem de bu konuda desteklenmemiş hatta buraya çok da layık görülmemiştim. Kendimi bu yüzden oyuncu değil, oyun kurucu olarak düşünüyordum. Yaptığım şeyler zamanla bu yola çıktı. Zamanı geldi, oynar mısın dediler, oynadım.

Uzun ve ödülleri dolu bir festival yolculuğunun ardından geçtiğimiz ay MUBI kataloğuna eklenen kısa film *Dilan Hakkında Konuşmalıyız*’dan da bahsetmek isterim. Bu süreç nasıl gelişti? Filmi henüz izlememiş birine nasıl anlatırsınız?

Film, 30’una yaklaşan, İstanbul’da yaşayan, sinema mezunu bir kadının üretemiyor olmasını inceleyen bir belgesel gibi aslında. Filmin yazarı ve yönetmeni Umut Şilan, beni sosyal medyadan yıllar öncesinden beri tanıyormuş. Bir gün telefonlaştık, kahvaltıya oturduk, projeyi anlattılar, ben varım dedim.

Filmin yönetmenliğini Umut Şilan Oğurlu üstleniyor. Yapımcılar arasında Dilan Çiçek Deniz ve Zeynep Dilan Süren gibi tanınmış isimler var. Ayrıca Nur Sürer ile birlikte kamera karşısına geçtiniz. Bu ekipte çalışmak nasıldı?

Set ortamımız arkadaş ortamı gibiydi. Çok rahat oynadım diyebilirim. Bu isimlerle tanışmak ve bir araya gelmek güzel bir fırsattı. Bir film olmanın yanında her zaman güzel bir anı olarak da hatırlayacağım. İlk filmimde Nur Sürer’le oynadım, daha ne olsun.

Ben oyunculuğunuzun ciddi manada çok iyi olduğunu düşünüyorum. Sizi *Dilan Hakkında Konuşmalıyız*’da izlediğimde çok beğenmiştim. Sonrasında *Gizli Bahçe* dizisinde de rol aldınız. Erken final yapmış olsa da ana akım bir dizide yer almak nasıl bir deneyimdi? Tekrar yapar mısınız?

Çok teşekkür ederim, çok sevindim. Çok eğlenceliydi aslında, ben kariyerimde erken final vermiş bir televizyon dizisinde küçük rol oynamış olmayı istiyordum. Onu gerçekleştirmiş oldum. :) Benim hayat hikâyesi için gerekiyordu.

Aslında gelen teklifleri değerlendiriyorum ama içime sinen bir hikâye ve karakteri oynamayı daha çok isterim.

***Hasçelikler*’den bahsetmeden önce, tebrik etmek istiyorum sizi. Birkaç aydır sosyal medyada büyük ses getiren bir “dizinin” sonuna geldiniz. Final bölümünü konuşmaya başlamadan en başa dönersek *Hasçelikler and the City* nasıl doğdu? Yolculuğunu sizden dinleyebilir miyiz?**

Esasında hikâye anlatmak ve skeç tarzı şeyler yapmak istiyordum. Önceki içeriklerimde de aslında buna yaklaşan denemeler yapıyordum. YouTube’da birkaç denemem de olmuştu. Ancak prodüksiyon kısmı bizi hem yavaşlatıyor hem de maddi olarak zorluyordu. Bu yüzden hızlı üretemediğimi fark ettim. YouTube’da seri olarak her bölüm farklı

karaktere bürünüp farklı bir hikâye gibi vloglar çekeceğim bir seriye başlayayım dedim. İlk bölümde de tanımadığımız birinin düğününe gidelim dedik. O gün evimde arkadaşlarımla vakit geçiriyorduk ve hadi kalkın gidiyoruz, dedim. Olay böyle başladı. O videoda karakterler çok sevilince tamam bu hikâyeden devam edelim, diğer seriyi rafa kaldırayım, dedim. Özetlemek gerekirse olayımız budur.

***Hasçelikler*’in sosyal medyada organik şekilde yayılan bir etki yarattığını düşünüyorum. Sizin bir ajans geçmiştiniz olduğunu, yıllardır içerik ürettiğinizi biliyoruz. Projeyi profesyonel anlamda siz nasıl değerlendirirsiniz? Süreç boyunca “bunu farklı yapardım” dediğiniz noktalar oldu mu?**

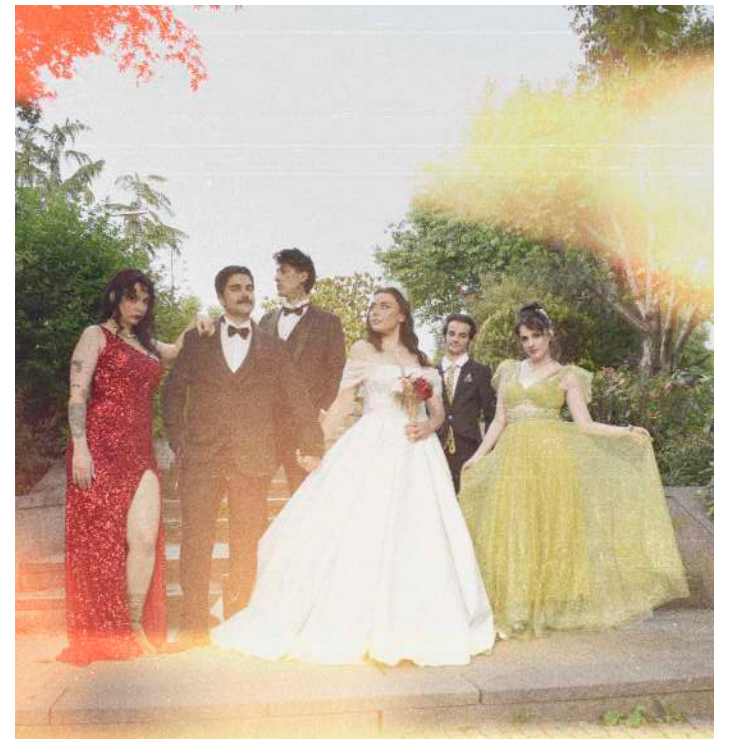
Zamanın ruhunu çok iyi yakaladığını düşünüyorum. Doğru zamanda doğru yerdeydi bu proje. Tabii arkadaşlarımla emeği ve komedisi de bir o kadar etkili. En başında belki de planlanmadığı için bazı boşluklar çok var. Ama eksikliği fazlasıyla seviyoruz işte. Bu tecrübeyle en başında yapsak bence farklı olurdu çünkü çok şey öğrendim. Gerçekten bizim için bir okul oldu bu süreç.

Diziyi ilk bölümlerinden itibaren takip eden biri olarak, aldığı tepkilerin dalgalanmalarına da şahit oldum. İlk bölümlerde oldukça pozitif dönüşler varken zamanla linç edilmeye kadar gitti işler. Bu dönüşümü nasıl deneyimlediniz? Tepkilerdeki bu değişim işin gidişatını ve doğallığını etkiledi mi?

Bizi etkilemedi desem yalan olur. Ama hep bir ders verdi. İnsanların sevmemesi normal, ona bir şey diyemeyiz tabii. Sadece şunu da bilmek gerek, sosyal medyadaki sevgi de nefret de güvenilir değil. O yüzden sen bildiğini yap, gün sonunda gerçek olan sensin. Sosyal medyada büyük ölçüde yer alınca tabii ki farklı linçlerin de yorumların da gelmesi normal. Öğretti diyorum ben yani geri dönüp bakınca.

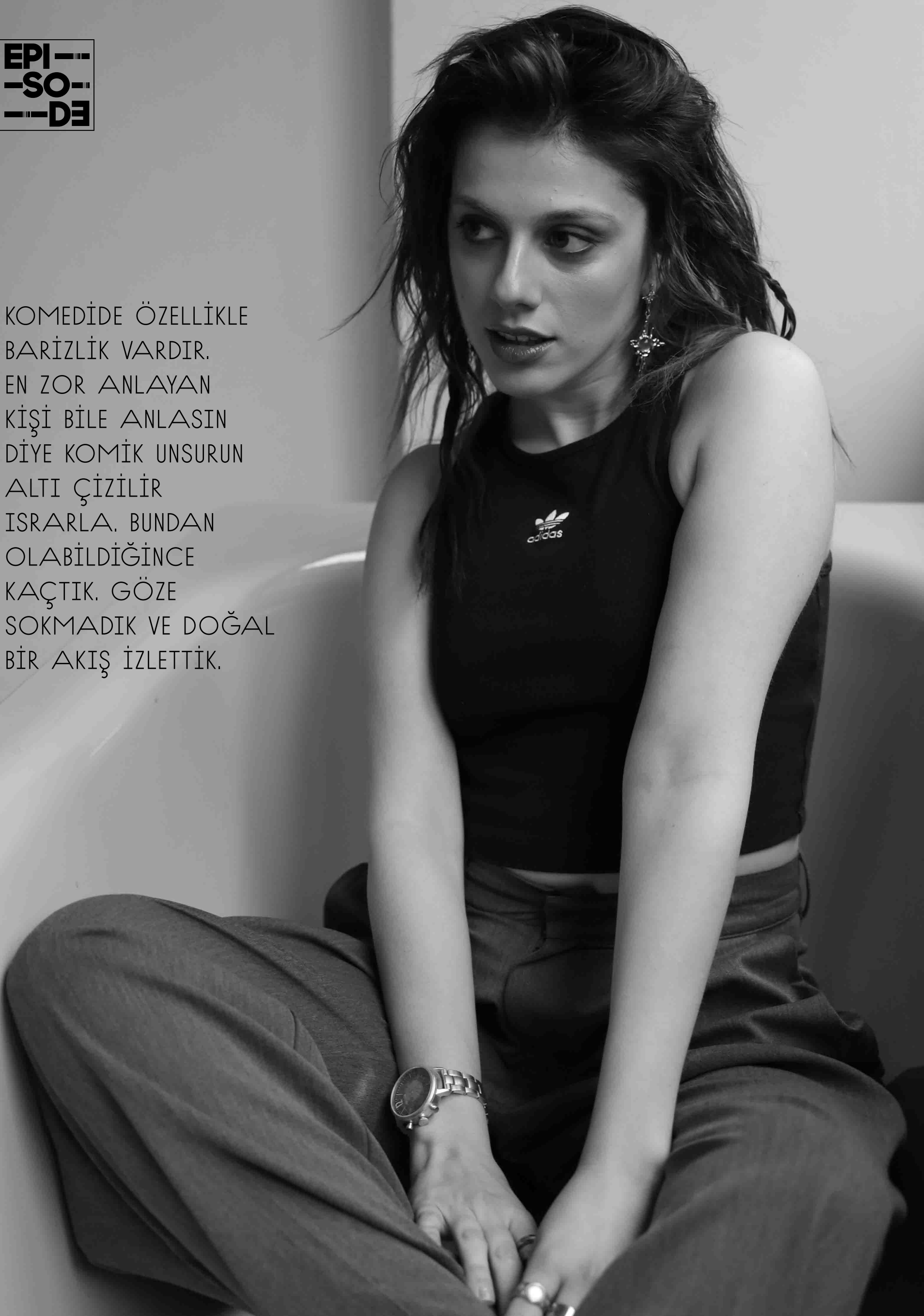
Açıkçası diziyi “doğal” hissettirmek için fazla kasmaması, “bizden” klişesine düşmeden samimi olmayı başarması yönünden oldukça başarılı buluyorum... Siz ne dersiniz bu konuda? İzleyici bakış açısıyla baktığınızda siz bu diziden tatmin olur muydunuz?

Aslında dizi gibi izlenmezse daha çok tatmin edeceğini düşünüyorum. Ara form bir şey bu. Vlog ve dizi gibi diyorum. Ben bu karma biçimi ve medya kullanımını da ayrıca sevdim ve doğallığı veren şeyin de bu olduğunu düşünüyorum. Komedide özellikle barizlik vardır. En zor anlayan kişi bile anlasın diye komik unsurun altı çizilir ısrarla. Bundan olabildiğince kaçtık. Göze sokmadık ve doğal bir akış izlettik.

KOMEDİDE ÖZELLİKLE
BARİZLİK VARDIR.
EN ZOR ANLAYAN
KİŞİ BİLE ANLASIN
DİYE KOMİK UNSURUN
ALTI ÇİZİLİR
ISRARLA. BUNDAN
OLABİLDİĞİNCE
KAÇTIK. GÖZE
SOKMADIK VE DOĞAL
BİR AKIŞ İZLETTİK.

YILLAR ÖNCE, MEZUN OLDUĞUM SENE KAPI KAPI DOLAŞIP BEDAVA ÇALIŞABİLECEĞİM BİR REKLAM AJANSI ARAYIP BULAMAZKEN ŞİMDİ YAPTIĞIM PROJE, SEKTÖR TARAFINDAN LINKEDİN'DE TAKDİR GÖRÜYOR.

Finale gelirken hikâyeyi tadında bırakmak için miydi, başından bu kadar süreceğini planlamış mıydınız? Final öncesinde karakterlerin biraz daha derinine inmeyi bekleyenler vardı...

Tadında kalması daha önemli bizim için. Aslında her karakteri izledik, bölüm sayısına ve süreye bakarsak olabildiğince yaptık bunu. Biz sanırım ocak ayında karar vermiştik finale kadar kaç bölüm ve nasıl yapacağımıza. Süreçte uzamalar da oldu. Ramazan girdi, 19 Mart dönemi girdi ve bir ay ara verdik. Eldekilerle bu kadar yapabildik.

Çok tatlı bir prodüksiyon izlediğimizi düşünüyorum. Çekimleri birlikte yapıyorsunuz, kurguyu siz üstleniyorsunuz, kimse profesyonel oyuncu değil. Tüm bunlara rağmen -hatta sayesinde- ortaya oldukça komik ve keyifli bir iş çıktı. Hazırlık sürecinizden bahseder misiniz biraz?

Genel olarak bölüm konusu sahneler ve akışı çıkarıyorum ve arkadaşlarımla paylaşıyorum. Onlardan da fikir alarak geliştiriyoruz ve çekime giriyoruz. Öncesinde sahneler için gerekiyorsa cast, mekân, dekor, ne gerekiyorsa onları hazır ediyorum. Bu konuda takipçilerimden de yardım alıyorum. Çekimde genelde kamera önünde kim yoksa o çekiyor. Sonra ben videonun kurgusuna giriyorum. Aslında bölüm öncesinde akışsal bir kurgu çekilirken bir kurgu ve masaüstünde kurgu olarak 3 aşamadan geçiyor ve son halini alıyor. Süreç içindeki değişimler bölümü etkiliyor. Doğaçlamaya çok açığız ve öyle akıyoruz.

Başlangıçta bir metniniz, bir yol haritanız var mıydı?

Hayır, o yüzden biraz dağınık açıkçası. Herkes kendi karakterinin köşesine zamanla geçti ve büyüttü.

Final bölümüne gelirken... Buse ile Uğur'un düğün haberi günlerce konuşuldu. Fotoğraflar, videolar, karakterlerin kıyafetleri dahi büyük ses getirdi. Hatta pazarlama örneği olarak LinkedIn'de paylaşıldı. Final fikri nasıl ortaya çıktı?

Finalde büyük bir şey istiyordum ve kafamda düğün fikri vardı ama bütçe olarak karşılayabilecek durumda değildim tabii. Ocak ayında finali ve finale kadar olan bölümleri konuşurken düğün olarak yapmak istiyordum dedim, kızlar da bu fikre çok yükseldi.

Sponsorluk için markalarla toplantılar, görüşmeler, uzunca mailleşmeler yaşadık ve sonunda oldu. Burada bana şevk veren şu; biz bir yapım şirketi, bir ajans değiliz. Belki etki alanının büyüklüğünden arkamızda koca bir ekip var sanılıyor. Ben ve menajerim yürütüyoruz süreçleri. Ajans yok, patron yok, insanları çatı altına toplayan aylık maaş sistemi yok. Kazancı şeffaf şekilde böldüğümüz bir kazanç sistemimiz var. Final bölümünde, düğünü esasında Ceren Çaylak ve Yağmur Şenol ile hazırladık. Oyuncu arkadaşlarımız dahil yanımdaki insanların motivasyonu bir hayale ortak olmaktı. Bu yüzden bu iş organik. Bu yüzden şaşırtıyor, bu yüzden riske girebiliyor. Çok mutluyum. Yıllar önce, mezun olduğum sene kapı kapı dolaşıp bedava çalışabileceğim bir reklam ajansı arayıp bulamazken şimdi yaptığım proje sektör tarafından LinkedIn'de takdir görüyor.

Tüm bu sürecin ardından genel bir değerlendirme rica edeceğim. *Hasçelikler and the City*, yaratıcısı olarak sizin için ne ifade ediyor? Bu işi nasıl hatırlayacaksınız?

Bir okul olarak hatırlayacağız bence. İzleyiciler için farklıdır ama ben çok şey öğrendiğim bir süreç yaşadım. Hayata dair, insanlara dair, üretmeye dair... 10/10 diyorum.

Son olarak gelecek projelerinizden bahsetmek isterim. Başka bir dizi projesi üzerinde çalışıyor musunuz? Bize verebileceğiniz bir ipucu var mı?

Herkes *Hasçelikler*'in devamını ya da benzerini bekliyor, biliyorum. :) Ama bir önceki işle yarışmayacak, farklı kulvarda şeyler yapmayı seviyorum. Elbette kadın hikâyeleri devam edecek. Neslihan olmaz ama başka isimler olur. Daha çoook şey var, merak etmeyin....

EPI- -SO- -DE	sex and the city
	HBO MAX
	KÖŞEYAZISI

Z KUŞAĞI NEDEN BU KADAR SEVDİ?

SEX AND THE CITY

+YAZI_/_GÖKÇE KOCAOĞLU+

S

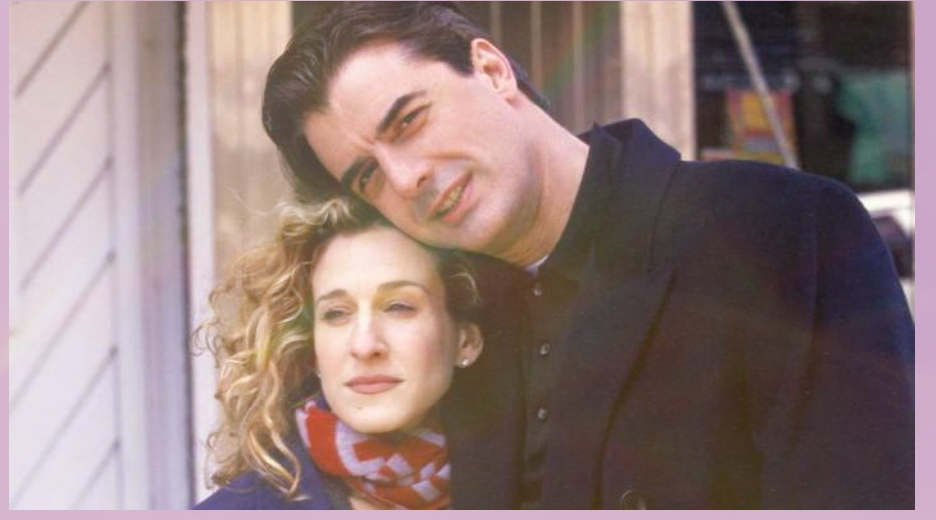
Sex and the City, devam serisi *And Just Like That...*'in 3. sezonunun geçtiğimiz mayıs ayında HBO Max'te yayına girmesiyle yeniden gündeme oturdu. Fakat 90'ların kült dizisi, 2024'ün sonlarından beri Z kuşağının gündemindeydi. TikTok ve Instagram'da dizinin giriş müziği kullanılarak çekilen sayısız kısa video, "Carrie eteği" olarak anılmaya başlanan midi etekler, bol anakronizmlı karakter analizleri ve elbette internette fırtına gibi esen *Hasçelikler and the City* YouTube dizisi, *Sex and the City*'nin günümüzdeki etkisini kanıtlar nitelikte.

Ben de henüz bu yıl, Z kuşağından biri olarak sitcom türünün en popüler yapımlarından biri olan bu diziyi izleme fırsatı buldum. Dizinin odağında dört kadın karakterin olması beni kendine bağlaması için yeterli oldu. Fakat yine de Carrie'nin dediği gibi "düşünmeden edemedim", Z kuşağı *Sex and the City*'yi neden bu kadar çok sevdi? Bu soruyu, arkadaşlarımla yaptığım uzun konuşmalardan, takip ettiğim internet trendlerinden ve tabii ki kendi fikirlerimden yola çıkarak yanıtlamaya çalışacağım.

Öncelikle ergenliğini 2000'lerde yaşayan Z kuşağı, müzik endüstrisinde Destiny's Child'dan Spice Girls'e, Hepsi'den Little Mix'e, TV ekranlarında ise *Powerpuff Girls*'ten *Totally Spies*'a, *W.I.T.C.H.*'ten *Winx*'e sayısız kız grubuyla büyüdü. Her biri ayrı bir kişiliğe sahip olan kız grubu üyeleri, Z kuşağına hem kendilerini bulmaları için bir örnek hem de birer idol oldular. Örneğin ben ilkokuldayken dönemin en popüler kız grubu Hepsi için "Ben Gülçin'im", "Cemre benim!" kavgaları edilirdi. Asi ruhlu kızlar Yasemin olduğunu, hayvanlar ve doğayla özellikle ilgilenen kızlar Eren olduğunu söylerlerdi. Kızların hem farklı arketipleri temsil etmesi hem de gözümüzde son derece havalı figürler olması onların bu popülerliğine temel oluşturdu. Bu başarılı formül henüz ilk albümü "Manifestal"i çıkaran yeni nesil kız grubu Manifest için de uygulanıyor.

Fakat Z kuşağı artık mavi önlük giymiyor ve kokulu silgileriyle okul sıralarında oturmuyor. Bunun yerine bir kısmı üniversiteye giden, bir kısmı yeni mezun ve gelecekte ne yapacağını düşünen, bir kısmı da bir süredir iş dünyasına atılmış bu kuşak, 20'li yaşların belirsizliğinin ortasında hayatı öğrenmeye çalışıyor. İşte bu noktada 30'larında, bekâr, mesleğiyle kendi ayakları üzerinde duran ve heyecanlı hayatlar sürdüren *Sex and the City* kadınları, yetişkin olmaya çalışan Z kuşağının elinden tutuyor. Bu kadınlar hem farklı arketipler ortaya koyarak bize yakın ve gerçek hissettiriyor hem de yaşadıkları maceralarla romantik ilişkilerden beden algısına, çocuk sahibi olmaktan toplumsal cinsiyete kadar çeşitli konuları tartışmaya açıyorlar. Gelin, önce bu karakterlerin yarattığı arketiplere yakından bakalım.

Carrie Bradshaw, hazır cevaplılığıyla girdiği ortamlarda kısa sürede kendini sevdiren, flörtöz kişiliğiyle eğlenceli tiplerle takılan, en kötü gününde bile göz alıcı bir kombinle karşımıza çıkan kaotik bir karakter. Dizide genelde elinde sigarasıyla bilgisayarının başında köşeyazısını yazarken ilişkileri ve şehir hayatını anlamlandırmaya çalışan bu karakter, daima tutkularının (Mr. Big ve ayakkabılar) peşinden gidiyor. Romantik ilişkilerinde yaptığı hatalardan dolayı bolca eleştirilse de Carrie, özellikle Mr. Big ile ilişkisinde izleyen herkesin kendinden bir parça bulacağı inişler ve çıkışlar yaşıyor. Terzi kendi söküğünü dikemiyor işte!

Z kuşağının tartışmasız favorisi Samantha Jones ise özgüvenli ve zamanının ötesinde olan dünyaya bakış açısıyla tanınıyor. Dizinin ilk yayınlandığı dönemde, cinsellik hakkındaki fikirleriyle seks üzerine köşeyazıları yazan Carrie'nin bile "aşırı" bulduğu Samantha, bugün grubun en çağdaş karakteri olarak öne çıkıyor. Fakat bu önyargısız ve kendinden emin kişiliğin altında özellikle yaşlanmak hakkında derin güvensizlikler yaşayan bir kadın da var. Böylece bu iki niteliğin aynı insanda bulunabileceğini gösteren Samantha, sağlam bir karakterin kırılan parçalarla da inşa edilebileceğini kanıtlıyor.

Miranda Hobbes ise keskin zekâsı ve dobralığıyla biliniyor. Maskülen stereotiplerini gururla taşıyan Miranda, kariyerini ve bağımsızlığını her şeyden üstün tutuyor. Bazen sevgiye ve yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf edemeyen bu karakterin gücünü arkadaşlarından aldığını görmek ise soğuk dış görünüşünün altında yatan şefkate işaret ediyor. Yumuşak tarafını sergilemeyi öğrendikçe ve hayatının sıkı sıkı tuttuğu iplerini gevşettikçe gözümüzün önünde gelişen ve değişen bu karakter, bize de bir şeyleri akışına bırakmamız gerektiği hatırlatıyor.

Son olarak Charlotte York, ilişkilere daha geleneksel bir yerden bakan, nahif ama prensiplerinin arkasında duran bir karakter. Dizide en büyük hayalinin evlenmek ve bir aile kurmak olduğunu devamlı ifade eden Charlotte ayrıca uslanmaz bir romantik. Bu romantikliği nedeniyle yaşı hakkında yalan söylemekten tutun bir gecede evlenmeye karar verecek kadar büyük adımlar atan karakter üzerinden lezbiyenlik ve drag king kavramları da işleniyor. Böylece Charlotte'ın genel kanının aksine muhafazakâr bir figür değil, hayallerinin peşinden tükenmek bilmeyen bir hevesle giden, dinamik bir karakter olduğunu söyleyebiliriz.

Saydığımız özellikleri nedeniyle hem hayranlık duyduğumuz hem de kendimizden birer parça bulduğumuz bu kadınları her kız grubunda olduğu gibi idoleştiriyoruz. İdoleştirdiğimiz karakterler, yaşadıkları olaylar ve aralarındaki diyaloglarla da bize birçok şey öğretiyor. Her bölüm bizi belki de hiç yaşamayacağımız ilişkilere şahit eden *Sex and the City*, bir münazara ortamı yaratırken kılavuz görevi de görüyor.

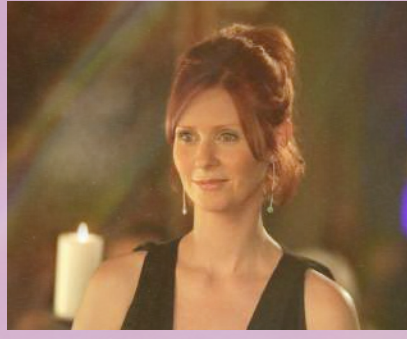
Örneğin Carrie, 3. sezon 1. bölüm olan "Where There's Smoke"ta oldukça karizmatik ve romantik bir siyasetçi olan Bill ile tanışıyor. Kısa sürede Bill'in şaşırtıcı fetişini öğrenen Carrie, gözümüzün önünde "ne yapmalıyım" sınavı veriyor ve bize de aynı durumda olsaydık ne yapardık sorusunu sorduruyor. Aynı durumu Mr. Big ile dizi boyunca bitmek bilmeyen ilişkisinde de yaşıyor; biz de kendi toksik ilişkilerimizi sorguluyor ve Carrie'nin içinde bulunduğu kısırdöngüden ders çıkarıyoruz.

Benzer şekilde Charlotte, 1. sezondaki "The Baby Shower" bölümünde hamile arkadaşları Laney'yi ziyarete gittiklerinde onun, kızına koymak istediği ismi çaldığını öğreniyor ve büyük bir şok yaşıyor. Laney'ye kabalık etmek istemeyen ama yaşadığı şoku gizleyemeyen Charlotte'ın imdadına Samantha yetişiyor ve Laney'ye haddini bildiriyor. Bu örnek, bekâr kadınların hamileliğe yaklaşımı ve bu iki grubun birbirleri hakkında önyargılarını da gözler önüne seriyor. Charlotte için hamilelik ve bebeğine koyacağı isim son derece önemliken Samantha eskiden beraber partilediği Laney'ye, hamile kaldığı için işi bitmiş gözüyle bakıyor. Bölümün sonunda anne olmanın harika bir duygu olduğunun altı çizilse de etrafını çocuklarından başka bir gündemi olmayan komşularının çevrelediği (biraz da karikatürize edilmiş) Laney karakteriyle toplumun, annelerden yaşamlarını nasıl değiştirmelerini beklediklerinin bir tablosu çiziliyor. Toplumsal cinsiyet rollerinin yarattığı baskıya karşı şimdiye kadar en kapsamlı mücadeleyi veren Z kuşağı, bu bölümde farklı bakış açılarını görme fırsatı buluyor.

Bu dört kadının arkadaşlığı hepimiz için ortak bir buluşma noktası yaratırken belki de ebeveynlerimizle “ayıp” diye konuşmadığımız konuları onlardan izliyoruz ve öğreniyoruz. Bu da *Sex and the City* kadınlarını birer idolden daha fazlası, birer yol gösterici kılıyor.

Sevdiğim bir başka örneği de Miranda üzerinden vermek istiyorum. 2. sezon 14. bölüm "The Fuck Buddy"de, son derece sert ve asabi Kevin ile tanışıyoruz. Miranda onun bu sert mizacından hoşlansa da kısa sürede Kevin'in şiddete eğilimli olduğunu fark ediyor ve onu terk ediyor. Yine de bu kararı vermeden önce Kevin'in dökülen birasını sinirlenmesin diye temizleme telaşına giren Miranda, en güçlü görünen kadınların bile şiddet karşısında başta afallayabileceğini ve onu idare etmek zorunda hissedebileceğini gösteriyor. "Sizin suçunuz değil, siz yeter ki hazır hissettiğiniz anda o masadan kalkın" mesajı veriliyor. Bu örnek, maalesef kadına yönelik şiddete karşı gereken önlem ve bilincin hâlâ oluşturulmadığı toplumumuz için büyük önem taşıyor.

Böyle uç örnekleri belki de hiç deneyimlemeyeceğiz fakat *Sex and the City* kadınları, tecrübeleriyle bize nasihat veren büyük kız kardeş gibiler. Onların girdiği zorluklardan nasıl sıyrıldıklarını öğrenmek ve yaptıkları seçimlerden ders almak bize kalırken ışıltılı hayatları ve dur durak bilmeyen romantik maceraları da bu kadınları vazgeçilmez bir eğlence kaynağı haline getiriyor. Onların ellerinde Cosmopolitanları ile attığı kahkahalarla mutlu oluyor, birbirlerinin omzunda döktükleri gözyaşlarına üzülüyoruz.

Sonuç olarak *Sex and the City*'yi bu denli bağrına basan Z kuşağının, küçük yaşlardan gelen kız grubu kültürünü bu diziyle de devam ettirdiğini düşünüyorum. Bu dört kadının arkadaşlığı hepimiz için ortak bir buluşma noktası yaratırken belki de ebeveynlerimizle "ayıp" diye konuşmadığımız konuları onlardan izliyor ve öğreniyoruz. Bu da *Sex and the City* kadınlarını birer idolden daha fazlası, birer yol gösterici kılıyor. Ne de olsa bu hayatta olabileceğiniz en havalı şey, bağımsız ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olmak değil midir?

EPI—	uzak şehir
—SO—	KANAL D
—DE	KÖŞEYAZISI

BİR KÖY,

BİR DRAM,

BİR DE CLOONEY: **UZAK ŞEHİR**, HOLLYWOOD'A GİDERSE...

YAZI//_ YASEMİN ŞEFİK

Bazı diziler vardır, içinden sadece hikâye geçmez... Rüzgâr geçer, baston sesi geçer, gözyaşı akar, tespih döner. İşte *Uzak Şehir*, tam da böyle bir dizi. Köy kokar ama şehir gibi düşünür. Her karakteri ayrı bir dram, her bakışı "sende bir şey var ama söylemiyorsun" tipi bir sır taşıyıcısıdır.

Ve bir gün dedik ki:

"Ya bu dizi Hollywood'da çekilseydi?"

Hayır, "Şimdi Amerika'daki izleyici ne anlasın köy meydanındaki kaspala emekli öğretmen kavgasından!" demedik. Aksine, "Bu kadar evrensel duygulara, bu kadar sinemasal kadrjlara Hollywood nasıl hayır diyebilir?" diye düşündük. Sonra cast defterini açtık ve bastık fantezi gazına.

Cihan Albora gibi suskun karizmayı kim oynar? Javier Bardem girdi sahneye, bastonuyla değil bakışıyla dövdü.

Alya'nın kırılgan ama güçlü yanına kim can verir? Natalie Portman geldi, bir bakış attı, kamera titredi.

Sadakat'in bastırılmış öfkesi, o dondurulmuş çay ikramları... Scarlett Johansson, "Ben sadece ajan değilim, kaynana da olurum," dedi.

Ecmel? Ah, Ecmel... Konaktaki bilgelik yumağı. George Clooney'ye giydirdik yeleği, arkadan türkü verdik: "Ben seni sevdiğimi dünyalara bildirdum..."

Şahin Albora gibi susarak döven karakter? Tom Hardy'nin sesi çıkmadı ama biz ürperdik.

Boran'ın gençlik sancılarına Timothée Chalamet, Ailenin sır küpü Fikriye'ye ise Viola Davis uygun görüldü. (Yalnız Viola'nın tek bir çay karıştırmasıyla 17 bölümlük drama çıkar.)

Bu hayali cast sadece eğlenceli bir zihin egzersizi değil...

Aslında gösteriyor ki *Uzak Şehir* gibi hikâyeler evrenselidir.

Yani aşkın, suçun, aile bağının, bastırılmış duyguların dili değişse de kalpten kalbe yol aynıdır. Sadece... O yol bazen Mardin'den geçer, bazen Los Angeles'tan.

Biz hayal ettik. Clooney bastonunu aldı, Viola davul getirdi. Sırada sizin izlemeniz var.

KARAKTERLERE DALALIM

Cihan Albora (Ozan Akbaba)
Played by Javier Bardem

Cihan, geçmişin gölgesinde yaşayan bir Anadolu aslanı. Javier Bardem bu rolü öyle bir oynar ki, köy meydanına adım attığında inekler saygı duruşuna geçer. Sert, suskun ama içi volkan. Bastonla yürür ama baston bile onu taşıyor gibi. Neden Bardem? Çünkü Cihan dediğin adam, konuşmadan konuşur. Gözünden hem "ben seni affettim" hem "senin mezar taşını ben dikerim" okunur. Javier'in her sahnesi görsel felsefe.

Alya Albora (Sinem Ünsal)
Played by Natalie Portman

Alya, gurbetten dönen genç bir anne. Güçlü ama kırık, sevgi dolu ama savunmada. Natalie Portman o kadar derin oynar ki, sahneye girdiğinde fonda Rachmaninoff çalar gibi hissedersin. Bir köy yolunda yürürken bile Cannes'a aday gibi durur. Neden Portman? Hem narin hem dev. Alya'nın hem "annelik içgüdü" hem "kaçıp gitme arzusu" Portman'ın gözleminde net okunur.

Sadakat Albora (Gonca Cilasun)
Played by Scarlett Johansson

Sadakat, adının aksine içten içe bastırıldığı öfkeyle yaşayan bir kadın. Scarlett Johansson bu karakteri öyle katman katman işler ki, "kaynana mı, ajan mı" diye şüpheyi düşersin. Sessizce çay koyarken bile FBI dosyası gibi durur. Neden Scarlett? Çünkü hem femme fatale hem fedakâr Anadolu kadını olabilen tek kişi. Duvardan örümcek gibi değil, dedikodudan kayıvalı gibi sarkar.

Ecmel Albora (Müfit Kayacan)
Played by George Clooney

Ecmel, köyün ak saçlı duvar yazısı gibi adamı. Bir konuşur, üç gün yankısı sürer. George Clooney bu rolü üstlenirse konak bir anda Napa Valley havasına bürünür. Ayak parmağına bastığın an bile "Şarap üretimini düşünmeliyiz," der gibi bakar. Neden Clooney? Çünkü Ecmel yaşlılığın stil dolu versiyonu. Kasketi eğri, bakışı düz. Clooney bu karakteri oynarsa "köyde emeklilik" uluslararası trend olur.

Şahin Albora (Alper Çankaya)
Played by Tom Hardy

Şahin, dizinin sustu mu tehlikeli olan karakteri. Tom Hardy bu rolü öyle oynar ki, bir bakışıyla samanlığı yakar. Az konuşur, çok döver. Ama sonra gece yalnızken bebeğe masal okur. Neden Hardy? Çünkü içinde hem karanlık hem sevgi barındıran karakterleri Hardy'den daha iyi kimse oynayamaz. Sessizlik onun dili.

Boran (Burç Kümbetlioğlu)
Played by Timothée Chalamet

Boran, hem asi hem şefkatli. Gençliğin getirdiği uçlarda gezinme hali. Timothée bu rolü oynarken kasaba gençliği kolektif olarak saç uzatmaya karar verir. Neden Chalamet? Çünkü dramayı incelikle taşır. Ayrıca "ben sevdim ama olmadı" ifadesinin yürüyen heykelidir.

Fikriye (Nursel Köse)
Played by Viola Davis

Fikriye, dizinin "yara bandı" karakteri. Herkesin sırrını bilen ama kendi yarasını kimseye açmayan kadın. Viola Davis bu rolü oynarsa sabah çayı içerken gözünden Oscar akar. Neden Viola? Çünkü o, bir bakışıyla bile beş kuşaklık travmayı anlatabilir. Fikriye rolü onda hayat bulur, bizde gözyaşı.

EPI
-SO-
-DE

sadi canpolat

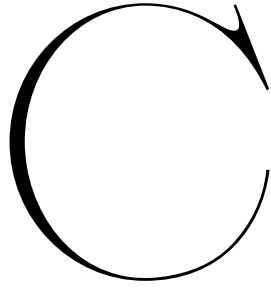
RÖPORTAJ

“SEYİRCİYİ EKRAN BAŞINDA TUTMANIN TEK YOLU,
MERAK DUYGUSUNU DAHA İLK SAHNEDEN İTİBAREN
CANLI TUTABİLMEK.”

SADI CANPOLAT

+RÖPORTAJ: YAĞMUR ÇÖL+

NP Film'in kurucu ortaklarından Sadi Canpolat'la bir araya geldik; sinema eğitimiyle başlayıp kamera asistanlığından yapımcılığa uzanan sektör yolculuğunu, ailesiyle birlikte kurduğu CNP Film'in ortaya çıkış sürecini ve *Siyah Bere*, *Marnalı*, *49* gibi projeleri konuştuk.

Sadi Bey, öncelikle sizi ve yapımcılık yolculuğunuzu tanımak, CNP Film'in kuruluşunu da sizden dinlemek isteriz. Nasıl başladı bu süreç?

Sektörle tanışıklığım, yapımcılık maceramdan çok daha önce başladı. Genç bir sinemasever olarak İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde sinema eğitimi almaya karar verdim. Henüz öğrenciyken kamera asistanlığı yaparak sektöre adım attım. 3. sınıfa geldiğimde ise yapım asistanlığına başladım ve sinemaya ilgim giderek bir tutkuya dönüştü diyebilirim.

Yapım yolculuğumda klasik kalıpların dışına çıkan, anlatım biçimiyle farklılık yaratan içeriklere her zaman ilgi duydum. Bu doğrultuda, yaratıcı yapımcılığını üstlendiğim *46 Yok Olan* dizisi, uzun yıllar sonra Türkiye'de televizyon ekranlarında 60 dakika formatında yayınlanan ilk yapımlardan biri oldu. İçerik olarak da özgün ve alışılmışın dışında bir anlatı sunuyordu.

CNP Film'i ise 2018 yılında babam Mehmet Canpolat ve kardeşlerim Hande ile Seda'yla birlikte kurduk.

Genç bir yapım şirketi olarak, rekabetin oldukça sert olduğu bu sektörde yer bulmayı başardınız. Bu süreçte karşılaştığınız zorluklar oldu mu?

Elbette, genç bir yapımcının sektörde üretim yapabilmesi ve tutunabilmesi oldukça zor. Pek çok şeyin art arda, adeta birer mucize gibi gerçekleşmesi gereken zorlu bir süreçten söz ediyoruz.

Ancak bu noktada kendimi şanslı sayabilirim; çünkü yapımcılık bizde adeta bir aile geleneği. Babam Mehmet Canpolat, 2004 yılında Pana Film'in kurucu ortaklarından biri olarak sektöre adım attı. Dolayısıyla yeni projeler üretirken bu 20 yıllık birikimden ve sektörde ailece edindiğimiz güvenilirlikten faydalanma imkânımız oldu. Bu da sektörün yoğun rekabet ortamında ayakta kalmamıza büyük ölçüde katkı sağladı.

Son dönemde uzun metraj filmlerinizin yanı sıra *Siyah Bere* ve *Marnalı* gibi dikkat çeken dijital dizilere de imza attınız. Bu dizilerin ortaya çıkış hikâyesini ve yapım süreçlerini bizimle paylaşır mısınız?

Yapım şirketi olarak zorlu projelere gönül verdiğimiz söyleyebilirim. *Siyah Bere* ve *Marnalı*, yapım tasarımı açısından bizi oldukça zorlayan işlerdi. Ancak sektörel geçmişimiz ve birikimimiz düşünüldüğünde bu tarz projelere neden cesaret ettiğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Televizyon tarihimize damga vuran *Kurtlar Vadisi Pusu* dizisinde 150 bölümden fazla uygulayıcı yapımcılık yaparak bugünlere sağlam bir hazırlıkla geldim diyebilirim. Bu deneyim, bizi özellikle yüksek prodüksiyon gerektiren projelerde tercih edilen bir yapım şirketi haline getirdi.

Projeleri hayata geçirirken sektörel ihtiyaçları ve seyircinin beklentilerini mutlaka göz önünde bulunduruyoruz. *Marnalı* için yola çıkarken yıllar sonra Gürkan Uygun'u yeniden bir kabadayı karakteriyle izlemenin seyirci için oldukça heyecan verici olacağını düşündük, biz de bu hissiyata güvenerek projeyi şekillendirdik.

Aynı şekilde, göz bebeğimiz olan Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde büyük fedakârlıklarla görev yapan tankçı kahramanlarımızın mücadelesinin de toplumda derin bir ilgi ve hayranlık uyandıracığını düşündük ve bu inançla *Siyah Bere*'yi hayata geçirdik.

Bugüne kadar tankçıların hikâyesi ülkemizde hiç anlatılmadı. Bu anlamda *Siyah Bere*, bir ilki temsil ediyor. Tankçı askerlerimiz büyük özveriyle görev yapıyorlar. Biz de onların bu görünmeyen fedakârlığını ekranlara taşımamızın sorumluluğunu hissederek projeye başladık.

Kısa sürede her iki dizimizin de gördüğü yoğun ilgi, bu projeleri neden yapmamız gerektiğini bize bir kez daha gösterdi. Dolayısıyla CNP Film'den önümüzdeki dönemde bu gibi çok daha fazla proje göreceğinize emin olabilirsiniz.

Hikâye seçiminde en çok hangi noktalara dikkat ediyorsunuz? Sizi bir projeye çeken unsur ne oluyor?

Bana göre sinema sanatı doğarken büyük ustaların ortaya koyduğu temel bir kural bugün hâlâ geçerliliğini koruyor: Seyirciyi ekran başında tutmanın tek yolu, merak duygusunu daha ilk sahneden itibaren canlı tutabilmek.

Özellikle günümüz izleyicisi geçmişe kıyasla çok daha sabırsız ve seçici. Hikâyeye hızla bağ kurmak istiyor. Bu yüzden lafı dolandırmadan meseleyi doğrudan ortaya koyan projeler bizim için çok daha dikkat çekici oluyor. Merak duygusunu güçlü tutan, tempo açısından izleyiciyi hemen içine çeken hikâyeler bizim için her zaman önceliklidir.

Ayrıca bir hikâyede beni en çok etkileyen şey, karakterin taşıdığı içsel çatışmadır. Seyirci o çatışmayı sezdiği anda bağ kuruyor. Bu nedenle projelere başlarken önce bu duygusal çekirdeği netleştirmeye çalışıyoruz. Hikâye sağlam bir zemine oturduğunda ise tempo, gerilim ve dramatik yapı kendiliğinden oluşuyor.

BİR HİKÂYEDE BENİ EN ÇOK ETKİLEYEN ŞEY, KARAKTERİN TAŞIDIĞI İÇSEL ÇATIŞMADIR. SEYİRCİ O ÇATIŞMAYI SEZDİĞİ ANDA BAĞ KURUYOR. BU NEDENLE PROJELERE BAŞLARKEN ÖNCE BU DUYGUSAL ÇEKİRDEĞİ NETLEŞTİRMeye ÇALIŞIYORUZ. HİKÂYE SAĞLAM BİR ZEMİNE OTURDUĞUNDA İSE TEMPO, GERİLİM VE DRAMATİK YAPI KENDİLİĞİNDEN OLUŞUYOR.

Daha çok aksiyon ve askeri temalı yapımlarla öne çıkıyorsunuz. Bu türlerin prodüksiyon sürecinin oldukça maliyetli olduğunu ve büyük bir hazırlık gerektirdiğini biliyoruz. Prodüksiyon sürecinizi sizden dinleyebilir miyiz?

Bu tür projeler gerçekten ciddi hazırlık ve büyük bir özveri gerektiriyor. Bazen eksi 20 derecede, en yakın yerleşim yerine saatlerce uzaklıkta, sabaha karşı bir dağın zirvesinde çekim yaptığımız oluyor. Ya da yüzlerce yardımcı oyuncuyla büyük bir çatışma sahnesini koordine etmek zorunda kalıyoruz. Fiziksel olarak yorucu, maddi açıdan da oldukça riskli işler.

Günümüzde en küçük bir planlama hatasının bile çok büyük maliyetlere yol açabildiği bir sektördeyiz. Bu nedenle prodüksiyon sürecimizi titizlikle planlıyor, her aşamada ekip olarak maksimum özeni göstermeye çalışıyoruz.

Kolay mı? Elbette değil. Ama biz zorluklardan korkan değil, onlardan motive olan bir ekibiz. Bu tür projeler bizim için sadece bir iş değil, aynı zamanda büyük bir tutku. Günün sonunda, tüm bu zorlu koşullara rağmen ortaya çıkan işin kalitesi ve seyircide bıraktığı etki, harcadığımız tüm emeğe fazlasıyla değer.

Son işiniz *Siyah Bere*'den bahsetmek isteriz. İlhan Şen'in başrolünde yer aldığı dizi büyük ilgiyle karşılandı. Nasıl bir ön hazırlık süreci geçirdiniz? Çekimler nasıl geçti?

Siyah Bere için 12 haftalık, oldukça yoğun bir ön hazırlık süreci yürüttük. Çekimler, 4 farklı şehirde ve toplamda 2000 yardımcı oyuncunun katılımıyla gerçekleştirildi. Aksiyon sahnelerinin büyük bir kısmı gerçek patlayıcılar kullanılarak çekildi, bu da prodüksiyonun gerçekçiliğini artıran ama aynı zamanda büyük sorumluluk gerektiren bir tercihti.

ANLATMAYA DEĞER BULDUĞUMUZ HİKÂYELERİ AYNI HASSASİYET VE TITİZLİKLE HAYATA GEÇİRMEME DEVAM EDECEĞİZ.

Çekimler boyunca 40 tank, 18 zırhlı araç ve 2 Atak helikopteri kullanıldı. Oyuncularımız, gerçekçi bir performans ortaya koymak adına, profesyonel askerler tarafından bir tank personeli gibi özel olarak eğitildi. Hatta Doğan Polat, tank ehliyeti alarak dizide yer aldığı tüm sahnelerde tankı kendisi sürdü.

Bir önceki sorunuzla da bağlantı kurarak söyleyebilirim ki *Siyah Bere*, gerçekten de büyük bir tutkuyla yola çıkılmadan altından kalkılamayacak bir projeydi. Böyle zorlu ve iddialı bir işin başarıyla tamamlanabilmesi için sadece teknik değil, aynı zamanda ruhsal bir motivasyon da gerekiyor. Biz de o motivasyonu en başından beri fazlasıyla hissettik.

***Siyah Bere*'ye gelen tepkilerden de söz eder misiniz? Nasıl dönüşler aldınız?**

Bu tarz zorlu projeleri bizim için katlanılır kılan en önemli unsur, seyircimizin verdiği kıymetli geri dönüşler. Böyle işlerde izleyicilerimiz adeta ortaya konan emeğin karşılığını vermek istercesine ilgi ve takdirlerini esirgemiyorlar. *Siyah Bere* özelinde de bu kadar büyük bir prodüksiyonun altına girerken hissettiğimiz heyecanı ve sorumluluğun karşılığını seyircimizin gösterdiği ilgi ve destekle fazlasıyla bulmuş olduk.

Ayrıca bu projeyi hayata geçirirken kendimizi tankçı Mehmetçik'e karşı da sorumlu hissediyorduk. Onlardan gelen olumlu yorumlar ve içten geri dönüşler sadece bizi mutlu etmekle kalmadı; aynı zamanda bu işi ne kadar doğru bir şekilde yaptığımızı bize gösterdi ve bizi daha da motive etti. Bu destek, daha ağır koşullarda daha zorlu işler yapma konusunda bizleri kamçılıyor.

Aynı zamanda sektör içinden de genel anlamda çok olumlu yorumlar aldık. Bu da ortaya koyduğumuz çabanın farklı kesimlerde karşılık bulduğunu görmek açısından bizim için oldukça kıymetliydi.

49 filminde aslında ülkemiz için oldukça önemli ve hassas bir konuyu ele aldınız. Ayrıntılarını ve yapım sürecini sizden dinleyebilir miyiz?

Sırtını gerçeğe yaslayan politik hikâyeler üretmek elbette bazı riskleri beraberinde getiriyor. Bu tür yapımlarda, yaşanmış olayların gerçek kahramanlarını incitmemek bizim için en önemli öncelik oldu.

Hikâyenin hem mağdurlarına hem de kahramanlarına karşı kendimizi borçlu hissederek başladık bu projeye. Takdir edersiniz ki vatandaşlarımıza, istihbaratçılarımıza ve diplomatlarımıza karşı böyle bir sorumlulukla yola çıkmak hiç kolay değil. Bu hassasiyetimizi yalnızca senaryo sürecine değil; oyuncu seçiminden mekân tercihlerine kadar tüm aşamalara yansıtmaya çalıştık.

Ne mutlu bize ki, özellikle uluslararası arenada gördüğü takdirle bizi ziyadesiyle mutlu etti. 49, başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere pek çok ülkede gösterildi. Bu projeye ilgili bizi en çok mutlu eden şey de bu oldu: Hem bu ülkenin hikâyesini anlatmak hem de dünyanın farklı yerlerinden saygı görmek.

CNP Film'in gelecek projelerinden bahseder misiniz? İpucu verebileceğiniz yeni bir işiniz var mı?

Şu anda üzerinde çalıştığımız birkaç proje var, her biri farklı bir dünyaya kapı aralıyor. Sürprizleri bozmamak adına şimdilik perdedeyi aralık bırakıyoruz diyelim.

Ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Anlatmaya değer bulduğumuz hikâyeleri aynı hassasiyet ve titizlikle hayata geçirmeye devam edeceğiz. Zoru seven bir ekip olarak izleyiciyi şaşırtacak, duygusu ve derinliği olan yapımlarla yola devam etmeye kararlıyız.

FON MÜZİĞİNDEN BAŞROLE: TÜRK DİZİLERİNDE MÜZİĞİN YENİ DİLİ

İÇ-GECE, DUYGUSAL BİR SAHNE. SEVDİĞİNİZ ŞARKIYI DİZİDE DUYUYORSUNUZ VE VOILA! HAYALİNİZE YAKIN BİR AN. DÜNYA ÇAPINDA İLGİ ÇEKEN TÜRK DİZİLERİNİN KADROLU OYUNCULARI OLAN DİZİ MÜZİKLERİ TEMA VE ORJİNAL YAPIMLAR OLARAK AYRILIYOR. GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE BİR BAKIŞ ATALIM VE DİZİ MÜZİKLERİ NEREDEN NEREYE GELDİ, ŞİMDİ NEREYE GİTMELİ; BİRAZ KONUŞALIM.

+ YAZI_/_/_SİNEM VURAL +

9

O'larda Mahinur Ergun dizilerinin içimize işleyen piyano melodilerinden 2010'larda Toygar Işık'ın imzalı *Ezel*'in "nefessiz bırakan" temasına, her kuşak bir diziyle büyüdü. Peki, 2024-2025 sezonu bize ne söylüyor?

Bugünün dizileri artık sadece sahneleriyle değil, soundtrackleriyle de viral oluyor. Bir sahnede Melike Şahin'den "Tutuşmuş Beraber" çalıyor, üç gün sonra Spotify'da trendlerde görüyorsunuz. Ya da herkesin "Kadınlar yaşlandıkça güzelleşiyor" repliğiyle paylaştığı Karsu şarkısı "Sonunda" bir anda TikTok'un fon müziğine dönüşüyor. Bu bir tesadüf değil; bu, duygunun dijitalleşmiş hali.

HAFIZALARINIZI TAZELEYELİM

Bir jenerasyon için *Süper Baba*'nın fonda çalan o gitar melodisi, evin salonuna yayılan huzurun sesi. Diğer jenerasyon için *Aliye* dizisinin piyano tınları, özlemin, yarım kalan cümlelerin ve İstanbul'un o sessiz akşamlarının notasına dönüşmüş hali. 90'lar ve 2000'lerin dizi müzikleri hâlâ müzik listelerinde "nostalji" etiketiyle dönmeye devam ediyor. Çünkü müzikler, sahnelerin ötesinde bir karakter gibiydi. *Zerda*, *Sıla*, *Asmalı Konak*, *Binbir Gece*... Bu dizilerin sadece hikâyesi değil, müzikleri de olay oldu. *Küçük Sırlar* dizisinde kullanılan Atiye ve Teoman düeti "Kal", *Kavak Yelleri*'nde yer alan Pinhani'nin "Hele Bi Gel" şarkısı gibi...

Ama artık hikâye başka yazılıyor. Dizi müzikleri sahneye eşlik etmiyor; sahneyi taşıyor. 2010 sonrası dönemde soundtrack anlayışı başkalaştı: Şarkılar diziler için yazılmıyor, diziler o şarkıyı popülerleştirmek için kurgulanıyor gibi...

Her dizi bir hikâye anlatır ama bazı hikâyeler sessizliğin içinde yankılanıyor. O isimlerden de kısaca bahsetmek lazım. Örneğin Toygar Işık'ın. Duyguyu doğrudan kalbe saplayan bir keman sesi varsa arkasında büyük ihtimalle Toygar Işık'ın vardır. *Ezel*, *Yaprak Dökümü*, *Çarpışma*, *Aşk-ı Memnu*... Ya da *Kurtlar Vadisi* ile zirveye çıkan ünlü isim Gökhan Kırdar. *Uzak Şehir*'in tema müziklerine imza atan Atakan Ilgazdağ ile Aytekin Ataş ve Cem Öget bu kadroda haklı yerlerini sağlamlaştıran isimler. Değerli besteciler sadece notalara değil, popüler dizi dünyasında zihnimize de imza attılar.

ALTERNATİF POP'UN SENARYO YAZDIĞI SEZON

2024-25 yılına döndüğümüzde ise gözleriniz HotHits listeleriyle sahnelerin birleşmelerine sahne oldu. Çünkü artık dizi sadece dizi değil. Sosyal medya ve fan grupları izlenmenin, reytingin yeni yüzü. Müzik de yönünü kadrolu konuk oyunculuğunu başrole doğru kaydırmaya başladı. Dolayısıyla dizi sync yapan editörlerin kıymeti daha da anlaşılır hale geldi. Onlar da popüler şarkılardan yana yönlerini ağırlıklı olarak alternatif müziklere kıldı. *Çukur* ile hayatımıza giren rap furçası eskisi kadar ulusal kanallarda karşımızda olmasa da dijital platformlarda kendisine yer buldu. Yılın en ilginç seçimleri ise en çok dinlenen ya da TikTok'ta hit olan şarkılar değil, pazarlama çalışmasını dizilerle yapan isimlerden oldu. En unutamadığım ise *Kızılılık Şerbeti*'nde Nursema ve Firaz'ın araba yolculuğuna eklenen ve aynı gün yayınlanan Bengü- Mustafa Ceceli şarkısı "Kervan" oldu. Yer gök aşkla birlikte şarkıya kilitlendi. Ertesi günse şarkı tüm platformlarda zirvedeydi.

Dijitalde Gaye Su Akyol, Melike Şahin, Evdeki Saat, Hedonutopia, Mavi Gri gibi isim ve grupların yükselişini gördük. Dedüblüman, Cem Adrian ve Sena Şener'in yanı sıra yeni isimleri de gördük. Mesela Bayhan. *Gassal* dizisinin ikinci sezonunda her bölüm sonunda gördüğümüz Bayhan'ın "Efendim İştmedim" cover'ı en çok dinlenen şarkılardan biri oldu. Cem Yıldız'ın "Dar-ı Dünya"sı, Maya Perest'in "Yok Bana Bu Cihanda"sı, Hedonutipoa'nın "Harika"sı, Can Ozan'ın "Acıtır Gibi Severek" şarkısı örneklenabilir. Nova Norda'nın dijitaldeki dizilerdeki görünürlüğü ise tartışılmaz.

Tabii yılın en çok konuşulan şarkılarından bir diğeri Mansur Ark'ın "Silinmez"i oldu ki daha sık sahne almaya başlamasında bu şarkının *İlk* ve *Son* dizisinin ikinci sezonunda yer alması büyük bir itici güç oldu. Hatta o kadar etkisine kapıldım ki galiba benim de en çok dinlenenlerimde. Yılın en ilginç ortak çalışması ise Afra ve Demet Özdemir düeti. *Eşref Rüya* dizisinde yer alan "Şimdi Böyle Biriymiş". Karakterimiz şarkıcı olduğu için bu çalışma da sırtıtmak şöyle dursun, sahneye cuk oturuyor.

NEDEN ALTERNATİF?

Aslına bakarsanız bu seçim; Y kuşağı aktivitesi olan haftalık dizi izlemeyi Z kuşağına sevdirmenin ta kendisi. Alternatif şarkılara yönelim izleyiciye sadece "duyguyu" değil, bir aidiyet hissi de veriyor. Hikâye anlatıcılığını üstlenen alternatif müzik alanındaki tüm sanatçılar bir karakterin iç dünyasını aktaran, dizinin atmosferine yön veren yeni kuşak anlatıcılar haline geldi ve bunu da o kadar iyi yapıyorlar ki dizi ve müzik uyumlandığı anda zirveyi kovalamaya başlıyorlar.

VE KEŞFEDİLMEME DEĞER OLANLAR

Her sezonun görünmeyen yıldızları vardır. Henüz bir sahnede yankılanmamış ama doğru hikâyeyi bulduğunda seyircinin kalbine saplanacak şarkılar. 2024-2025 sezonunda hâlâ dizilerde duymadığımız ama duymayı çok istediğimiz bazı sesler var. Mesela İkilem'in "Bana Sorma" dışında birçok şarkısı var. Melodik akışı ve sözlerindeki kırılganlıkla bir aşkın başlangıcına da sonunun çaresizliğine de fon olabilir. Selin'in "Tek Kişilik Masa"sı, kırılmış hayallerin soğuk ışığında geçen bir akşam yemeğine cuk oturur. DOU'nun "Ciğeri-me"si, susturulmuş bir isyanı bir bakışla anlatır. Özgün'ün "Bu Şehir Senden İbarettir"i bir karakterin iç sesine dönüşebilir. Özellikle de terk edilen ama hâlâ bekleyen birinin. Sakiler'in Kenan Doğulu coverları, klasikle yeni arasında bir köprü kuruyor. Modern bir geçmiş duygusu yaratmak için biçilmiş kaftan. Berkay Altunay'ın *Derdo* EP'si, şehre sıkışmış genç karakterlerin hikâyesine loş bir ışık yakabilir. Kahraman Deniz'in "Beyhude Bir Gam"ı, tüm karamsarlığıyla bir veda sahnesinde yankılanmalı. Dilhan Şeşen'in "Gör Şu Halimi" şarkısı, sessizce ağlayan bir sahnenin duygusal yükünü tek başına taşır. Ve Paptircem. "Büyüklerle Masallar" albümündeki her şarkı, bir karakterin iç dünyasında yankılanmak için sırada bekliyor.

Bu şarkılar hâlâ bazı dizilerin başrolünü bekliyor. Ama o gün geldiğinde, sahne ve ses birleştiğinde sadece ekran değil, izleyen herkesin kalbi titreyebilir. Ve işte o an, dizi müziği yine büyüsünü yapmış olur. Çünkü bazen bir dizi repliğinden çok, bir şarkı daha uzun kalır akılda.

THE SUMMER I TURNED PRETTY JACKIE CHUNG & TOM EVERETT

+ RÖPORTAJ: YAĞMUR ÇÖL +

Prime Video'nun dünya çapında büyük ilgi gören dizisi *The Summer I Turned Pretty*, merakla beklenen 3. sezonu 16 Temmuz'da geri döndü. Jenny Han'ın aynı adlı roman üçlemesinden uyarlanan dizi, ilk iki sezonu büyük bir hayran kitlesi kazanmıştı.

Dizinin en sevilen karakterlerinden Laurel Park'a hayat veren Jackie Chung ve Adam Fisher rolüyle izlediğimiz Tom Everett Scott ile sezon başlamadan önce bir araya geldik; hem dizideki yolculuklarını hem de yeni sezonda izleyicileri nelerin beklediğini konuştuk.

Yeni sezon hakkında konuşmaya başlamadan önce dizideki yolculuğunuzu merak ediyorum. Diziden önce kitapları okumuş muydunuz ve bu kadar popüler olacağını tahmin etmiş miydiniz?

Jackie: Diziye başlamadan önce tüm kitapları okumuştum. Hatta her sezon öncesi tekrar okudum. Biraz "inek" gibiyim bu konuda. :) Mesela ilk sezon için ilk kitabı yeniden okumuştum ama sonra unuttum çünkü dizi kendi başına bir dünya ve kitapla birebir ilerlemiyor. Bu kadar patlayacağını, hayranların bu kadar tutkulu bir şekilde takip edeceğini ise kimse öngöremezdi. O yüzden hayır, böyle bir şey beklemiyordum.

Tom: Ben de bu kadar büyüyeceğini hayal dahi edemezdim. Gerçekten çok eğlenceli ve çılgın bir yolculuk oldu.

Oldukça uzun da bir yolculuk sizin için...

Tom: Diziyi ilk duyduğumda ve kadroda yer alacağımı öğrendiğimde eşim kitapları çoktan okumuştı ve bayılmıştı. Eşim çok kitap okur, ben onun yanında biraz mağara adamı gibi kalıyorum. Ben açıkçası kitaplarla çok fazla haşır neşir olmadım, olayı biraz daha farklı bir açıdan görmek istedim.

Jackie: Gerekıyor da, çünkü dizi kitaplardan farklı.

Tom: Evet, kesinlikle öyle. Dizi biraz daha farklı ilerliyor. Kitapları daha okuyanlar için dizide bazı sürprizler var. Ama evet, gerçekten ilginç bir süreçti. Oyuncu kadrosuyla tanıştığımızda, özellikle genç oyuncularla, “Evet, tam da bu karakterler için seçilmesi gereken kişiler,” diye düşündüm, ben de onları seçerdim.

Jackie: Evet, gerçekten çok isabetli bir oyuncu seçimi oldu. Ben de, “Bu çocuklar gerçekten iyi,” demiştim.

Kitap uyarlamasında rol almak nasıl bir şey? Sonuçta hayranların kafasında karakterler zaten bir şekilde canlanmış oluyor. Bu karakterleri hayata geçirirken baskı hissettiniz mi?

Tom: Biraz oldu açıkçası. Çünkü genelde ben böyle karakterleri canlandırmıyorum. Genellikle “iyi adam”ı oynarım. O yüzden biraz daha “antipatik” bir karaktere hayat vereceğimi öğrenince üzerimde baskı hissettim ama aynı zamanda bu benim için güzel bir fırsat ve meydan okumaydı.

Jackie: Evet, başlangıçta ben de biraz baskı hissettim. Daha sonra kendi kendime bu baskıyı azalttım. Çünkü çekimlere başladıkça fark ettim ki, karakterim kitapta olduğundan biraz farklı. Diziyi kitapla tamamen aynı değil. Kitapları okudum, sonra bir kenara koydum ve tamamen dizinin dünyasına odaklandım.

Tom: Rolü bana verdiklerinde ve insanlar bana güvendiklerinde bu gerçekten iyi hissettirdi. Ben de onların benden beklediği şeyi vermeye çalıştım. Kendi yorumumla canlandırdım ve umarım olmuştur diyerek yola çıktım.

Tom: Genellikle “iyi adam”ı oynarım. O yüzden biraz daha “antipatik” bir karaktere hayat vereceğimi öğrenince üzerimde baskı hissettim.

Jackie: Laurel, bu sezonda da o büyük kaybın etkisiyle yeniden şekilleniyor. Susannah sadece onun destekçisi değil, onu harekete geçiren, hayata katan insandı.

Adam karakterinin pek de sevilmediği bir gerçek. Kötü adamı canlandırmak nasıl bir his? Onunla herhangi bir konuda empati kurabiliyor musunuz?

Tom: Evet, onunla empati kurmak zorundayım. Bu karakteri gerçekçi şekilde oynamak istiyorsam Adam’ın karmaşık yapısını anlamam ve neden böyle davrandığını içselleştirmem, kabullenmem lazım. Onu sadece oynamak değil, onun gerçekliğini anlamaya çalışmak gerekiyor. Bence bu rolü, bu kitapları televizyona taşıyan Jenny Han’la birlikte çalışmak büyük bir şanstı. Ve tabii o güzel sahil kasabasında çekim yapmak, yeni dostluklar edinmek... Her şey çok güzel gelişti.

Jackie, Laurel, hepimizin bildiği gibi en yakın arkadaşını kaybetti. İyi ve kötü zamanlardan geçmiş, yıllarını paylaşmış, birbirini çok önemseyen dostlardı. Son sezonda ise yas sürecini ve bu kalp kırıklığını izledik. Bu sahneleri oynamak sizin için nasıldı?

Jackie: Çok zordu. İlk sezonda da zor sahneler vardı ama Rachel’la birlikteyken eğlenceli ve keyifli anlarımız da oluyordu. İkinci sezon ise çok daha zorluydu. Sahneler çekimleri zordu ama kamera arkasında bile kendimi yalnız hissettim diyebilirim. Onun eksikliğini içten içe yaşıdım.

Laurel, bu sezonda da o büyük kaybın etkisiyle yeniden şekilleniyor. Susannah sadece onun destekçisi değil, onu harekete geçiren, hayata katan insandı. Artık çocukları da evden çıktı ve Laurel hayatındaki ilişkileri, ne istediğini yeniden gözden geçiriyor. Bu sezon oynayacak çok yönlü sahneler vardı, keyifli bir oyunculuk süreciydi.

Tom, ikinci sezonun sonunda Adam yazlık evi vermeyi kabul etti. Sizce bu karar, çocuklarıyla ilişkisini iyileştirme yolunda bir adım mıydı?

Tom: Bence öyle. O sahneyi çok seviyorum. İkinci sezonda herkesin Adam’la yüzleştiği sahne. Gerçekten uzun süre üzerinde çalıştığımız bir sahneydi ve güzel oldu. Duygusal açıdan bakarsak Adam belki o an biraz da olsa çocuklarıyla yeniden bağ kurduğunu hissetti. Bir baba, çocuklarına yakın olmak ister. Ne kadar kötü şey yaşansa da çocuklarıyla yakın olmayı arzular. Üçüncü sezonun başında Adam tam da bu noktada. “Artık onların sahip olduğu tek ebeveyn benim ve doğru olanı yapmalıyım,” diyor. Ve gerçekten çabalayacak. Ama bu kolay bir şey değil. Özellikle Conrad onu hâlâ affetmiş değil. Bu yüzden aralarında büyük bir mesafe var. Adam’ın üçüncü sezona başlarkenki ruh hali bu; uğraşacak.

Spoiler vermeden, üçüncü sezonda bizi neler bekliyor?

Jackie: Önceki iki sezonda izleyicilerin sevdiği her şey bu sezonda da var. Yine bolca drama, yoğun duygular, aşk, kalp kırıklığı, neşe ve kahkaha var. Her şeyden biraz var. Zaten dizinin sevilme sebebi de bu.

Tom: Evet, bence bol bol sürpriz olacak.

Jackie: Kesinlikle sürprizler!

Tom: Evet evet, sürprizler ve harika müzikler. Müzikler her zaman çok iyi.

Jackie: Ve muhteşem yeni oyuncular. Gerçekten diziyi bambaşka bir enerji ve farklı bakış açıları katıyorlar.

Tom: Evet, çok fazla şey var.

FILM SERIES TX 034

THE SUMMER I TURNED PRETTY

It's Not Summer Without You

JULY 14
New Season

6

6

“EKRANI DÖNDÜRMEYEN HİKÂYEYE DAL:

DIKEY DİZİLER HAYATIMIZA NASIL SIZDI?”

+ YAZI_/_EMİR KULA - SENARİST, DRAMATURG +

Bir zamanlar ekran dediğin şey ya televizyondur ya sinema perdesi. Hani şöyle koltuğa yayılarak izlenen, geniş geniş yatay ekranlar... Ama işler değişti. Parmaklarımız küçüldü, sabrımız kısaldı, ekranlarımız dikleşti. Şimdi yeni moda: Dikey içerik! Evet evet, o başparmağımızla yukarı kaydırmaya doyamadığımız, metroda, vapurda hatta yürürken bile izlediğimiz mini mini videolar. Artık ekrandaki tüketimin yeni adı, *dikey*.

Başlangıçta sosyal medyada “şak şak” geçen dans videoları ve kedi sevmeli müzikli Reels’ler ile tanıştık bu formatla. Pandemi sayesinde de mobil cihazlara sevdamız tavan yaptı. Sonuç? Dikey videolar artık sadece eğlence değil, birer hikâye anlatma biçimi. Dikey diziler doğdu. Kısacık bölümler, büyük duygular, bol entrika... Sanki her biri, “Az sonra!” repliğiyle başlayacakmış ya da eskilerin meşhur “Arkası Yarın” kuşağı gibi.

Dikey dizi dediğin şey, 9:16 oranında yani telefon ekranının doğal haliyle çekilen mini yapımlar. Genelde 1-1,5 dakika arasında bölümlerle geliyorlar ve toplamda 60-80 bölümden oluşabiliyorlar. Yani neredeyse bir dizi maratonu ama kahve molasında bitirilebilecek cinsten. Yani tüketim kültürüyle harmanlanmış Z kuşağı direkt hedef kitle.

Bu akımın öncüsü Snapchat, Instagram, TikTok ve YouTube Shorts gibi sosyal platformlar. Düşünün, sabah işe giderken 15 bölüm izleyebiliyorsunuz. Hikâyeler hızlı, karakterler net, tempo yüksek. Zaten başka türlü bu neslin dikkat süresine sığmazdı.

Konu başlıkları mı? Gençlik dramaları, aşklar, ayrılıklar, biraz korku, azıcık erotizm, bol entrikalı, gizli mesajlı sahneler... Asya-Pasifik tarafında işler daha “fantastik güçler”le şekilleniyor. Mistik güçler, süper kahramanlar ve erotizm sosuyla harmanlanmış bölümler izleyiciyle buluşurken Avrupa-Amerika yapımlarında ise ilişkiler bir tık daha “erotik” kodlarla anlatılıyor. LGBTİ+, yasak ve çarpık ilişkiler, cinsellik, cinsellik, daha fazla cinsellik... Herkes kendi kitlesine göre içerik üretiyor. Senaryolarda lafı dolandırmaya gerek yok: Kısa, net, vurucu! Arka plan mı? Unut gitsin! Oyuncunun mimikleri zaten hikâyeyi anlatıyor. Mekânlara bakma; 1,5 dakika boyunca karakterin arkasında duran vazonun senin için hiçbir önemi yok. Senin için önemli olan hızlı geçişler, dinamik kurgu ve netlik.

DIKEY VİDEOLAR ARTIK SADECE EĞLENCE DEĞİL, BİRER HİKÂYE ANLATMA BİÇİMİ. DIKEY DİZİLER DOĞDU. KISACIK BÖLÜMLER, BÜYÜK DUYGULAR, BOL ENTRİKA... SANKİ HER BİRİ, “AZ SONRA!” REPLİĞİYLE BAŞLAYACAKMIŞ GİBİ YA DA ESKİLERİN MEŞHUR “ARKASI YARIN” KUŞAĞI GİBİ.

Bu format Türkiye’de de boş geçilmemiş. PUBG Mobile çıkmış demiş ki, “Ben de dizi çekerim!” Ve ortaya 2024 yapımı *Zirvede* çıkmış. Uludağ’da geçen e-spor temalı, tanınmış influencer’lı bir gençlik hikâyesi. Her gün 1 dakikalık bir bölüm, toplamda 15 bölüm. Tam da telefon ekranından izlemelik değil mi?

Ardından GAIN sahneye çıkmış, “Ben de dikey içerikte varım,” demiş. “Gain Shorts” yolda. İlk projelerden biri *Aşk Sözleşmesi*. Başrollerinde Yağmur Yüksel ve Samet Kaan Kuyucu var. Devamında ise yine Yağmur Yüksel, bu sefer partneri Berkay Akdemir’in olduğu *Çarpma* ile geliyor. Yönetmen koltuğunda Benal Tairi oturuyor. Oyuncular tanınmış, çekimler dinamik.

Hatta MedYapım bile, “Dikey dizi olur da biz olmaz mıyız?” demiş ve *O Kadın* adında 60 dakikalık bir proje hazırlamaya başlamış. Yönetmen koltuğunda Ali Cabbar var. Ve tabii ki yine 1,5 dakikalık mikro bölümler halinde. Ayrıca eski dizilerden bazıları da dikey forma çevriliyor. Mesela İlhan Şen ve Burcu Özberk’li 42 bölümlük *Aşk, Mantık, İntikam* özel tekniklerle bir güzel kesilip biçiliyor, hop dikey oluyor.

Peki, Türkiye’de izleniyor mu bu işler? Henüz bir alışkanlık oluşmuş değil. Şimdilik Z kuşağı elinden telefonu düşürmüyor ama yatay ekran izleyicisi hâlâ güçlü. Klasik sinema keyfini hâlâ koltukta yatay yatay yaşayanlar var. Açık konuşalım, “gerçek sanat”, yatay ekranda hâlâ yaşıyor. Dikey? O daha çok hızlı tüketim menüsünden bir seçenek. Gelip geçici mi? Olabilir. Ama şimdilik parmaklar yukarı kaydırıyor, yapımcılar da hikâyeyi ona göre yazıyor.

MERT FIRAT

+ RÖPORTAJ: ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

Mert Fırat, hem tiyatro sahnesinde hem de TV/sinema alanında sıklıkla görmeye alışık olduğumuz isimlerden. Farklı farklı birçok projede yer alan Mert Fırat, aynı zamanda Tiyatro Kooperatifi'nin başkanlığını da üstleniyor. Oyunculğunun yanı sıra özel tiyatroların ekonomik, sosyal, hukuki açıdan güçlenmesi ve sürdürülebilir hale gelmesi için de çalışan Mert Fırat ile tiyatroların mevcut durumunu, sosyoekonomik sorunları ve yeni projelerini konuştuk. Keyifli okumalar!

Merhaba, nasılsınız? Tiyatro ile başlayalım. Tiyatro Kooperatifi bu yaz sahnelerini kapatmama kararı aldı ve yaz boyunca kooperatife dahil olan tiyatrolar sahnelerini açık tutacak. Bu kararın etkenleri neler?

Merhaba, çok teşekkür ederim. Her şeye rağmen umutla üretmeye devam ediyoruz. Çünkü bugünlerde tiyatro yapmanın kendisi de bir direnme biçimi haline geldi.

Tiyatro Kooperatifi olarak başlattığımız “Bu Yaz Sahnelerimizi Kapatmıyoruz” kampanyası da tam bu nedenle doğdu. Kararımızın arkasında hem ekonomik hem toplumsal birçok neden var. Son yıllarda özel tiyatrolar ciddi bir ekonomik baskı altında. Seyircinin alım gücünün düşmesi, artan maliyetler ve yetersiz destekler, sahnelerin sürdürülebilirliğini tehdit ediyor. Ancak biz bu zorluklara kapanarak değil, daha çok bir araya gelerek yanıt vermek istiyoruz.

Sahneyi açık tutmak sadece oyun sahnelemek değil, aynı zamanda bir arada olmayı, dayanışmayı ve iyileşmeyi sürdürmek anlamına geliyor bizim için. Yaz aylarında sahnelerin kapanması alışıldık bir durum olsa da biz bu döngüyü kırmak istedik. Çünkü izleyiciye her koşulda ulaşmak, özellikle gençlere alan açmak, erişimi artırmak ve tiyatroyu herkes için mümkün kılmak bizim için çok değerli. Bu nedenle Askıda Bilet uygulamamızla öğrencileri destekliyor, indirimli bilet uygulamamızla da seyirciyle daha yakın temas kurmaya çalışıyoruz.

Bu kampanya bir davet aslında. Tiyatronun dönüştürücü gücüne, yan yana olmanın iyileştirici etkisine ve dayanışmanın imkânlarına inanan herkesi bu yaz sahnelere bekliyoruz.

Tiyatro Kooperatifi olarak en büyük motivasyonlarınız arasında sürdürülebilirlik ve dayanışma yer alıyor. Ekonomik ve sosyal şartların giderek ağırlaştığı bir ortamda, özel tiyatroların ayakta kalması da zorlaşıyor, maliyetler her geçen gün artıyor. Böyle bir ekonomi-politik kriz döneminde özel tiyatrolar nasıl ayakta kalabilir, nasıl bir model uygulanmalı?

Ne yazık ki Türkiye’de özel tiyatrolar yalnızca ekonomik krizle değil, yapısal sorunlarla da uzun süredir mücadele ediyor. Bu kırılgan yapı, ekonomik dalgalanmalarla birlikte daha da görünür hale geldi. Gelir-gider dengesi zaten oldukça hassas olan tiyatrolar; artan kira, teknik ekipman, telif, personel ve fatura giderleriyle başa çıkmakta zorlanıyor. Üstelik seyircinin alım gücü de azalıyor. Yani hem üretim maliyetleri artıyor hem de seyirciye ulaşmak zorlaşıyor.

Biz Tiyatro Kooperatifi olarak bu durumu, kültür politikalarıyla çözülmesi gereken yapısal bir mesele olarak görüyoruz. Tiyatronun kamusal bir değer olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Ayakta kalmanın yolu ise örgütlü hareket etmekten, dayanışmaktan ve kamu ile özel sektörün ortak sorumluluk aldığı bütüncül bir sistemden geçiyor.

Sürdürülebilirlik bizim için yalnızca finansal bir terim değil; aynı zamanda ortak akılla üretmek, kaynakları paylaşmak ve birlikte güçlenmek anlamına geliyor.

Bir yandan da sahnelerde ve oynanan oyunlarda niceliksel bir artış bulunuyor. Peki, sizce nitelik açısından tiyatrolarımız ve sahnelenen oyunlar ne durumda?

Evet, özellikle son yıllarda ciddi bir niceliksel artış söz konusu. Daha fazla oyun, daha fazla sahne ve daha fazla genç ekip görüyoruz ki bu çok sevindirici. Ancak bu artışla birlikte nitelik konusunu da dikkatle ele almak gerekiyor. Çünkü üretimin fazlalığı, her zaman niteliğin yükseldiği anlamına gelmiyor.

Tiyatro yalnızca sahneye çıkmak değil, iyi bir metin, güçlü bir yönetmenlik, oyunun sözüne ve derdine sahip çıkan oyuncular ve seyirciyle kurulan sağlam bir bağ demek. Bazen üretim sürecine yeterince zaman tanınmıyor, bazen de destek eksikliği nedeniyle işler aceleye geliyor. Bunun da hem sahne üzerinde hem de izleyici deneyiminde yansımaları oluyor.

Ancak tüm zorluklara rağmen çok yaratıcı, cesur ve özgün işler de sahneleniyor. Genç yazarlar ve yönetmenler yeni diller deniyor, farklı dramaturjilerle risk alıyorlar. Özellikle bağımsız sahnelerde çok değerli deneyler ve araştırmalar görüyoruz. Burada önemli olan şey; bu işleri besleyecek yapısal desteklerin, eleştiri kültürünün ve paylaşım ağlarının gelişmesi.

Nitelik sadece iyi oyun yazmak ya da sahnelemek değil; aynı zamanda düşünsel derinlik, estetik tutarlılık ve toplumsal bağ kurma becerisiyle ilgili. O yüzden biz hem üretimi artırmak hem de niteliği hep birlikte tartışmak zorundayız. Nitelikli tiyatro sadece sektör için değil, toplumun ruh sağlığı için de bir ihtiyaçtır.

Bu sene 62 yeni oyun ve onlarca oyuncu ve yönetmenin, sahne tasarımı ve ışık tasarımcılarının da yer bulduğu bir festival gerçekleşti DasDas'ta, her yıl da tekrar edecek. Bu yeni festivalden çıktılar çok değerli. Yeni mezun genç arkadaşımızla usta oyuncuların da aynı sahneyi paylaştıkları, 20 dk. içinde biten oyunlardan bazılarını sezon boyu DasDas'ta görmemiz de söz konusu. "3 oyun 1 bilet" benzeri uygulamalarla alternatif işlere de daha çok yer açmak istiyoruz. Daha çok bir araya geldiğimiz ve bir arada üretmeyi ve seyretmeyi öncelediğimiz nice festivallere.

SANATÇILAR, KAZANDIKLARI
MANEVİ VE MADDİ DEĞERİ
TOPLUMA BU ŞEKİLDE GERİ
VERİR. ELBETTE HERKESİN
AYNI FİKİRDE OLMASI
GEREKMEZ; FARKLI POLİTİK
ARGÜMANLARLA FİKİR BEYAN
ETMEK HER YURTTAŞ GİBİ
SANATÇILARIN DA HAKKIDIR.

Öte yandan tiyatro ekosistemi büyüyor, izleyicilerin de ilgisi var ama ya çok büyük prodüksiyonlu, sponsorlu işler sahneleniyor ya da küçük çaplı, tek kişilik oyunlar. Buna dair düşünceleriniz neler?

Tiyatro ekosisteminde hem büyük prodüksiyonların hem de küçük ve daha minimal yapıların bir arada var olması, sanatın çeşitliliği açısından çok kıymetli. Tiyatro Kooperatifi olarak biz, bu farklı ölçeklerdeki yapımların birbirini tamamladığına inanıyoruz. Büyük prodüksiyonlar sponsorluklarla daha geniş kitlelere ulaşma fırsatı sunarken küçük ve deneysel oyunlar, özgün anlatımlar ve alternatif sesler için vazgeçilmez bir alan yaratıyor.

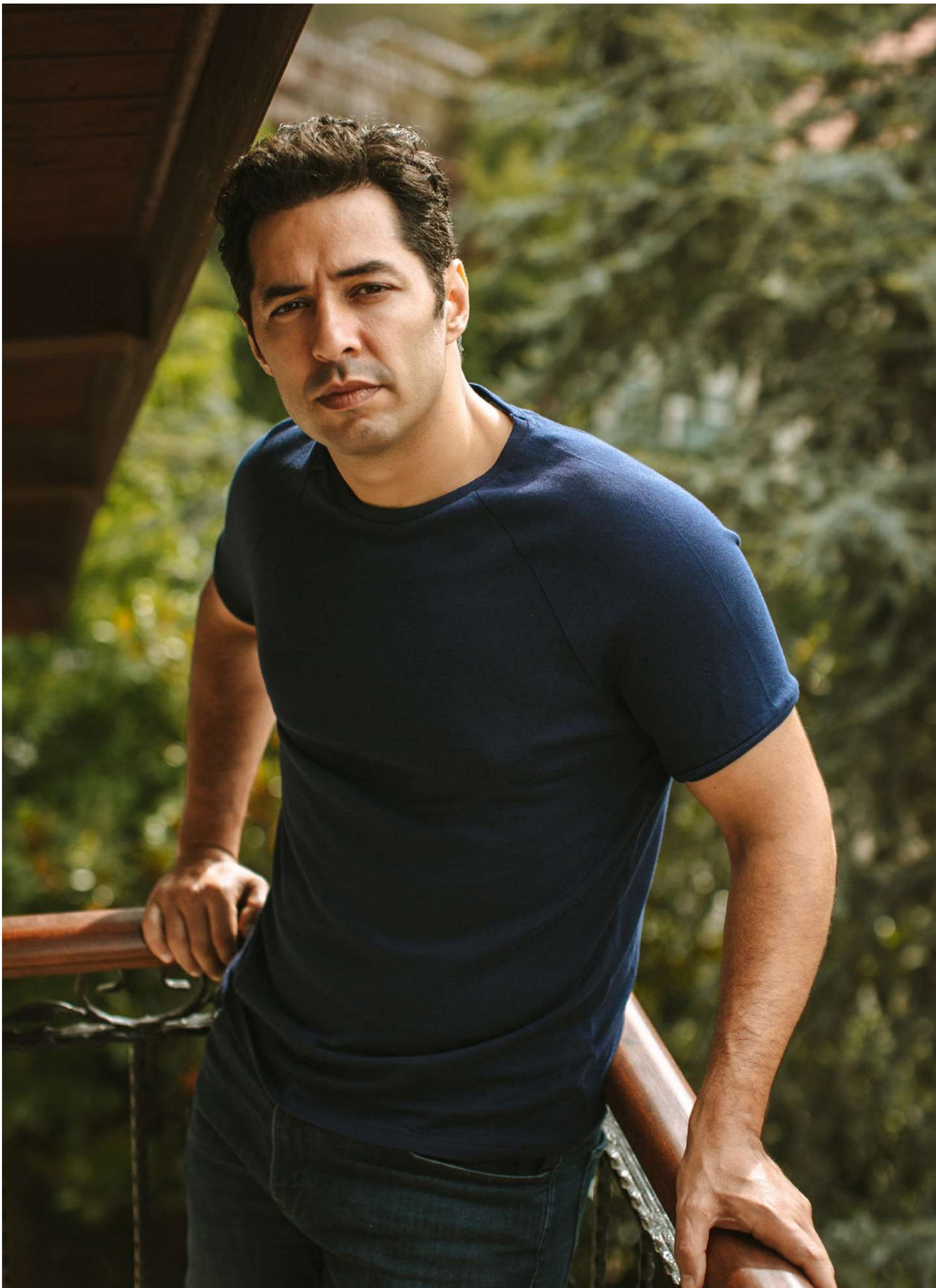
Ancak asıl önemli olan bu çeşitliliğin sürdürülebilirliğidir. Farklı türde yapımların sahne bulabilmesi ve eşit fırsatlara sahip olması gerekiyor. Bu noktada özel tiyatroların desteklenmesi, sahne ve finansal kaynaklara adil erişimin sağlanması kritik öneme sahip. Böylece hem izleyiciler daha geniş bir repertuvara ulaşabilir hem de tiyatro alanı yaratıcı ve ekonomik açıdan güçlü kalabilir. Bizim için tiyatronun gerçek gücü, farklı seslerin ve hikâyelerin bir arada hayat bulabilmesinde saklı.

Türkiye'deki hayat pahalılığını göz önünde bulundurunca özel tiyatrolar ne kadar ulaşılabilir? Doğrusu benzer bir durum müzik sektöründe de geçerli. Önemli birçok yabancı müzisyen, grup konser vermek için Türkiye'ye geliyor ama öğrenciler ya da dar gelir grubunda olan kişiler birçok şeyden feragat ederek veya çok seçici davranarak bu konserlerden bazılarını gidebiliyor. Bununla ilgili neler söylersiniz?

Çok haklısınız. Sanatın her alanında, özellikle sahne sanatlarında yaşanan erişim sorunu sadece ekonomik değil, aynı zamanda kültürel bir eşitsizlik meselesi. Türkiye'de hayat pahalılığı, gençler ve dar gelirli kesimler için temel ihtiyaçlara ulaşımı bile zorlarken sanata erişim neredeyse bir lüks haline geliyor. Oysa biz sanatı bir ayrıcalık değil, herkesin hakkı olarak görüyoruz. Bu nedenle Tiyatro Kooperatifi olarak, özellikle de "Bu Yaz Sahnelerimizi Kapatmıyoruz" kampanyasıyla insanların tiyatroya erişimini korumayı hedefliyoruz.

Kendi imkânlarımızı seferber etmenin yanında kamunun da bu konuda sorumluluk üstlenmesi gerektiğine inanıyoruz. Sanata herkesin erişebildiği bir ülke sadece kültürel değil, toplumsal açıdan da daha sağlıklı bir geleceğe işaret eder. Bu yüzden hem üretmeye hem de birlikte üretmenin yollarını açmaya devam edeceğiz.

SANATA HERKESİN
ERİŞEBİLDİĞİ BİR ÜLKE
SADECE KÜLTÜREL DEĞİL,
TOPLUMSAL AÇIDAN DA
DAHA SAĞLIKLI BİR
GELECEĞE İŞARET EDER.

BİZ TİYATRO
KOOPERATİFİ
OLARAK BU
DURUMU KÜLTÜR
POLİTİKALARIYLA
ÇÖZÜLMESİ
GEREKEN YAPISAL
BİR MESELE
OLARAK
GÖRÜYORUZ.
TİYATRONUN
KAMUSAL BİR
DEĞER OLDUĞU
BİLİNCİYLE
HAREKET
EDİYORUZ. AYAKTA
KALMANIN YOLU
İSE ÖRGÜTLÜ
HAREKET
ETMEKTEN,
DAYANIŞMAKTAN
VE KAMU İLE ÖZEL
SEKTÖRÜN ORTAK
SORUMLULUK
ALDIĞI BÜTÜNCÜL
BİR SİSTEMDEN
GEÇİYOR.

Elbette işin bir de Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafı var. Devlet tarafından sağlanan destekler ne kadar yardımcı oluyor?

Devlet destekleri tiyatro alanında elbette çok önemli ancak mevcut yapısıyla yeterli olmaktan oldukça uzak. Özel tiyatrolar hâlâ “tacı” statüsünde değerlendiriliyor ve bu durum ağır vergi yükleri, SGK primleri ve sahne kiralari gibi birçok maliyetin altında ezilmelerine yol açıyor. Oysa sahne sanatlarının bir kamu hizmeti olduğuna inanıyoruz.

Tiyatro Kooperatifi olarak uzun süredir özel tiyatroların özgün yapısına uygun bir yasal statü oluşturulmasını, vergi ve sigorta teşviklerinin sağlanmasını ve sponsorluk sisteminin kolaylaştırılmasını savunuyoruz. Çünkü sanatın sürdürülebilirliği yalnızca sanatçının değil, toplumun da meselesidir.

Siz bir oyuncu olarak sosyopolitik konularda konuşmaktan çekinmeyen bir isimsiniz. Birçok konuda fikirlerinizi açıkça dile getirmeye çalışıyorsunuz. Bunun kamusal bir sorumluluk olduğunu ve bundan ötürü bedeller ödediğinizi düşünüyor musunuz?

Evet, bu herkes için bir kamusal sorumluluk. Sanatçılar, kazandıkları manevi ve maddi değeri topluma bu şekilde geri verir. Elbette herkesin aynı fikirde olması gerekmez; farklı politik argümanlarla fikir beyan etmek her yurttaş gibi sanatçıların da hakkıdır. Gönül ister ki yapıcı eleştiriler her zaman karşılık bulsun. Ancak sanatçının, kültürün ve güncelin tam ortasında, geçmişin değerli mirasını cebine koyarak hafızayı canlı tutması doğaldır.

İnsan, doğduğu andan itibaren mensubu olduğu coğrafya, topluluk, soyadı hatta soluduğu hava itibarıyla bile politik bir varlıktır. Apolitiklik talebi çoğu zaman katılımı beklenmeyen, pasifleştirilmiş bir birey modeliyle ilgilidir. Türkiye’de bugün kimse bedelsiz yaşamıyor. Fikrini dile getirirse de getirmese de hepimiz bir biçimde aynı bedeli ödüyoruz. Sadece bazıları bunu daha geç fark ediyor.

DİJİTAL PLATFORMLAR, TÜRKİYE’DEKİ İŞLERİN DAHA NİTELİKLİ OLMASI İÇİN BİR UMUTLA BAŞLADI. BAŞLARDA ALTERNATİF PROJELERE DESTEK VEREN BİR YAPIDAYDILAR. ANCAK ZAMANLA TÜM İÇERİKLER BİRBİRİNE BENZEMEYE BAŞLADI. YİNE DE SEKTÖRE ÖNEMLİ KATKILAR SUNDULAR: REKABETİ ARTIRDILAR, ÖN HAZIRLIK VE PROJE GELİŞTİRME SÜREÇLERİNİN DAHA TITİZLİKLE YÜRÜTÜLDÜĞÜ İŞLER ORTAYA ÇIKTI. ÖTE YANDAN SİNEMA SEKTÖRÜNÜN GERİ PLANA ATILMASINA DA NEDEN OLDULAR.

TV’ye geçecek olursak, sizi bir süredir TV ekranlarında görmüyoruz. Son olarak *Bir Derdim Var* dizisinde rol aldınız ama uzun süreli bir iş olmadı. Dünyaya en çok dizi ihraç eden ülkelerden biriyiz. TV sektörümüzü yapısal olarak nasıl görüyorsunuz, sizce dijital platformlar nasıl bir kırılma yarattı?

Aslında sadece 1,5 yıldır ulusal kanallarda yer almıyorum. Şu sıralar bir dijital platform projesi üzerinde çalışıyorum. Ayrıca 2025 yılı içinde iki farklı filmde rol aldım.

Dijital platformlar, Türkiye’deki işlerin daha nitelikli olması için bir umutla başladı. Başlarda alternatif projelere destek veren bir yapıdaydılar. Ancak zamanla tüm içerikler birbirine benzemeye başladı. Yine de sektöre önemli katkılar sundular: Rekabeti artırdılar, ön hazırlık ve proje geliştirme süreçlerinin daha titizlikle yürütüldüğü işler ortaya çıktı. Öte yandan sinema sektörünün geri plana atılmasına da neden oldular.

Amerika ve Kore örneklerinde olduğu gibi, ekonomik koşullar iyileştiğinde Türkiye’de de sinema izleyicisinin geri döneceğine inanıyorum. Yapımcıların daha fazla risk alacağı, kaliteli işlerin sinema salonlarını yeniden dolduracağı günler gelecektir.

Sinemalara da yeni bir filmle dönmeye hazırlanıyorsunuz. Hüseyin Karabey’in senaryosunu yazdığı ve yönettiği *Hakikatin Ölümü*’nde rol alıyorsunuz. Film önümüzdeki yıl vizyonda olacak. Bizi nasıl bir film bekliyor? Sinema konusunda artık daha seçici mi davranıyorsunuz yoksa tiyatrodan vakit mi kalmıyor?

Karanlık bir dönemi aydınlatan büyük ve karmaşık bir olayı, sade ama derinlikli bir anlatımla ele alan bir senaryo var elimizde. Hasan Öztoprak’ın yazdığı eser, Hüseyin Karabey’in ellerinde herkesin soluksuz izleyeceği bir filme dönüşüyor.

Mehmet Günsür gibi bir oyuncuyla bir araya gelmek büyük bir şans. Ortak hayallerimizin kesiştiği, birlikte üretmekten keyif aldığım bir dostluk kurduk. Oyuncu arkadaşlarım Ümit Çırak, Emre Yıldızlar, Yağmur Elif Seber ile çalışmak da aynı şekilde çok keyifliydi benim için. Hüseyin Karabey gibi yaratıcı ve destekleyici bir yönetmenle, Orçun Özkılınç gibi başarılı bir görüntü yönetmeniyle çalışmak ve motive bir ekiple bu işi yapmak çok kıymetliydi.

Ayrıca İsviçreli yönetmen Ufuk Emiroğlu’nun ilk uzun metraj filmi de geliyor. BirFilm ortak yapımcılığında gerçekleşen film, kentsel dönüşüm ve direniş temalarıyla bugünün politik ve sosyolojik atmosferine sert ama anlamlı bir tokat niteliğinde. Psikolojik derinliği ve atmosferiyle çarpıcı bir yapımdı. Tülin Özen ile birlikte bu sanırım altıncı projemiz. Onunla çalışmak bana her zaman şans ve keyif getirdi. İyi ki oyuncu olmuş dedğim nadir insanlardan biri.

Son olarak aslında sizin senaryosuna katkıda bulunduğunuz *Atlıkarcınca* ve *Başka Dilde Aşk* gibi önemli filmler var. Hem yazar hem de oyuncu olarak üzerinde çalıştığınız böyle bir senaryo var mı?

İlksen Başarır’ın yazdığı yeni bir projeyi heyecanla bekliyorum. Aynı zamanda benim de tamamlamak üzere olduğum iki farklı senaryo var. Umuyorum ki 2025-2026 içinde bu projeleri hem ayrı ayrı hem birlikte hayata geçireceğiz. Bizi izlemeye devam edin. :)

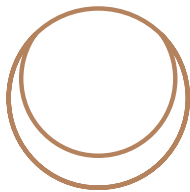

YILDIZLAR KIZILCIK ŞERBETİ'Nİ İZLİYOR:

ALEV KURTULUŞ'TAN BURÇ BURÇ KARAKTER ANALİZİ

Kızılçık Şerbeti evreninde sadece insanlar değil, yıldızlar da birbirine giriyor. Karakterlerin iç dünyaları, davranışları, öfkeleri ve tutkuları aslında gökyüzünde çoktan yazılmış olabilir mi? Ben Alev Kurtuluş. Astrolojiyi yalnızca doğum haritasıyla sınırlamayanlardanım. Çünkü bazı karakterler öyle bir bağırıyor ki “Ben Koç’um!” diye, gökyüzü bile susuyor.

Bu yazıda dizinin favori karakterlerine yıldız haritası gözlüğümle baktım. Kimin yükseleni aşkta diplomasi kuruyor, kim Ay burcunu gizleyip Mars’la savaşa giriyor? Buyurun, birlikte çözelim.

ÖMER ÜNAL ~ KOÇ GİBİ KOÇ

Koç burcuysa başlatır. Ömer'in liderliği, dik duruşu ve kazanma hırısı tam olarak Koç'tan geliyor. Gerekğinde öne atılan, gerekmediğinde de öne atılan bir yapısı var. Bir de yükselenini Terazi'den almış olabilir; bu da ona karizma, diplomasi ve ince ayar bonusu kazandırıyor. Yani hem savaşı hem centilmen. Tehlikeli karışım.

KIVILCIM ~ OĞLAK DAĞININ KRALİÇESİ

Kivılcım tam bir Oğlak kadını. Çalışkan, sabırlı, adaletli ama yeri geldi mi sabırsız ve takıntılı. Yükseleni de Başak gibi duruyor: Detayları kaçırmaz, her şey onun kontrolünde olmalı. İnatla susar ama tak diye her şeyi yüzüne vurur. Nezaketiyle değil, netliğiyle keser.

ABDULLAH ÜNAL ~ ASLAN'IN SALONU

Aslan burcu etkisiyle liderliğe, sahneye, alkışa bayılan bir karakter Abdullah Bey. Yumuşak ses tonu ardında bir yönetmen var. Ama yükseleni muhtemelen Balık... Duygular gelgitli, kafa biraz karışık. Kaybetmeyi sevmez ama kaybederse de "Ben ne yaptım ki?" moduna geçebilir.

PEMBE ÜNAL ~ YENGEÇ'İN KALBİNDE BİR EV

Ev, aile, hatıralar... Pembe tam bir Yengeç burcu. İçerideki sıcak çorba kadar güvenli bir karakter. Ama yükseleni Başak olduğundan ev düzeni, çamaşır sıklığı ve kapı eşiklerinin temizliği konusunda Nobellik titiz. Sevgisi kadar takıntıları da uzun ömürlü.

İŞİL ~ ASLAN SAHNEYE ÇIKIYOR

Işıl tam bir spot ışığı kadını. İlgi onun doğum hakkı. Aslan etkisiyle her zaman en parlayan olmak istiyor. Ama yükseleni Akrep gibi duruyor: Hırslı, derin, biraz karanlık, biraz gizemli. Sadece ışıktaki değil, gölgede de oyun kurabiliyor.

DOĞA ~ KOVA'DAN GELEN RÜZGÂR

Doğa'nın bağımsızlığı, zekâsı ve mesafeli sıcaklığı Kova burcunun etkisi. Kimseye tam teslim değil ama herkesle iyi geçinir. Yükseleni Yengeç gibi olduğundan içten içe bir "ailem olsun, yuvam olsun" duygusu da var. Bu çelişkiyle baş etmek için bol bol düşünür.

FATİH ÜNAL ~ OĞLAK KALIPLARINDA TERAZİ DENGESİ

Fatih'in organize ve kontrolcü hali Oğlak'tan. Güçlü, sabırlı, iş bitirici... Ama yükselen Terazî olduğu için kararsızlık krizleri, güzellik tutkusu ve bazen fazla diplomatik tavırları da göze çarpar. Tatlı dilli ama pasif agresifliğe de açık kapı bırakır.

MUSTAFA ÜNAL ~ BOĞA GİBİ DURAN, BALIK GİBİ KAYAN

Mustafa tam bir Boğa: Güven arar, sabırlıdır, risk sevmez. Yeme-içme onun için hobi değil ibadettir. Ama yükseleni Balık gibi görünüyor; zaman zaman kafa karışıklığı, duygusal karmaşa, ve "N'oluyoruz ya?" halleriyle karşılaşmak mümkün. Sakinliğin ardında gizli fırtına var.

NİLAY ~ GİZEMLİ, DEĞİŞKEN, TEHLİKELİ
Nilay, duygusal ama bir o kadar da manipülatif. Belki Ay'ı Akrep'te, Güneş'i İkizler'de... Lafı kıvrırma, olayları ve ortalığı "tatlı sert" şekilde karıştırma potansiyeli yüksek. Aynı anda hem kırılğan hem dikenli olabiliyor.

NURSEMA ~ AKREP'İN SESSİZ DERİNLİĞİ
Nursema, derin ve kararlı bir Akrep. Dışarıdan belli etmez ama iç dünyası devinim halinde. Aileye, değerlere, sadakate düşkün. Yükseleni Yengeç gibi, ev onun için yalnızca ev değil; sığınak, inanç, geçmiş ve gelecek demek. Yüzüne bakıp anlamak zor ama hissetmek mümkün.

FİRAZ ~ KOÇ'UN DOĞRUCULUĞU, İKİZLER'İN SÜRPRİZİ
Firaz, Koç gibi direkt, pat diye konuşur. Lafı dolandırılmaz ama bazen düşünmeden de konuşabilir. Üzerine bir de İkizler etkisi geldi mi çeneye kuvvet, konuya yön yok. Değişken, sivri, hızlı başlayan ve hızla uzaklaşan biri olabilir.

SÖNMEZ HANIM ~ BALIK BURCUNUN ŞEFTKATİ
Sönmez Hanım tam bir Balık. Duygusal, merhametli, sezgisel... Ama zaman zaman dalgın ve fazla hayalci. Yükseleni Yengeç olduğundan aileye sıkı sıkıya bağlı. Ancak bazen fazla kabullenici olması kendi sınırlarını silikleştiriyor. Biraz fedakâr, biraz da unutulmuş.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

11 AĞUSTOS'TA
RAFLARDA

11 AĞUSTOS'TA
RAFLARDA

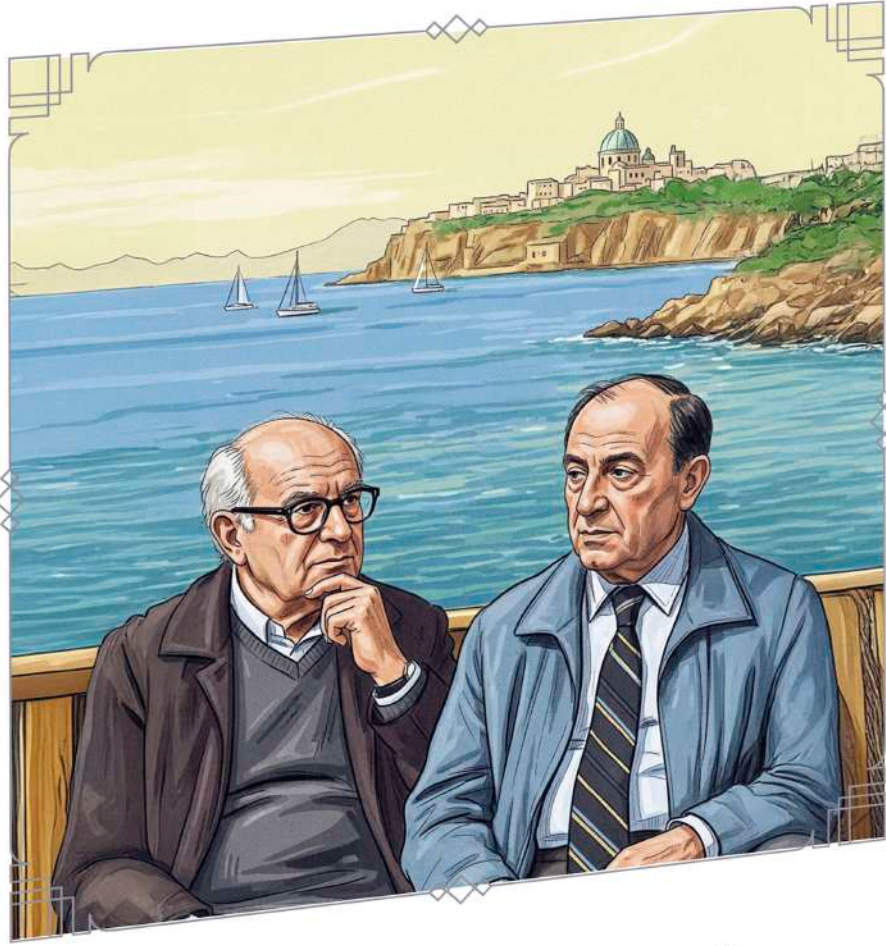
İTALYAN POLİSİYE ROMANINDA ÖLÜM VE KORKU

D. DİLŞAD KARAİL NAZLİCAN

İTALYAN POLİSİYE ROMANINDA

ÖLÜM VE KORKU

SCIASCIA & CAMİLLERİ ÖRNEKLERİ

D. DİLŞAD KARAİL NAZLİCAN

Mylos
Kitap